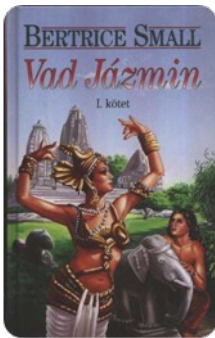

Bertrice Small

VAD JÁZMIN

Tartalom: A gyönyörű, finom és okos Jaszaman hercegnő fiatal életében két férfi játszik meghatározó szerepet - az iránta bűnös szenvedélyt tápláló féltestvére, Szálím, és ifjú férje, Dzsamal kán. Szerető hitvese oldalán meglelt boldogságának azonban hamar vége szakad, amikor Dzsamalt meggyilkolják. Jaszaman Angliába menekül a bátyja elől, édesanyja családjához. Itt végre találkozik még mindig csodálatosan szép anyjával, Velvettel, és legendás nagyanyjával, Skye O'Malley de

Mariscóval... Beatrice Small újabb romantikus kalandokkal teli regénye a 17. századi India egzotikus világába röpít bennünket, majd megmutatja azt is, milyen az élet ugyanakkor az angliai királyi udvarban...

ELSŐ KÖTET

Susanjane Petersennek, a Ballantine Books Kiadó elnöknőjének, engesztelő ajándékként

A szereplők:

INDIÁBAN:

Jaszaman Koma Begum – India uralkodójának és Kandra nevű angol feleségének leánya

Jalal-ud Din Muhammad Akbár – India nagymogulja, 1556-1605

Hamida Banu Begum, más néven *Mariam Makani* -Akbár édesanyja

Rugáija Begum – a nagymogul első felesége, Jaszaman nevelőanyja

Jodh Bai – a nagymogul egyik kedvenc felesége, örökösének anyja

Szálím – Akbár legidősebb fia és örököse

Man Bai, Nur Dzsahan – Szálím kedvenc feleségei

Murád, Danijal, Sahzad-Kanim Begum, Sukuran Nisa Begum, Aram-Banu Begum – Akbár gyermekei

JuszefAli kán – Kasmír korábbi, legyőzött uralkodója, jelenleg Akbár hűséges hadvezére

Dzsamal Daria kán – JuszeF kán legifjabb és leghűbb fia

Jakub kán, Haiderkán – JuszeF kán másik két, életben maradt fia

Cullen Butler atya – pap, Jaszaman nevelője

Alain O'Flaherty – Az O'Malley-Small kereskedőház ügynöke Indiában

Michael Small – A *Cardiffi Rózsa* nevű hajó kapitánya

Lady Julianna Bourbon – orvos

Adáli –Jaszaman főintézője

Rohána, Toramalli - ikrek, Jaszaman szolgálóleányai

Al i – halász a Vulár-tavon

Bálna - Hiranman papagáj gondozója

ANGLIÁBAN

Skye O'Malley de Marisco, Lundy grófnője – Jasmine de Marisco nagyanyja és a család mátriárkája

Adam de Marisco, Lundy grófja – Skye férje, Jasmine nagyapja

Velvet de Marisco Gordon, BrocCairn grófnője – a leányuk, Jasmine édesanyja

Alexander Gordon, BrocCairn grófja – Velvet férje

Sybilla Gordon – Alex Gordon házasságon kívül született, de később törvényesített leánya

James, Adam Charles, Róbert, Henry és Edward Gordon – Velvet és Alex fiai

Ewan és Gwenneth O'Flaherty – Skye legidősebb fia és a felesége

Murrough és Joan O'Flaherty – Skye második fia és a felesége

Willow és James Edwardes, Alcester grófnője és grófja – Skye legidősebb leánya és a férje

Robin és Angel Southwood, Lynmouth grófja és grófnője – Skye harmadik fia és a felesége

Deirdre és John Blakeley, Lord és Lady Blackthorne – Skye második leánya és a férje

Padraic és Valentina Bürke, Lord és Lady Bürke – Skye legfiatalabb fia és a felesége

Conn és Aidán St. Michael, Lord és Lady Bliss – Skye testvére és a felesége

Thomas Ashburne, Kempe grófja – a család barátja *Rowan Lindley, Westleigh márkija* – Thomas Ashburne unokatestvére

James Leslie, Glenkirk grófja – a király bizalmasa

James Stuart – Anglia királya, 1603-1625

Dániai Anna – a felesége

Henry Stuart – a király legidősebb fia és örököse

Elisabeth Stuart, Charles Stuart – a király leánya és kisebbik fia

Róbert Carr, Rochester vikomtja – a király kegyence

Frances Howard, Lady Essex – udvarhölgy

Daisy Kelly – Lady de Marisco komornája

ÍRORSZÁGBAN

Rory Maguire – Maguire's Fordból

Fergus Duffy – a falubeliek hangadója

Bride Duffy – a felesége
Eamon Feeny – királyi ispán

Képtelen volt elszakadni a toronyablaktól, pedig már semmit sem látott. A partra vezető út a végtelenbe vezetett, a karaván már messze járt. Régen leülepedett a nyomában felkavarodó szürke porfelhő is. Fogalma sem volt, mennyi ideje állhat ott. A hajnali derengést lassan felváltotta a forró sárga napsütés. A hőség biztos jeleként felharsant a palotát körülvevő fákon a kabócák zümmögő éneke, a nagymogul mégis reszketett, úgy fázott.

Érezte, hogy nedves az arca. Megérintette, s ekkor ébredt rá, hogy hangtalanul sír. Pendelyes korom óta nem sírtam, gondolta megütközve. A könnyek nem illettek a jelleméhez, bár kedves, szelíd ember volt. Tekintete hosszan elidőzött az ujjai hegyén fénylő nedvességen. Azután megdörzsölte a mellkasát, hogy könnyítsen az elviselhetetlen fájdalomon. Pillantása ismét az utat fürkészte, az erős fényben hunyorogva erőlködött, mégsem látott semmit. *Kandra elment.*

Akbár fejében vadul zakatolt a kegyetlen valóság. India nagymogulja elfordult az ablaktól, és nehézkesen lezökkent a szobában álló egyetlen bútordarabra, egy nyitott végű, hosszú díványra, amelyet vörös-sötétkék csíkos brokáttal takartak le. Elkábította a mérhetetlen veszteség fölött érzett fájdalom. *Kandra.* Gyönyörű és imádott ifjú asszonya. Akit egy szörnyű, váratlan sorsfordulat ragadott el tőle. A mellét szorító fájdalom egyre kínzóbbá vált, és Akbár úgy érezte, hogy ezt már képtelen elviselni. *Kandra. Kandra. Kandra.* Az asszony neve egyre ott dübörgött a tudatában, míg érzékei szédült bódulatba nem rántották.

Amikor újra magához tért, meglepetten látta, hogy odakint ismét besötétedett. Ezüstös holdfény világította be a szobát, ahol fájdalmas vigasztalanságában kuporgott. Szája teljesen kiszáradt, de a forró évszak ellenére továbbra is fázott. A nagymogul megpróbált úrrá lenni bánatán. *Kandra,* az ő angol rózsája elment. Ha nem lenne egy lányuk, *Jaszaman,* úgy érezné, mintha soha nem is létezett volna. A baljós gondolattól borzongás futott végig rajta. Pedig *Kandra* valóban létezett! Melegszívű volt, és vibrálóan eleven, kirobbanó életörömmel teli. Talán csak a fiatalága volt az oka... de nem, ennél többről volt szó.

Az angol lány, aki a portugálok foglyaként került hozzá, bátor volt és okos. Jóllehet nehezére esett, mégis beletörődött, hogy hazájától több ezer mérföldnyire éljen, és talán soha többé ne lássa viszont szülőföldjét. Megbékélt

e gondolattal, és belenyugodott abba is, hogy vele élje le az életét. Akbár szerette a lányt. Még most is szereti, és hitte, hogy a lány is megszerette őt. Ezt Kandra maga mondta, és ő nem olyan, aki színlel, gondolta a nagymogul.

A meleg esti szellő a jázmin illatát hozta toronyszobájába, Akbár pedig – mint akit fájdalom hasogat – keservesen felsóhajtott. A jázmin, hindu nyelven Jaszaman, Kandra kedvenc virága volt. A gyermeküket is róla nevezte el. *Kettejük gyermekét! Vajon mi lesz vele?*

Amikor Kandra pap nagybátyja megérkezett, hogy az unokahúgát hazavigye, Akbár kénytelen volt lemondani a lányról annak családja és egy korábban halottnak hitt férj kedvéért, aki egyszerre valami csoda folytán nagyon is eleven lett, és visszakívánta asszonyát. Akbár-nak nem volt más választása, mint visszaküldeni Kandrát, de azt már nem engedte, hogy a gyermekét is magával vigye, mert a nagymogul idősebb és bölcsőbb volt a feleségénél. Kandra családja törvénytelen gyermeknek tekintené Jaszamant. Csak Isten a megmondhatója, mi történne a kicsivel! Itt azonban, az atyja mellett, királyi hercegnőként nevelkedik majd, mint ahogy az is. Boldog lesz, szeretni fogják. Akbár tisztában volt azzal, hogy Kandra a maga világában nem biztosíthatja mindezt legfiatalabb gyermekének.

Kandra nehezen vált meg a leányától. Akbárnak el kellett kábítania, és amikor Kandra erre rájött, az ágyából, ahol egymás mellett feküdtek, Jaszaman bölcsőjéhez tántorgott. Ott azután egy hosszú, szívfájdító pillanatig nézte az alvó kisbabát, majd Akbárra emelte gyönyörű smaragdzöld szemét, és így szólt hozzá: – *Ezt sohasem fogom neked megbocsátani!* – Akbárt összetörték volna a szavai, ha nem tudja, hogy csak a tehetetlen kétségbeesés szól belőle.

– *Ne feledd, hogy szeretlek* – válaszolta ő erre. – *Most és mindörökké.*

– És Isten engem úgy segéljen, én is szeretlek, jó Uram, Akbár! – felelte Kandra. – *Ne felejts el engem!* – kérlette még.

– *Soha!* – fogadta akkor Akbár, és most, a toronyszobába zárkózva, magányában is vadul ismételte: – Nem, én szeretett és gyönyörű angol rózsám, soha nem felejtelek el!

Ha egyszer forogni kezd a szerelem kereke, semmiféle szabály nem érvényes többé. Akbár szinte még most is hallotta Kandra hangját, ahogy ezt az utolsó istenhozzádot suttogja, mielőtt kábult álomba merül. Alvó testét percekig a karjában tartotta, s csak azután adta át a lányt nagybátyjának. Miközben az emlék élénken föltámadt benne, Akbár ugyanazt a gyötrő kint érezte mellkasában, és a fejébe hasító éles fájdalomtól elvesztette az eszméletét.

– *Akbár! Akbár! Nyiss ajtót!* – A vad dörömbölés végre magához térítette, és feltápáskodva látta csak, hogy ismét nappal van. *De milyen nap?* Emlékezett a fájdalomra, de arra már nem, mennyi ideig feküldhetett bánattól sújtva. Valaki

szólongatja tán, vagy csak zavarodott elméje játszik vele? Szokatlanul ügyetlen ujjakkal húzta félre a reteszt, és tárta ki az ajtót.

– *Fiam!*

Akbár elképedt, amikor az anyját pillantotta meg. Mit kereshet itt? Hiszen nem az ő palotájában lakik!

– *Fiam!* – Hamida Banu Begum, a *hózzá* közel állóknak csak Mariam Makani, karcsú, elegáns megjelenésű asszony volt, akit nem csúfított el a kor, noha fiatalága nélkülözések közepette telt. Hajdan fekete fürtjei öregségére ezüstössé váltak, csak egyetlen ébenfekete tincse maradt éppen középben, mintha csak kettéválasztaná a hajkoronáját. Arcbőre majdnem ráncatlan volt, fekete szeme okosan csillogott. Most azonban mélységes együttérzéssel nézett a fiára. Meglehet, Akbár a Kelet leghatalmasabb uralkodója, mindenekelőtt mégis az ő fia. Az ő szomorúsága az anyjéé is.

– Anyám! – szólalt meg lágyan a nagymogul. – Hogy kerültél ide?

– A feleségeid, Rugáija Begum és Jodh Bai küldtek értem, fiam. Elmondták, mi lett Kandra sorsa. Veled sírok, fiam. – Mariam Makani gyöngéden megsimogatta a fia arcát, majd hirtelen elakadt a lélegzete. Akbár nem viselt turbánt. Hosszú haja a hátára omlott. Amikor az anyja utoljára látta, a nagymogul haja még fekete volt. De most, szakállához hasonlóan, az is hófehér lett.

– Nem kellett volna eljőnnöd, anyám – mondta a férfi. – Tudom, mennyire nem kedveled az utazást.

– Akbár, édes fiam, van-e fogalmad róla, mennyi ideje vagy ebben a szobában? – kérdezte halkán az anyja.

– Kandra karavánja négy reggelrel ezelőtt indult útnak.

– A nagymogul meghökkenve bámult rá, mire az asszony így folytatta: – Bár Rugáija Begum és Jodh Bai tisztelik a fájdalmadat, fiam, mégis egyre rémültebbek lettek, amikor hívásukra nem válaszoltál. Az ajtót nem merték rád töretni, ezért hát értem küldtek. Máskor is gyászoltál már mélyen, de mindig szeretteid körében, ezúttal azonban *elzárkóztál* mindenkitől. Nem tudták, mire véljék. És azt sem akarjuk, ugye, hogy drága unokám, Szálím, bánatodból helytelen következtetést vonjon le. Bűbájos fiú, de elhamarkodottan ítél. – Mariam Makani szeme vidáman csillogott.

De Akbár ezt nem találta mulatságosnak. – Szálím meggondolatlan férfi, és neked igazad van, anyám. Bármilyen ürügyet kihasználna, hogy elorozza tőlem a trónt, de csalódni fog. Amíg meg nem halok, nem fog itt uralkodni.

– Jaj, fiam, nem úgy értettem... – kezdte döbbsen Mariam Makani, de Akbár félbeszakította:

– Az örökösöm olyan, amilyen, anyám. Hirtelen. Türelmetlen. Alig várja,

hogy a helyemre lépjen. Ez az igazság, és ezzel mindketten tisztában vagyunk. Te is tudod, még ha nyíltan nem ismered is be. Szálím hízelgéssel szokott levenni a lábadról. Ebben mindig is nagy mester volt. Te pedig vakon szereted, ahogy engem is. Fiatalkorod óta gyengéid a mogulok, anyám.

Mariam Makani kuncogott, de azután ismét elkomolyodott. – Mi lesz legapróbb unokámmal? Mi lesz Jaszamannal?

– Rugáija Begum gondjaira bízom, hadd nevelje fel ő – mondta a nagymogul. – Házasságunk hosszú éveit alatt csak arra vágyott, hogy gyermeke legyen tőlem. Legelső a feleségeim között, de mostanáig képtelen voltam ezt az egyetlen kívánságát teljesíteni, mert meddő, Kandra barátnője volt, és születése óta szereti a lányomat. Jó anyja lesz a hercegnőnek.

Mariam Makani bölintott; egytértett a nagymogul döntésével. – Úgy nő majd fel az unokám, hogy Rugáija Begumot hiszi az anyjának? – kérdezte még.

Akbár nemet intett a fejével. – Nem – mondta egyértelműen. – Fontos, hogy Jaszaman tudja, kicsoda. Az angolok hamarosan kereskedni fognak Indiával.

– Ajaj! – sikoltott fel az *anya.*, és megverte a mellét. – Hát nem elég csapás e földnek a portugálok pimaszsága? Muszáj még több barbárt beengedned, fiam?

– A portugálok fennhéjázását a szelídségemmel váltottam ki – mondta Akbár az anyjának. – Némelyikük úgy viselkedik, mintha hódító lenne, s nem én tűrném meg itt. Azért engedem be az angolokat Indiába, anyám, hogy ahelyett, hogy az én életem nehezítenék, az elsőséggért folytatott harcban egymást keserítsék. Kandra szavaiból azt vettem ki, hogy az angolok igazságosak és becsületesek. – Megpaskolta anyja kezét. –Egyszerűen nem szereted az idegeneket és szokásaikat, anyám. Te, aki jóformán hibátlan vagy, ismerd be ezt a gyarlóságodat.

– Nem tekintem jellemhibának, hogy nem állhatom az idegeneket és tőlünk idegen szokásaikat! – vágott vissza élesen az anyja, majd egyik karcsú ujjával megérintette a fia arcát. – Nem merészelj kritizálni, Akbár! Miközben egyre csak az igazságot kerested, elfeledkeztél arról, amit a Korán ír: A paradicsom az anya lábainál hever. Most pedig hagyj fel angol feleséged gyászolásával, és jöjj ki innét, hogy ismét a birodalom kormányzásának szentelhesd magad. Te vagy Akbár, a nagymogul, nem egy megtört szívű, első szerelmében csalódott fiú. Menj, hozd ide a turbánod. Leesett a fejedről. Bánatodban megöszültél, fiam. Nem akarom, hogy megijeszd az alattvalóidat.

– Kandra elvesztése feletti szomorúságom bizonyítékeként le fogom borotváltatni a hajam – mondta Akbár.

Mariam Makani bölintott.

– És a bajszodat is – tette hozzá. – Magam megyek, és hozom a borotvát

meg a mosdótálat. Senki sem láthat így, fiam. – S azzal sarkon is fordult, szilvakék selyemruhája elegánsan libbent utána.

– Egy váltás ruhát is hozz nekem, anyám – szólt utána Akbár, majd visszasétált a toronyszoba ablakához, hogy még egy utolsó pillantást vessen a túlnan elterülő tájra. Fény és forróság uralt mindent, akárcsak négy reggellel azelőtt, amikor szerelmesét elragadták tőle. A partra vezető út kihalt volt. A palota körüli fákon zümmögtek a kabócák. Akbár felsóhajtott. Kandra nincs többé. Soha nem látja viszont gyönyörű arcát, nem ölelheti tökéletes szépségű testét. Csak az emlékei maradtak neki. Meg a lányuk, Jaszaman. Úgy érezte, cserbenhagyta Kandrát: képtelen volt változtatni a sorsán. Kettejük rövid, de különleges szerelméből csak a gyermekük maradt. Nem, Jaszamant soha nem fogja elárulni!

■

Első rész

JASZAMAN

India, 1597-1605

Az ég felé törő karcsú orchideafák közül kifejezetten gonoszkodó kacagás ütötte meg a fülét a késő tavaszi délutánon.

– *Hercegnőm!* Merre vagy? – Jaszaman Kama Begum udvartartásának főeunuchja aggodalmasan járta be a nagymogul kertjét. – Hova lett az a kis sátánfióka? – mormolta maga elé rosszkedvűen. Megállt, hallgatott, de éles hallása csak a madarak hangos csivitelését tudta kivenni.

– Adáli! Megtaláltad már Jaszamant? – türelmetlenkedett Rugáija Begum a hercegnő palotájának nyitott erkélyéről.

– Nem, úrnőm, még nem, de hamarosan előkerítem – ígerte az eunuch, majd ismét meghallotta a gyermek kuncogását. Ravaszág csillant barna szemében, és hízelgő hangon szólalt meg: – Hallak ám, hercegnőm, gyere csak ide Adálihoz, és ő a kedvenc nyalánksággal örvendeztet meg.

Körülötte azonban, a madarakat leszámítva, teljes volt a csend.

– Mariam Makani nemsokára ideér, Adáli! – Rugáija Begum hangjában most már nyugtalanság érződött. Már a közvetlenül a kertre nyíló oszlopsoros előcsarnokban állt. Jaszaman nagyanyja volt a birodalom legmagasabb rangú asszonya. Ha látogatóba ment valahová, nem illett megvárakoztatni. Rugáija Begum mélyen felsóhajtott. Jaszaman pajkos gyermek, de miért választotta éppen a mai napot, hogy velük incselkedjék?

– Gondterheltnek látszol, néném. – Rugáija Begum ijedten fordult meg Szálím herceg hangja hallatán. – Szálím! – kiáltotta. – Ó, Allah! Csak nincs itt máris a nagyanyád? – kérdezte lesújtva.

– Idejön a nagyanyám? Ma? Nem is tudtam – felelte a herceg. – Nem, nincs velem, de mi bánt, mondd?

– Mariam Makani bármelyik percben megérkezhet – magyarázta Rugáija Begum –, és a kis húgod éppen ezt a pillanatot választotta kised játékaihoz. Adáli képtelen rábukkanni. A kertben rejtőzött el előlünk, és nem hajlandó előjönni!

– Majd én felkutatom – nevetett elnézően a herceg, és az előcsarnok lépcsőin lement a kertbe. – Jaszaman! Drága kincsem, hol bujkálsz? – fuvolázta

kedveskedve.

– Szálím?! Te vagy az? – hangzott a húga válasza.

– Én bizony, imádnivalóságom. Gyere elő! Nagyanyánk most már bármelyik percben megérkezhet. Tudod, mennyire nem szereti, ha megvárakoztatják. – Sötét szeme a buja zöldet fürkészte, hátha egy óvatlan mozdulat elárulja a gyermek hollétét.

– Meg kell hogy keress! – hallatszott a pajkos válasz. A herceg felnevetett. Amikor apja legifjabb gyermeke hat évvel azelőtt világra jött, nem képzelte volna, hogy őt, aki már akkor is felnőtt férfi volt, ennyire elbűvöli majd ez a csöppség. Saját gyermekei soha nem vonzották ennyire, de ezért az apró féltestvéréért valósággal odavolt. – Rendben, te kópé kis majom, megtalállak, de akkor bizony elporolom a kis feneked ezért a tiszteletlenségért! – fenyegetőzött.

De Jaszaman feleletképp csak kuncogott.

Szálím hátrapillantott a nagynénjére, s látta, hogy azon lassan eluralkodik a pánik. Úgy tűnt, vége a finomkodó időhúzásnak. Végigjártatta a tekintetét a kerten, valami szokatlant keresett, és meg is találta: a császárszakáll közül egy kis piros fátyolszövet villant elő. Halkan odaóvakodott, majd harsány kiáltással kuporgó zsákmányára vetette magát. A kislány sikítózva kitépte magát a kezéből, s elrohant mellette, fekete haja csak úgy röpködött. Szálím azonban gyorsabb volt nála. Újból elkapta a kis hűgát, a vállára dobta, és kapálódzó felháborodott terhét odacipelte, ahol Rugájija Begum várt rájuk. Egy határozott, de szeretetteljes ütés néhány percre elhallgattatta a kicsit.

– Itt a leányod, néném – mondta Szálím, és a mezítlábas apróságot talpra állította előtte. A kezét mindvégig erősen a gyermek fején tartotta.

– Köszönöm, Szálím. Volnál kedves itt maradni velünk, és némi frissítőt magadhoz venni, amikor majd nagyanyád megérkezik? Nagy öröme szolgál, ha téged is láthat.

– Köszönet a meghívásodért, néném. Szívesen maradok.

– Hogy találtál meg, amikor Adáli képtelen volt rá? – tudakolta Jaszaman, különös türkizkék szemét imádott bátyjára emelve.

– Végigjártam a tekintetem a kert minden zegén-zugán, majmocskám, és megláttam a szoknyád szélét – felelte az fensőbbes mosollyal. – Ragyogó vörösén villant meg a sárga császárszakáll között.

– Adáli szeme már nem olyan éles, mint a tiéd, bátyám – jegyezte meg Jaszaman, mialatt az eunuch lihegve feldöcögött hozzájuk a lépcsőn.

– Elvezetem Toramallihoz és Rohánához, hogy felkészítsék – mondta Adáli Rugájija Begumnak, és megfogta Jaszaman kicsi kezét. – Szófogadatlan voltál, hercegöm – fedtte meg kis úrnőjét, míg bevezette a palotába.

– Nem valami mulatságos mindig jónak lenni, Adáli – felelte a kicsi.
Egyenes válasza mosolyt csalt Szálím herceg és Rugáija Begum arcára.
– Sok örömet szerzett neked, ugye, néném? – fordult Rugáija Begumhoz a
fiatalember.

– Szívem szerinti édes gyermekem, még ha nem is én szültem – felelte az
asszony csendesen. – Kíváncsi vagyok, vajon Kandra gyakran gondol-e rá..

– Talán igen – felelte a herceg. Nem ismerte valami jól az apja fiatal angol
feleségét. Nagyon rövid ideig volt a körükben. – Bár az is megeshet, hogy
eszébe sem jut Jaszaman. Végére is egy másik férjhez tért vissza. Bizonyára
több gyermeket is világra hozott azóta. Születésük és a róluk való gondoskodás
talán elfeledtette vele Jaszamant.

– Hogyan felejthetné el egy asszony a gyermekét? – fortyant fel Rugáija
Begum. – Azt hiszem, Kandra sosem feledkezett meg a lányáról! Nem az a
fajta volt.

A herceg vállat vont. – Hat éve, hogy elment, és írt-e azóta akár csak egyszer
is, néném? Érdeklődött-e a gyermek hogyléte felől?

– Abban egyeztünk meg, hogy nem fog – válaszolta csendesen az asszony. –
Túlságosan fájdalmas lenne számára a levelezés.

Szálím ismét megvonta vállát. – Atyám helyesen tette, hogy magánál tartotta
Jaszamant. Itt biztonságban van, és mindenki, aki csak ismeri, szereti. Egy
idegen országban másképp bánnának vele.

– Ezt nem tudhatod biztosan – erősködött Rugáija Begum, mert a lelke
mélyén ösztönösen is a lánya örökségének másik felét védte. Bár sok éve nem
látta, Kandra mégiscsak a barátnője volt.

Mielőtt a herceg felelhetett volna, egy szolga érkezett. – Az anyakirálynő és
kísérete megérkezett, kegyes úrnöm.

– Küldess hát Jaszaman hercegnőért – parancsolta Rugáija Begum. – Ide kell
jönnie, hogy Mariam Makanit üdvözlje.

– Már megtettem, kegyes úrnöm – felelte a szolga kissé önelégülten.

– Szorgalmad és előrelátásod dicséretet érdemel, Ali – válaszolta az úrnője
szárazon, azzal elbocsátotta.

– Mama Begum! Mama Begum! – kiabálta az előcsarnokba kitáncoló
kislány. Jaszaman egy nagy arany pettyekkel díszített türkizkék szoknyát és
aranybrokátból varrt rövid kis mellényt viselt. A nyaka körül apró rózsaszín
gyémántokból fűzött láncot viselt, a fülében is Ugyanilyen gyémántok
szikráztak. Különleges szemének színét még jobban kiemelte, hogy szénnel
körülrajzolták.

– Mama Begum! – kiáltott fel harmadszor is követelődzve, és amikor sikerült
Rugáija Begum figyelmét magára vonnia, megnyerően felmosolygott rá. Két

apró tenyerét összetéve csinosan fejet hajtott, majd felnézett és megkérdezte: – Gondolod, hogy nagyanyám, az öreg királynő, elégedett lesz velem?

– Igen – biztosította Rugáija Begum a gyermeket –, de nem szabad Mariam Makanit öreg királynőnek nevezned, kicsikém. Nagyanyád kiváló hölgy ebben az országban.

– Muszáj volt így kifesteni a szemét, néném? – méltatlankodott a herceg. A szemfesték hatására Jaszaman idősebbnek látszott hat événél. A herceg először pillantotta meg a majdani nőt kis hűgában, és a felismeréstől elállt a szava.

– Különleges alkalom a mai, Szálím – mosolyodott el Rugáija Begum.

– Hát, nem is tudom, tetszik-e – tétovázott a fiatalember. – Bajadérnak látszik így.

– De Szálím! – tiltakozott megbotránkozva az asszony.

– Mi az a bajadér? – kérdezősködött Jaszaman.

– Egy csinos táncosnő – felelte gyorsan az anyja –, de te hercegnő vagy, nem táncosnő. Szálím! Azonnal kérj bocsánatot a hűgodtól! – Rugáija Begum szeme haragosan villant férje legidősebb fiára s egyben örökösére. A bajadér valóban táncosnő volt, de többnyire inkább csak prostituált. Rugáija Begumot elkésérintette, hogy Szálím ilyen szavakat használ a testvére jelenlétében.

– Igazán bocsánatodat kérem, néném, hiszen nem akartalak megbántani. Csak a megfelelő szóval próbáltam érzékeltetni Jaszaman külseje miatti elégedetlenségemet. Mondhattam volna, hogy nézetem szerint a szénnel kihúzott szem túl mesterkéltséget mutat egy hatéves gyermek arcán. – A herceg megragadta Rugáija Begum kezét, és tisztelete jeléül homlokához érintette.

– Hat és fél vagyok! – vágta oda Jaszaman éles hangon a bátyjának, és az arckifejezése annyira hasonlított az apjáéra, hogy Rugáija Begum és Szálím képtelenek voltak visszafojtani a nevetésüket.

– Jó belépni egy nevetéstől zengő, boldog házba – hallatszott egy erős, édes hang, és rögtön utána az anyakirálynő is feltűnt a kertben, méltóságteljesen, mosolyogva.

– Nagymama! – kiáltott fel Jaszaman, és nagyanyjához futott, majd kis karjával átölelte a nyakát, és megcsókolta.

– Hadd nézzelek! – mondta a nagyanyja, miután lefejtette a kicsi karját a nyakáról, Jaszaman kecsesen körbefordult. – Á, igen – sóhajtott fel Mariam Makani.

– Nagyot nőttél a legutolsó látogatásom óta, gyermekem. Szorgalmasan tanulsz? Édesapád erősen hisz a művelődésben. Nemcsak a bátyáidat, hanem a nővéreid is taníttatta.

– Igen, nagymama, sokat tanulok – felelte Jaszaman.

– Tudok számolni. Tanulom a népünk történelmét. Tanulok franciául és

portugálul is és angolul, ami – mint mondták nekem – Kandra Begum anyanyelve volt.

– Kit választott tanítódul atyád, gyermekem? – kíváncsiskodott Mariam Makani.

– Egy papot, nagymama. Cullen Butler atyának nevezik, és nagyon mulatságos ember, cseppet sem olyan, mint az a savanyú Xavier atya vagy a többi pap. Cullen atya Babán, a majmomon is nevet, hogy miféle csintalanságokat művel. Még finomságokat is hoz Babának, és nem hívja az ördög teremtményének, mint Xavier atya – hadarta Jaszaman komoly képpel. – Baba megette Xavier atya olvasóját, és egy napig fájt tőle a hasa.

– Nem szeretem ezeket a keresztényeket, akiket a fiam beereszt az országunkba – csóvalta a fejét Mariam Makani.

– Az én Akbár uram felett nem gyakorolnak ők sem nagyobb hatalmat, mint a mullahok vagy a buddhista, hindu és dzsainista papok – biztosította az anyósát Rugáija Begum. Karon fogta, és bevezette a palotába. – Jöjj velem, hadd adjak neked egy kis frissítőt, asszonyom.

– Szálím! – kiáltott fel az idős asszony, és a herceg odasietett hozzá. – Jól vagy, fiam? És a feleségeid meg a gyermekeid?

– Mind kitűnő egészségnek örvendünk, nagymama. Köszönöm szíves érdeklődésedet. Engedd meg, hogy elmondjam, milyen boldoggá tesz, hogy egészségtől és életerőtől duzzadón látlak. Egy fiatal nő ragyogó szépségét látom, amikor rád tekintek. – Azzal arcon csókolta nagyanyját.

– Ó, te hízelgő! – kuncogott Mariam Makani, de a, szíve örvendezett a szép szavak hallatán. – Te is velünk tartasz?

– Amikor Rugáija Begum úrnőtől meghallottam, hogy ide készülsz, nem mehettem el anélkül, hogy láttalak volna. Igen, szívesen csatlakozom hozzátok – mondta Szálím.

Az előcsarnok csaknem teljes hosszát elfoglaló fénylő vizű medence mellé telepedtek. A palota tetején terpeszkedő kupolába épített áttört jáspison puha fény szűrődött be. A bájos kis termet nagy, kék mintás porcelándézsák szegélyezték, s a beléjük ültetett fürtös, kék és sárga mintázatú fehér malabári kardamom meg a hosszú tölcsérű sárga, krémszínű és fehér gyömbérliliomok édes illattal töltötték meg a levegőt. Aranycsillár lógott a mennyezetről, amely esténként megvilágította a termet. Már Kandra idejében is így festett itt minden, s ezen azóta sem változtattak. Egyedül a díványokat vitette közelebb a vízhez Rugáija Begum, s melléjük néhány kicsi, alacsony réz- és ébenfa asztalt állított.

A halk léptű, fehér köntösű szolgák tálakat hordtak körbe, melyeken friss dinnye- és citrancsszeletek, apró banánok, valamint mézből, aprított dióból és

kókuszeszelékből készült kis sütemények kínálták magukat. Szegfűszeggel még illatosabbá tett asszami teát szolgáltak fel kék-fehér mintás porceláncsészékben, mellé apró tálkákban pisztáciát és fenyődiót adtak. Jaszaman odakuporodott legidősebb bátyja ölébe, s míg Szálím édességgel etette, vidáman kuncogott, és Szálím ujját harapdálta, majd maga is gyümölcscsel, süteményekkel etette a bátyját.

– Öröm a legidősebb és a legfiatalabb közti szeretetet látni – jegyezte meg nagyanyjuk, s elmosolyodott.

– Szálím nagyon is elkényezteti, akárcsak az édesapja, valahányszor ellátogat hozzánk – felelte Rugáija Begum.

– Amikor a fiam nem lesz már többé közöttünk, Jaszaman hatalmas szövetségesre és védelmezőre talál majd Szálímban – mondta bölcsen Mariam Makani a menyének.

– Jaszaman addigra már réges-rég férjes asszony lesz – válaszolta Rugáija Begum. – A férje majd megvédi.

– A férje nem a nagymogul lesz. Viszont Szálím igen – replikázott élesen az anyósa.

– Miért nem házasodhatnak össze a testvérek, nagymama? – csicseregte Jaszaman, amikor meghallotta, miről beszélgetnek. – Szálímnál keresve sem találnék jobb férjet!

– Egészségtelen az ilyen közeli rokonok vérkeveredése – magyarázta az idős asszony. – Minden vallás irtózatossá tekint, hogy testvérek úgy ismerjék meg egymást, ahogyan férfi és nő szokta. Kérdezd csak meg a papodat. Ebben az egyben – ha másban nem is – egyetértés van közöttünk.

– Az ősi egyiptomi kultúrában az uralkodó mégis kötelezően a testvérével kötött házasságot – vetette ellen Szálím –, hogy királyi vérüket ne szennyezze be egy idegené. Csak közös gyermekeik örökölhették Egyiptom trónját.

– Akkor hát, ha felnövök, kedves bátyám, hozzád megyek majd feleségül – kuncogott Jaszaman ártatlanul. – A gyermekeink öröklik India trónját ezer nemzedéken át. – Átölelte Szálím nyakát, és csókot nyomott a szájára, aztán pajkosan végigjártatta pillantását a közönségén.

– Amikor felnősz, Jaszamanom, egy csodaszép herceghez mész feleségül – mondta Rugáija Begum. – Egy szép napon elefántháton jön majd el érted. Az állatot selyemtakarók és ékszerek díszítik, s hátán egy arany-baldachinos ülőhely lesz. A hercegednek sötét szeme lesz és édes hangja, melyen szerelmes dalokat zeng majd neked. Elvisz magával a királyságába, ahol sok fiatok születik, és ahol boldogan éltek, míg meg nem haltok. Nézd csak! Itt áll minden a teáscsésze alján. – Úgy fordította a kék-fehér mintás teáscsészét, hogy a lánya lássa az alján összegyűlt fekete tealeveleket.

– De én Szálimhoz akarok hozzámenni! – Jaszaman durcásan lebiggyesztette az alsó ajkát, a szemében lázongó fény gyúlt.

– Hát erről szó sem lehet – jelentette ki a nagyanyja ellentmondást nem tűrő hangon. – Mit szólnának Szálim kedves feleségei: Man Bai, Kusrau unokaöcséd és Szultán un Nisa Begum unokahúgod anyja, és Nur Dzsahan, életének új szenvedélye, aki egy éve sincs, hogy a felesége? Megsértenéd az érzéseiket, ha ellopnád tőlük Szálim szívét.

– Ugyan, hisz öregek – vágott egy grimaszt Jaszaman. – Man Bai már legalább huszonhárom éves! Mire férjhez mehetek, még öregebb lesz, s vele együtt Nur Dzsahan is.

– Micsoda veszedelmes kis teremtés vagy, húgocskám – kacagott Szálim elnézőn, azzal levett a ruhájáról egy ékszert, és odaadta neki.

Jaszaman imádattal nézett fel rá.

– Ajándékot hoztam neked, Jaszaman – szólalt meg Mariam Makani, hogy más útra terelje a beszélgetést.

Természetes gyermeki mohósága rögtön feledtette Jaszamannal, miről is volt szó. Leugrott bátyja öléből, és az öreg anyakirálynő elé penderült: – Mit hoztál nekem, nagymama? Felvehetem? Játshatok vele?

Unokája türelmetlen bírvágya öreges nevetést csalt ki Mariam Makaniból.

– Igazi mogul vagy, gyermekem. A kezed mindig kinyújtod, és megragadsz bármit, amit kívánsz, vagy amiről azt hiszed, hogy kívánod. – Intett bizalmas szolgálójának, aki a díványa mögött leste parancsait. Az eunuch elsietett, s egy perc múlva már vissza is tért egy kivételesen szép madárral a karján. A madár bal lábán aranygyűrű csillogott, melybe aranyláncot fűztek, s ennek végét az eunuch fogta.

Káprázatos tollazatú, nagy madár volt: a melle aransárga, a farka és a szárnyai türkizkék színben pompáztak. Nagy, horgas csőrét és eleven, sötét szemét kékesfekete karika keretezte. A fejét kis, zöld tollsapka koronázta. Az új környezettől nyugtalan jószág erősen verdesett a szárnyaival, melyeknek belső oldala is aransárga volt.

– Ó, egy papagáj! – kiáltott fel Jaszaman boldogságtól elkerekedő szemmel. Pónija és elefántja már volt, de nagyon szerette az állatokat.

– Hிரaman a neve – kezdte Mariam Makani.

– Mint Lábam hercegnő meséjében a Rádzsa-papagájnak! – vágta rá a kislány izgatottan.

– Talán ez ugyanaz a madár – ravaszkodott az idős hölgy, majd a papagájra nézett. – Hிரaman, bemutatom neked az új úrnődet. Köszöntsd szépen!

A papagáj az egybegyűltek nagy meglepetésére felemelte a jobb lábát, kissé fejét hajtott, és csikorgó hangon így szólt: – Él j száz évig, hölgyem!

– Óóóó! – tátotta el a száját a teljesen lenyűgözött Jaszaman. – Beszélni is tud, nagymama! Hiramán beszél!

– De még mennyire, gyermekem – mosolyodott el az anyakirálynő.

– Csodálatos ajándékot hoztál Jaszamannak, Mariam Makani – szólt közbe Rugáija Begum, de mielőtt megróhatta volna a lányát pillanatnyi illetlenségéért, Jaszaman már fel is kiáltott: – Nagyon köszönöm, nagymama! Ez a legszebb ajándék, amit valaha kaptam! – ujjongott.

– Hiramannak saját gondozója van – mondta neki a nagyanyja. – Előléphetsz, és bemutatkozatsz az úrnőnek – szólt Mariam Makani, mire egy apró nő sietett oda hozzájuk. – Ez Bálna – mondta az anyakirálynő. – Felnőtt, bár a magassága alig éri el az egy métert. Tudja, hogyan kell Hiramant etetni és gondozni.

Bálna térdre hullott, és homlokát Jaszaman papucsához érintette. – Csupán azért élek, hogy téged szolgáljalak, hercegnőm – mondta.

– Felállhatsz, Bálna – intett a kislány. – Miért vagy olyan kicsi?

– Ez Allah akarata – válaszolta Bálna, amikor talpra állt.

– Hány éves vagy? – tudakolta Jaszaman.

– Tizenhat, úrnőm – felelte Bálna. Csinos lány volt, a bőre halványbarna, nagy, kifejező szeme borostyánszínű. Sötét haját két vastag fonatban viselte.

– Tud Hiramán mást is mondani vagy csinálni? – kérdezősködött tovább Jaszaman.

– Ó, hogyne, hercegnőm – felelte készségesen a lány –, de most kifárasztotta az utazás, és valószínűleg semmire sem vágyik jobban, mint egy darab hámozott banánra és az ülőrúdjára.

– Majd én adok neki! – heveskedett a kislány, s mielőtt még lebeszélhették volna, letört egy kis banánt, és odanyújtotta a papagájnak.

Hiramán félrebillentette a fejét, és egyenesen Jaszaman szemébe nézett. Azután odahajolt, és finoman kivette a banánt Jaszaman kezéből. – Köszönöm, hölgyem – recsegte.

– *Köszönetet mondott nekem, nagymama!* – kiáltott fel izgatottan a kislány. – Hiramán papagáj megköszönte nekem!

A papagáj egyik karmos lábával fogta a banánt, s újból felrikoltott:

– Köszönöm, hölgyem! Köszönöm, hölgyem!

Szálim nevetésben tört ki. – Valóban csodálatos ajándékot hoztál a kis hűgomnak, nagymama. Nem emlékszem, hogy kaptam-e valaha is hasonlót tőled.

– Nem, mert nem érdemelted meg – jelentette ki az idős hölgy keresetlen őszinteséggel. – Születésed óta hol ezért, hol azért lázadsz atyád, a fiam ellen. Jaszaman azonban tiszteli az apját.

– De engem szeretsz, nagymama – ugratta Szálím gyöngéden a nagyanyját, és átölelte.

– Szeretlek, de a szívemben mindig is apádé lesz az elsőbbség, Szálím.

– Mégis sokszor a védelmemre keltél velem szemben – vágott vissza a herceg.

– Ó, bár ne kellett volna, kedves unokám. Akbár legidősebb fia és örököse vagy. Meg kell értened, hogy ezzel a ranggal és kiváltsággal hűség és tisztelet jár. Te túlságosan vágysz arra, hogy örököld mindazt, ami az apádé, Szálím.

A fiatalember ölelő karja lehanyatlott. – Férfi vagyok, nagymama. Nem törekszem arra, hogy kitűrjam apámat a hatalomból, de szükségem van rá, hogy csak rám támaszkodjék, és ne másokra, mint például Abul Fazlra.

– Ostoba fiú! – csattant fel a nagyanyja. – Abul Fazl apád történetírója. Semmi több! Nem tesz mást, mint feljegyzni apád uralkodásának eseményeit.

– Apám barátja. Apám kikéri a tanácsát. De az enyémet nem! – füstölgött Szálím.

– Szüntelenül együtt vannak – horkant fel mérgesen Mariam Makani. – Te kevés időt töltesz atyád társaságában, mégis összes gyermeke közül téged bálványoz, még talán Jaszamannál is jobban. Ha kikéri néha Abul Fazl tanácsát, csak azért teszi, mert Abul kéznél van, te pedig nem. Neked megvan a magad élete, a magad kötelességei. Családod, gyermekeid vannak. Apád példáján okulva kell megtanulnod uralkodni, de ezen a földön csak akkor lehetsz te az úr, ha Akbár már nincs többé. – Éles pillantást vetett Szálímrá. – Az pedig még sokára következzen be, amikor már én sem vagyok az élők sorában.

– Szálím sosem ártana a papának – csicseregte közbe a fiatal kora ellenére is a dolgokra ösztönösen ráérző, okos Jaszaman.

– Persze hogy nem ártanék apáknak – hagyta rá behízelt hangon a herceg, majd lehajolt, és felkapta a kislányt. – Most mennem kell, majmocskám. Kísérj el a kapuig. – Lesimította sötét haját. – Oly fekete a hajad, mint az éjszaka, és lágy, mint a selyem – mondta mintegy magának.

– Nem kell túl szigorúan fogni – mondta Mariam Makani, miközben tekintetével követte két unokáját.

– Fűti a becsvágy, hogy uralkodjék, s néha ezt nem bírja leplezni – tette hozzá Rugájja Begum. Bár maga is nagyon szerette Szálímot, a hibái felett nem tudott úgy szemet hunyni, mint a hárem többi hölgye. Ki tudja, hányszor esett ki Szálím az apja kegyeiből, és hányszor kellett asszonyainak azért könyörögniük, hogy Akbár megbocsásson a fiának. Akbár – Allah segít meg! – nagyon szerette Szálímot. Újra meg újra megbocsátott neki. De Rugájja Begum attól tartott, hogy egy nap nem fog többé megbocsátani. Egy nap Szálím átlépi azt a láthatatlan határvonalat, amely az élet sivatagjában húzódik.

– Jó fiú – tűnődött fennhangon Mariam Makani.

– Felnőtt férfi, akinek feleségei, gyermekei vannak – válaszolta Rugáija Begum az idős hölgynek.

– Ő a legkiválóbb Akbár fiai közül – folytatta az anyakirálynő.

– Úgy van – bölintott Rugáija Begum. – Szánom Murádot és Danijalt. Egész életüket Szálím árnyékában élik. Milyen nehéz lehet számukra tudni, hogy mindegy, miféle képességekkel tűnnek is ki, egy szép napon mégis Szálím fog uralkodni felettük. Emiatt szoktak rá az itatra és a kábítószerekre, ami egyszer még a halálukat okozza majd. Hiányzik belőlük az apjuk akaratereje. Az Akbárhoz hasonló férfiak fiainál ez gyakorta előfordul.

– A hindu asszonyok miatt van, akiket Akbár feleségül vett – morgolódott Mariam Makani. – Erőtlén a vérük, és akaratgyenge fiaikat szülnék.

– Szálím anyja egy rádzspud, a legmagasabb kasztbeli asszony – emlékeztette Rugáija Begum az anyósát –, és Szálím mégsem gyenge.

– Igaz. Igazad van, kedvesem. Talán csak arról van szó, hogy a fiammal senki sem ér fel. Még a fiai sem.

– Ó, nem tévesztesz meg, Mariam Makani! – kacagott fel Rugáija Begum. – Legalább annyira csüngsz Szálímon, mint minden nő, aki csak ismeri!

– Beismerem, hogy így van – kuncogott az idős hölgy. – De hogy is ne tenném? Szálím oly elbűvölő!

Rugáija Begum nem vitatkozott tovább Szálím hercegről az anyósával. Intett a szolgálónak, hogy töltsenek friss teát. Szálím elbűvölő, gondolta, és ez veszélyes. Ellenállhatatlan modorával mindent megszerez magának, de alapjában véve becsvágyú és könyörtelen. Vágyainak semmi sem állja útját. Semmi és Akbáron kívül senki, ő pedig nem akarja látni a fia hibáit, bár egy sem marad rejtve előtte. Továbbra is a gyermekkorában kapott becenevén szólítja a fiát: *Saiko Baba*.

Szálímnak azért erényei is vannak. Jól bánik a feleségeivel és a gyermekeivel. Szereti az állatokat, bár tántoríthatatlan és túlbuzgó vadász. Rajong a gyönyörű holmikért, és máris messze földön híres a múkincsgyűjteménye, főként a mugali virágmintás aranykeretekbe foglalt európai metszetkollekcója. Évről évre új darabokkal gyarapítja kínai porcelángyűjteményét. Mostanában kezdett el csodálatosan megmunkált különféle borosserlegeket és ékkövekkel kirakott töröket gyűjteni.

Erényei közé tartozott energiája és kíváncsisága, gyengéje volt azonban, hogy időnként szeszélyes, máskor önfejű. Sokan erénynek, míg mások gyengeségnek tekintették hihetetlen szexuális étvágyát, a jó bor iránti szenvedélyét, valamint időnkénti ópiumélvezetét. A reá háruló felelősséget azonban bölcsen vállalta, és soha nem engedett e három csábításnak oly

gyakran, mint az öccsei. Szálím Mohamed mindenekfelett India uralkodói székére vágyott. Semmi olyat nem tesz, gondolta Rugáija Begum, amivel ezt veszélyeztethetné.

Jaszaman futva jött vissza hozzájuk, s eközben is fecsegett:

– Szálím azt mondja, hogy nemsokára tigrisvadászatra visz el! Ágra körül többet is láttak. Elmehetek, Mama Begum? Igen? Kérlek, hadd mehessek! Kérlek! – Le-fel ugrált a két asszony körül.

– Hamarosan elutazunk Kasmírba, lányom – válaszolta a nevelőanya. – Atyád kívánsága, hogy inkább ott töltsd az év nagy részét, mint itt, Lahorban. Ott kellemesebb az éghajlat.

– Nem akarok Kasmírba menni – biggyesztette le a száját Jaszaman. – Tigrisvadászatra akarok menni Szálímmal. Sosincs semmi szórakozásom.

– Semmi szórakozás! Semmi szórakozás! – rikácsolta Hiranman papagáj, és a gyönyörű madár szomorúan ingatta hozzá a fejét.

Egy percig döbbsen bámultak rá, aztán kitört belőlük a nevetés. Még Jaszaman is felkacagott, és rosszkedve azon nyomban szertefoszlott.

– Hiranman papagáj oly mulatságos – gyöngyözött a kacagása. – Nála csodálatosabb ajándékot még sohasem kaptam!

Mariam Makani legifjabb unokájára villantotta bételtől elszíneződött fogait: – Örülök, hogy boldoggá tettelek, gyermekem. Hiranman papagáj akkor is rám fog emlékeztetni, amikor távol vagyok tőled.

– Miért nem jössz Kasmírba, nagymama? – tudakolta Jaszaman.

– Mert idős vagyok, gyermekem, és legjobban az otthonom szeretem. Eiletem során sokat utaztam, de most már nem vagyok rákényszerítve, ha nincs hozzá kedvem, és különösebben tényleg nincs kedvem hozzá. Az ismerős tárgyak között érzem magam a legjobban.

– Szeretem Kasmírt – mesélte Jaszaman. – Szeretem a palotát, amit papa Kandrának épített, és ami most az enyém. A tavakat meg a hegyeket is szeretem. Olyan békés ott a vidék.

– Lahort nem kedveled? – kérdezte a nagyanyja.

– Nem annyira, mint Kasmírt – vallotta be Jaszaman. – Lahor olyan nagy és zajos város, nagymama. Nem szeretem a falait, és a hegyeket sem látom, csak ha kimegyek a városból. A föld olyan száraz, csak a csatornák mentén nedvesebb, amelyek vizet szállítanak a város melletti folyóból. Hogy lehet egy folyó mellett elterülő vidék ilyen barna és szikkadt, nagymama?

Mariam Makani a fejét csóválta.

– Nem tudom, gyermekem. Talán a tanítódtól kellene megkérdezned. A keresztény papok azt állítják, hogy mindent tudnak. – Kissé összevonta a szemöldökét, majd így folytatta: – De ebben a palotában ugye szívesen laksz?

Nem a hárem zsúfoltságában kell élned, mint a család többi nőtagjának. A palotakertben áll a saját kis külön palotád. Tudtad, hogy atyád és Mama Begum itt játszottak gyermekkorukban?

Jaszaman mosolyogva bólintott: – Mama Begum azt mondja, hogy papa bogarakat fogott, és azokkal kergette! Nagy, csúf fekete bogarakat! – tette hozzá, és elfintorodott. Felhúzta a vállát, a kezét felemelte, és az ujjait mozgatta, mintha maga is bogár lenne.

Rugáija Begum tettetett iszonyattal hőkölt vissza, amitől a lánya ismét kacagásban tört ki, főként, amikor az anyja így kiáltott: – Ó, Jaszaman, ne tedd ezt! Halálra rémítesz! – Kitárta a karját, és magához ölelte a kislányt. – Ne torzítsd el azt a gyönyörű arcod, drágám. Mi lesz, ha így lát egy gonosz dzsinn, és megbabonáz, hogy mindig ilyen maradj?

– Jaj, Mama Begum! – kiáltott fel Jaszaman. Tágra nyílt, türkizkék szemével gyorsan körülnézett, majd anyja ölelő" karjába fészkelte magát.

Rugáija Begum elmosolyodott. – Azt hiszem, ideje elbúcsúznod a nagyanyádtól, lányom. Bálna és Hira-man papagáj is nagyon fáradtak, és meg kellene mutatni nekik a szállásukat. Vezesd őket Adálihoz.

– Igen, Mama Begum. – A gyermek lecsusszant a földre, de előbb még megcsókolta Rugáija Begumot. – Isten veled, nagymama. Oly boldog vagyok, hogy ma eljöttél és meglátogattál. – Jaszaman mindkét orcáján megcsókolta a nagyanyját. – Remélem, hamarosan ismét meglátogatsz.

– És hozok neked újabb csodálatos ajándékot, ugye, gyermekem? – kérdezte ravaszul Mariam Makani, magában mulatva.

– Ó, nagymama, olyan ajándékot úgysem tudnál adni, mint Hiraman papagáj! – kiáltott fel Jaszaman, majd kézen fogta a papagáj gondozóját, és elvezette.

– Választott már férjet neki a fiam? – érdeklődött Mariam Makani.

– Ahhoz még túl fiatal – válaszolta Rugáija. – Tudod, hogyan vélekedik Akbár a korai házasságról. Jaszaman még hétéves sincs. Van még idő.

– De olyan gyorsan nő – jegyezte meg Mariam Makani. – A legtöbb lánynál magasabb lesz, és máris kész szépség. Akbár bölcsen teszi, ha vár a férjhez adásával. Minden évvel csak egyre szebb lesz. Nagy árat kaphat majd érte, és a férje is befolyásos, hatalmas ember lesz. De így is illik a Nagy Akbár lányához. – Kis szünetet tartott, hogy belekortyoljon a teájába. – Beszéltél neki Kandra Begumról?

Rugáija bólintott. – Igen – mondta. – Nem volna tisztességes, hogy ne tudjon az anyjáról, aki életet adott neki, és aki olyan nehezen hagyta itt. Elválásuk nem Kandra bűne volt. Ha lett volna választási lehetősége – de sajnos nem volt –, Kandra soha nem hagyta volna el a gyermekét.

– Sajnálom, hogy nem ismertem – mondta Mariam Makani. – Akbár nagyon

megsínylette a távozását, te és Jodh Bai is szeretettel emlegetitek. Milyen volt?

Rugáija Begum meglepődött anyósa kérdésétől. Mariam Makani még soha nem kérdezősködött Kandráról. Az alatt a rövid idő alatt, míg Kandra Indiában tartózkodott, Mariam Makani zárandoklaton volt. Néhány napja érkezett csak haza, amikor fia két kedvenc felesége végső kétségbeesésében érte küldetett. Kandra elment, és Akbár bezárkózott a lahori palota tornyába. Kandra zokogó szolgálóleányai, Rohána és Toramalli hozták Rugáija Begumhoz a csöpp Jaszaman hercegnőt.

– Kandra gyönyörű nő volt – mondta lassan Rugáija, és megpróbálta maga elé idézni régvolt barátnője arcát. – Soha nem láttam hozzá foghatót. Mint tudod, még a portugál nők is hasonlítanak ránk színeikben. Kandra bőre olyan volt, mint a fényes selyem. Fehér, mint a hegyeken a hó, a szeme pedig zöld, mint a smaragdok, amiket viselsz, Mariam Makani. És a haja! Ó, micsoda haja volt! Dús, sötétbarna, s csillogó vörös fények táncoltak benne. Ezt a színt... – Rugáija Begum egy hosszú pillanatig kutató az emlékezetében – ... gesztenyebarnának nevezte! – fejezte be diadalmasan.

– Mindig is tudtam, hogy Jaszaman Kandrától örökölte világos szemét – tűnődött az idősebb asszony –, de azt hittem, egyforma színű a szemük. Azt mondod, smaragdzöld. Milyen érdekes! Fiam udvarában láttam már kék szemű angolokat, de egyiküknek sem volt türkizkék a szeme, mint Jaszamané. Kíváncsi lennék, van-e ilyen szemű Kandra családjában. De beszélj nekem, Rugáija Begum, magáról Kandráról. Sejtettem, hogy szép, hiszen unokám is gyönyörű. Valójában a legszebb Akbár gyermekei közül. Mesélj hát nekem az asszonyról, akit a fiam oly nagyon szeretett.

– Kandra intelligens volt – válaszolta csendesen Ru-gáija. – Kítűnő volt a modora. Amikor Jodh Baijal először találkozott a fürdőben, Kandra felismerte benne a királyi vért, és meghajolt előtte. Kedves volt, és hiányzott belőle mindenféle közönségesség. Almira és Akbár néhány felesége eszeveszetten féltékeny volt rá. Szembeszálltak vele, és megragadtak minden alkalmat, hogy sértegensék. Kandra merész udvariassággal viszonzta szemtelenségüket, fitymálásukat visszautasította, és hősiiesen védte magát. Viselkedése vérig böszítette az asszonyokat – kuncogott Rugáija.

– Őszintén szerette a fiamat?

– Ó, igen! És amikor megszülte Jaszamant, ragyogott a boldogságtól. A tragédia akkor következett be, amikor Jaszaman még csak hat hónapos volt. Egy katolikus pap – Kandra nagybátyja – érkezett az udvarba. Kiderült, hogy Kandra első férje nem halt meg, mint azt Kandra hitte. A férj és a család visszakövetelték Kandrát. Úgy tudom, hogy nem akart elmenni, és azt mondta Akbárnak, hogy inkább lesz a legmegvetettebb szolgálója, semmint hogy

elváljon tőle.

– De a fiam erkölcsi elvei ilyesmit nem tűrtek el – mondta Mariam Makani okosan. – Ostoba férfi! Kandra és a maga boldogságát föláldozta a tisztesség oltárán. Ha a helyében lettem volna, én megöltém volna a papot, és ezzel pontot tettem volna az ügy végére! – Fia múltbeli viselkedése türelmetlen horkantásra készítette. – Valami jó azért ebből is származott. Jó anyja vagy az unokámnak, Jaszamannak. Szerencsés, azt hiszem, a sorsa.

– Ahogy azt az asztrológusok a születésekor meg is jóslták – bólintott Rugáija.

Mariam Makani felállt. – Ma hosszúra nyúlt a beszélgetésünk – jegyezte meg. – Ideje, hogy induljak.

– Látogatásod megtiszteltetés a házunknak – emelkedett fel udvariasan Rugáija. – Remélem, hamarosan viszontlátunk, Mariam Makani.

– Talán mielőtt a hó végén elindultok Kasmírba – ígérte az anyósa.

Rugáija Begum kikísérte vendégét, majd hosszan integetett, mialatt az öreg anyakirálynő kis menete kikanyarodott az udvarból. Csak ezután fordult vissza a palotába, felsietett a lépcsőn a második szinten lévő előcsarnokba, ahonnan lánya hálóterme nyílt. Jaszaman már megfürdött és megvacsorázott. Apró ágyában pihent, s mellette, hogy lássa, ott állt kék és aranszínekben pompázó, gyönyörű papagájának rézkalitkája.

Rugáija Begum elmosolyodott, és így szólt: – Azért jöttem, hogy jó éjszakát kívánjak, gyermekem. Boldog napod volt?

– Ó, igen, Mama Begum! – mosolyodott el álmosan Jaszaman. Rugáija Begum lehajolt, és megcsókolta a kislányt. – Adjon az ég édes álmot, lányom – mondta.

– Mesélj nekem megint Kandráról! – könyörgött Jaszaman. A pillái már lecsukódtak, de a hangja határozottan csengett.

Rugáija leült az ágy szélére. Vitatkozni úgyis felesleges lett volna. Ha Jaszaman akart valamit, nagyon makacs tudott lenni. Ha nem ellenkezik vele, öt perc múlva úgyis alszik. – Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű hercegnő, aki a hatalmas tengereken túlról, sok hónapnyi távolságból érkezett a nagy császár, Akbár udvarába. Ő volt a leggyönyörűbb lány, akit a császár valaha látott, és így azonnal beleszeretett, és megtette negyvenedik feleségének. Kandrának nevezte a hold tiszteletére, mert – mint mondta – oly szép volt, mint a hold. Akbár és Kandra szerelméből számos hónap múlva gyermek született. Kandra teljes szívéből szerette a lányát, és a kis hercegnőt Jaszaman Kamának nevezték el. A Jaszaman nevet a jázminvirágról kapta, melynek illatát Kandra a legjobban szerette, a Kamat pedig, ami szerelmet jelent, azért adta a kislánynak, mert szerelemben fogant és született.

Jaszaman szeme hirtelen kitágult. – Papa! - kiáltott fel boldogan, és kitérte a karját az apja felé, miközben Rugáija Begum felállt, s két kezét a tisztelet jeleként összeillesztve meghajolt a férje előtt.

– Kis virágom – hajolt le a császár legkisebb gyermekéhez, és meleg mosollyal az ajkán megcsókolta, majd letelepedett az ágya szélére. – Milyen mesét mond neked Mama Begum? – kérdezte.

– Kandra meséjét! – csicseregte izgatottan a kislány. – Szomorú vége ellenére ez a kedvenc mesém, papa. Bárcsak boldogabb befejezése lenne!

Akbár kifejező, sötét szeme egy pillanatra elborult a fájdalmas emléktől, és szomorúan felsóhajtott.

– Legdrágább uram – kezdte Rugáija Begum –, kérlek, bocsáss meg, de soha nem gondoltam helyesnek, hogy Jaszaman ne tudja az igazságot.

A nagymogul felpillantott rá, és Rugáija csaknem felsikoltott a férje arcán tükröződő fájdalom láttán. Akbár megfogta a felesége kezét, és így válaszolt: – Drága feleségem, odaadtam neked a lányunkat, hogy neveld fel. A szememben te nem követhetsz el semmi helytelent. Folytasd csak a mesét, mert Jaszaman addig úgysem nyugszik, amíg be nem fejezed, ugye, kis virágom?

Jaszaman hevesen bólogatott.

– Nos... hol is tartottam? – Rugáija hangosan tűnődött, jóllehet pontosan emlékezett, hogy hol hagyta abba, de élvezte a lánya izgatottságát.

– A szerelemben fogant és született kislánynál – emlékeztette Jaszaman.

– Á, igen! – kiáltott fel Rugáija, majd így folytatta: – Amikor a gyermek fél éves lett, egy bölcs ember érkezett Kandra szülőföldről. Iszonyatos hírt hozott, és Kandra kénytelen volt elhagyni szeretett leányát és a császárt, Akbárt. Pedig nem akart elmenni, és ami még ennél is fontosabb, nem akarta elhagyni a gyermekét.

Akbár azonban nem engedte, hogy elvegyék tőle a kislányát, így Kandra a barátnője, Rugáija Begum gondjaira bízta a gyermekét. „Légy gyermekem Mama Begum-ja, mivel én nem lehetek az”, mondta, és Rugáija Begum, akit Allah nem áldott meg gyermekkel, boldogan beleegyezett, mert szerette a barátnőjét és a kisbabát is. Kandra elhagyta a császár földjét, és sem a császár, sem azok, akik szerették, soha többé nem látták viszont. Az azonban tudomásukra jutott, hogy épségben hazatért szülőföldre, és Jaszaman Kama Begum születésnapján a császár minden évben egy tökéletes gyöngyszemet küld Kandra édesanyjának, azaz Jaszaman másik nagyanyjának, hogy Kandra családjával tudassa: Jaszaman szépen növekszik.

Jaszaman szeme szorosan lezárult. A lélegzete egyenletessé vált, és bal hüvelykujja lassan becsúszott a szájába. Az ágya két oldalán ülő felnőttek felálltak, és kimentek a szobából. Rugáija Begum a palota kis ebédlőjébe

vezette a férjét, akit vacsorára várt.

– Elnézésedet kell kérnem, uram, az egyszerű étekért, de üzeneted után nem maradt sok időm kellően felkészülni – mentegetődzött az asszony.

– Szeretem az „egyszerű” étkeidet, drága feleségem – nyugtatta meg a császár. – A palotámban nap mint nap nagy házat kell vinnem. Legkevesebb ötszáz fogást szoktak feltálalni. Senki sem nyúlhat egy morzsához sem, amíg elém nem tettek minden fogást. Kimerítő.

Rugáija intett a szolgálknak, hogy tálaljanak. A nagymogul jó étvággal evett, és amikor befejezte, így szólt:

– Drága Rugáijám, mennyivel jobban alszom az egyszerű fogásaid után!

– Ahogy mi is, mindannyian – mosolyodott el az asszony. – Nem vagyunk már olyan fiatalok, mint egykor voltunk.

– Én azért még nem vagyok olyan öreg! – tiltakozott a nagymogul.

– Ne feledd, uram, hogy pontosan tudom, hány éves vagy – ugratta gonoszkodva az asszony. – Végtére is nem csak férj és feleség, de édes-unokatestvérek is vagyunk.

– Igaz – kuncogott a férfi –, de annyira azért még fiatalnak érzem magam, hogy élvezzem egy szép lány társaságát az ágyamban.

– Vajon öregnek érzi-e magát erre valaha is egy férfi? – kérdezett vissza csipkelődve az asszony. Örömmel pasztalta, hogy még ennyi év után is meg tudja nevetetni a férjét. Erre most mindennél nagyobb szüksége volt.

– Mindig is ilyen bölcs voltál, vagy a korral lettél ilyen? – adta vissza a férfi a kölcsönt. – Ne feledd, én is tudom, hány éves vagy.

– De nemeslelkűséged, ebben bizonyos vagyok, nem engedi, hogy ezt a tényt a nyilvánosság elé tárd, uram! – vágott vissza az asszony.

A férfi megint felnevetett, de aztán hirtelen elkomolyodott, és azt kérdezte: – Miért nem mondd el pontosan Jaszamannak, hogy miért vitték el tőlünk az anyját? Nem kérdezi meg soha, mi is az a „szörnyű hír”, amit a bölcs ember hozott? Általában olyan kíváncsi, mint egy kis majom.

– De még gyermek, jó uram, szinte kisbaba! Kielégíti a tudat, hogy Kandra szerette, és nem akarta elhagyni. Akkor sem értené, ha megpróbálnám elmagyarázni neki az igazságot. Majd ha idősebb lesz, és bonyolultabb fogalmakat is megért, akkor elmondom neki, hogy pontosan mi történt, ha kérdezi. De az is lehet, hogy akkor ezt nem tartja majd fontosnak.

– Akkor egyáltalán miért mondtál neki ennyit is, kedvesem?

– Mert ha nem tettem volna, akkor egy nap valaki biztosan megtette volna. Senki sem hiheti, hogy Jaszaman kettőnk szerelméből született. Nyilvánvaló, hogy nem én vagyok az édesanyja. Telt vagyok, és nagy csontú, míg Jaszaman karcsú és törékeny. Türkizkék szeme elárulja, hogy más asszony leánya. A

bőrszíne, mint a sűrű tejszín, és fekete haja, bár egyenes, mint a tiéd, jó uram, vörösés fényben játszik, akár Kandráé. Eljön a nap, amikor valaki merő rosszindulatból vagy féltékenységből vagy közönséges aljasságból mesél majd Jaszamannak Kandráról. Az igazságot persze nem fogják tudni úgy, ahogy én ismerem. Nem te parancsoltad-e meg Abul Fazlnak, hogy uralkodásod történetében említés se essék Kandráról? Tudom, hogy erre nagy fájdalommal készítettél, de ezt mások nem tudhatják. Megpróbálnak majd valami bánatot okozó koholmánnyal előállni. Megbántják a kicsikémet, azt pedig senkinek sem engedem! Amíg csak élek, senki sem árthat a gyermekünknek!

Akbár bölintott, megfogta a felesége kezét, és szeretettel megszorította. – Bölcsen döntöttem, amikor Jaszamant neked adtam, Rugáija. Emlékszem, amikor Kandra hozzám fordult, és elmondta, milyen féltékeny rám Saiko Baba, mert Kandrát magának akarja. Amikor Jaszaman megszületett, utalt még arra is, hogy esetleg nem is az én lányom, hanem valami portugálé, aki előttem magáévá tette Kandrát. A csalódás haragra lobbantotta, ma mégis hogy szereti a kis hűgát.

– Aki Jaszamant látja, nem kételkedhet abban, hogy a te lányod, uram – bizonygatta Rugáija. – A felső ajka és a bal orrcimpája közötti kis anyajegy éppen olyan, mint a tiéd, bár méretre kisebb, és jóllehet külsejét tekintve nem a szakasztott másod, az a királyi pillantás egészen a tiéd, amit olyankor vet az előtte állóra, amikor valaki keresztetzi az útját.

– Így van – értett egyet a nagymogul. – Én is észrevettem már. E pillantásból is látszik tüzes tatár vére. – Mélyen belenézett első felesége szemébe, és így folytatta: – Jó anya vagy, Rugáija Begum. Jaszaman szerencsés, hogy szereteteddel veszed körül, és te viseled a gondját.

– Szívem szerinti gyermekem, édes jó uram. Mindennap hálát adok Allahnak, hogy az én gondjaimra bíztad Jaszamant.

– Ma éjjel kényelmesen szeretnék pihenni – válaszolta Akbár. – Megosztanád velem az *ágyad*, legdrágább Rugáijám?

– És nem egy szép fiatal lány? – ingerkedett vele az asszony.

– Néha a régi barátok a legjobbabbak – felelte a férfi, és gyöngéd *kézzel* megsimogatta az asszony puha arcát.

– Nem régi feleséget akartál mondani? – ugratta Rugáija.

– Nem – felelte csendesen a férfi. – A barátom vagy, Rugáija Begum. Harminckilenc feleségem van, s köztük te vagy a legelső. Barátom azonban, akire számíthatok, csak kevés van. De te ezen kevesek közé tartozol.

– Szerencsések vagyunk, hogy egymással lehetünk, ugye? – kérdezte az asszony.

– Igen – felelte a férfi, majd felkelt, és kézen fogva felvezette az asszonyt a

hálótermébe.

2

A halász, aki a tó sima sötét vizén vetette ki a hálóját, kíváncsi tekintettel nézegette a nagymogul lányának palotáját. Közel volt hozzá, közelebb, mint szabad lett volna, de aznap este a part közelében jó volt a fogás. Jaszaman Kama Begum amúgy sem bánta a jelenlétét. Hát nem személyesen tőle kapott engedélyt, hogy az otthona melletti vizeken halásszon? A faluban minden férfi őt irigyelte, ő meg büszkén kidüllesztette a mellét, hiszen a hercegnő macskáját mentette meg a biztos pusztulástól. A szerencsétlen állat elég oktanul a vízbe vetette magát a márványteraszról egy hangosan hápogó, szemtelen kacsá után. Az emlék felidézése mosolyt csalt a halász arcára..

Látta az elegáns, hosszú ezüstfehér szőrű macskát, amint a terasz tetejéről próbálja becserkészni a kacsát. A halász feltételezte, hogy csak a macskafélék természetéből adódó vadászszennvedély vezette az állatot, s talán a hápogó kacsá készítette megdondolatlanságra, mert egyszer csak a vízbe ugrott. Hatalmas toccsanással esett bele, a rémülettől felnyávogott, de hangját elfojtotta a szájába ömlő víz. A felségvizeit megzavaró betolakodó láttán a felháborodott kacsá szárnyra kapott, és sértődött csapásokkal elrepült.

A következő pillanatban egy fecsegő majom jelent meg a teraszon, és egy fiatal lány, aki kétségbeesetten kezdett kiabálni a macska után. A halász, akinek magának is voltak lányai, azonnal rájött, hogy a macska a fiatal lány kedvence. Gondolkodás nélkül beugrott a vízbe, és kihúzta a macskát, majd bedobta a csónakjába, ami tulajdonképpen csak egy félbevágott és kivájt fatörzs volt. A pánikba esett állat összevissza karmolta. Mérgében a halász hangosan egy pöcegödör fenekére kívánta a macska anyját.

– Mama Begum szerint senkinek sem szabad ilyen szavakat használnia – fedtte meg a lány, de aztán nevetni kezdett.

A halászt megdöbbenette, hogy a macska úrnője megszólította. Pontosan tudta, ki áll előtte: a nagymogul legkisebb, s mint beszélük, szívének legkedvesebb leánya. Nem merete többet kinyitni a száját, csak gyorsan visszamászott a csónakjába, és lesütötte a szemét.

– Ha egy kicsit közelebb eveznél, azt hiszem, ide tudnád nyújtani nekem Foufout – javasolta a lány.

A halász bután rámeredt.

– A macskát, jó uram – emlékeztette finoman a hercegnő.

– A macskát – ismételte meg a férfi, aztán lenézett a csónak aljába, ahol az ostoba állat kucorgott, halkan morgott, és nem sok jót ígérő pillantással méregette. Lehajolt, és a macskáért nyúlt, de az dühösen fujt rá, és felé kapott a mancsával. A halász ijedten hőkölt hátra.

– Csúnya Fou-fou! – szidta meg a hercegnő a macskát. – Ez az ember megmentette azt a semmirekellő életed, és most csak vissza akar adni neked.

A macska hegyezni kezdte a fülét úrnője hangja hallatán, és panaszosan felnyávogott. Amíg nem figyelt, a halász gyorsan felkapta, és átadta a hercegnőnek.

– Köszönöm, jó uram – mosolygott rá elbűvölően a hercegnő. – Bátorságodért jutalmat érdemelsz. Ezt atyám is így kívánná. Mi a neved?

Allah segítsen! – gondolta rémülten a halász. Meg fognak büntetni, amiért a palotához ily közel halásztam! De már túl messzire ment, hogy visszakozzon. – Ali, úrnöm – válaszolta, és ügyetlenül meghajolt. Szégyellte csupasz lábát és mocskos ágyékkötőjét.

– Nem lett volna szabad a palotámhoz ilyen közel halásznod, ugye, Ali? – kérdezte bölcsen a hercegnő. – De ha nem így történt volna, elveszítettem volna az én drága Foufoumat. Szálím bátyámtól kaptam ajándékba, akiből egy nap nagymogul lesz. Foufou nem mindennapi macska, és te mentetted meg az életét. – Rámosolygott a halászra, és kivillantak tökéletes fehér fogai. – Azért jössz ilyen közel, mert itt jobb a fogás, Ali?

A férfi némán bólintott.

– Akkor holnap a palotám főintézője, Adáli elmegy a faluba, ahol laksz, és a falu vezetőjének átadja azt az iratot, melyben engedélyezem, hogy a palotához közeli vizeken halássz. Vannak fiaid, Ali?

– Kettő is, úrnöm – felelte félelemtől reszkető szívvel a férfi.

– És vejeid?

– Három – válaszolta kötelességtudóan, s közben arra gondolt, hogy igaz, amit a királyi hercegnőről beszélnek: valóban páratlan szépség.

Jaszaman Kama Begum elgondolkodva bólintott, majd így szólt: – Ha úgy akarod, kettejüket magaddal hozhatod, Ali halász. Több már zavaró lenne, és nélküled egyikük sem jöhet ide. Ez a kiváltság csak a haláلودig érvényes. Ezzel jutalmazlak meg, amiért megmentetted a kedvencem.

– Hála néked, jó úrnöm! Köszönöm! – A halász szédelgett a boldogságtól. Halászati jog a hercegnő palotája mellett, ami a halban leggazdagabb helyek egyike a tavon! Gazdag ember lesz belőle! – Köszönöm! Köszönöm! – dadogta.

– Én köszönöm neked, Ali halász – mosolyodott el ismét a hercegnő. – És Foufou is hálás neked – tette hozzá.

Soha nem felejtí el azt a mosolyt, gondolta Ali, ahogy felidézte magában a három évvel ezelőtti délutánt, amikor a sorsa a megfelelő időpontban, de rossz helyre vetette. A közeli palotát bámulta, mely az alkonyati félhomályban csaknem lebegni látszott a vízen. Ma este lampionok díszítették a teraszt, és

dobok, fuvolák hangját hozta a szellő. A vízen kis fatartókba illesztett égő gyertyák úsztak. A hercegnő születésnapját ennél illőbben és varázslatosabban meg sem lehetett volna ünnepelni. Tudta, hogy a hercegnőnek aznap van a születésnapja, mert beszélt vele, amikor néhány napja meglátta a közelben halászni.

– Tizenhárom leszek – mesélte a hercegnő. – Atyám és bátyám meglátogatnak. Annyi ékkövet kapok, amennyi a súlyom, Ali. Ez így van a születésem óta minden évben.

– Nagyon gazdag lehetsz, úrnőm.

– Minden bizonnyal – válaszolta a hercegnő szerényen.

A halász elmosolyodott. Milyen bájos fiatal lány, gondolta; míg él, áldani fogja a jó szerencséjét. Reméli, boldog sors vár rá, de miért is ne várna, hiszen hercegnő! Ali kecsesen kivetette a hálóját, majd a terasz felé pillantott, ahol két alak állt szorosán összefonódva. Az egyik Jaszaman Kama Begum volt, a másik egy férfi. A halász tapintatosan hátat fordított nekik. Kíváncsi volt ugyan, de ez nem tartozott rá.

– Miért halászik a palotád közelében az az ember? – kérdezte Szálím a hűgát.

Jaszaman belekémlelt a sűrűsödő félhomályba, aztán így válaszolt: – Ó, az Ali; ő mentette meg Foufout három évvel ezelőtt. Tudod, hogy halászati jogot kapott tőlem.

– Én csak azt tudom, hogy ha lehet, még szebb lettél – felelte a herceg, és szorosabban ölelte magához. Érezte, hogy Jaszaman puha, ruganyos keble a mellkasához nyomódik.

– Mama Begum beszél majd papával az itt-tartózkodása alatt, hogy kik jöhetnek számításba mint a kérőim – nézett fel rá Jaszaman, és sötét pillái kicsit megrebbentek.

– Még túl fiatal vagy a házassághoz! – mordult fel dühösen a herceg.

– Ugyan, dehogy – felelte a lány nyugodtan. – Havonta megjön a vérzésem, ahogy más nővé érett lánynak is. Kész vagyok a házasságra. Te is ennyi idősen lehettél, mint én most, amikor először megnősültél.

– Semmit sem tudsz a férfiakról, édes húgom – mormolta a férfi, és megsimogatta a lány selymes haját. – Különben sem engedlek el! Azt akarom, hogy mellettem légy, amikor apánk örökébe lépek. Emlékszel, hogy beszéltünk erről, amikor még kicsi voltál?

– Ó, tehát elismered, hogy nem vagyok már gyerek! – ugratta a hűga.

– Semmit sem ismerek el! Édes húgom, hát nem emlékszel az ősi Egyiptom királyaira és királynőire? – Lehajolt, és gyöngéden megcsókolta Jaszaman homlokát.

– Azokra, akik egymás között házasodtak, hogy ne szennyezzék be a királyi

vért? Igen, bátyám, emlékszem, de te nem emlékszel arra, hogy nagyanyánk tisztátalanságnak nevezte ezt? – Szálím ölelését izgalmasnak, egyszersemind ijesztőnek érezte. A bátyja huszonegy évvel volt idősebb nála, és annival kifinomultabbnak, világiasabbnak tartotta magánál.

– Szórszálhasogató vénasszony! Ugyan mit tud ő az életről, lótuszvirágom? – Még egyszer a lány halántékára tapasztotta az ajkát. *Allah! Hogy kívánom!* Tudta, hogy ez téboly, de évek óta vágyakozik a féltestvére után, mégpedig olyan erős szenvedéllyel, ami még őt is megrettentette. Nem tudott úrrá lenni rajta, és ahogy Jaszaman nővé serdült, és szépsége kivirágzott, a szenvedély úgy kerítette egyre jobban hatalmába.

Három feleségem van, gondolta. Man Bai, Amara és az elegáns Nur Dzsahan. Szeretem őket. Mégis Jaszamant kívánom. A gondolat, hogy egy másik férfi lingája hatol be a lány selymes jónijába, elviselhetetlennek tűnt. Érezte, hogy a vesszeje már ettől a gondolattól megkeményedik. Ha csak rá gondol, égő szenvedély hatalmasodik el rajta!

– Maradjak vénlány, mint szegény testvérünk, Aram-Banu? – kérdezte Jaszaman, és idegesen arrébb húzódott a combjának nyomódó ismeretlen keménységtől.

– Aram-Banu még gyerek.

– Idősebb, mint én, Szálím! – fortyant fel Jaszaman.

– Évei számában, húgocskám, de elméjében gyermek maradt. Túlságosan együgyű ahhoz, hogy bárkihez is hozzá lehessen adni, különben apánk már régen előnyösen férjhez adta volna. – Lehajolt, és két tenyerébe vette a húga arcát. – Nem tudnám elviselni, hogy elveszítsenek, majmocskám. Mondd meg papának, hogy most nem fogadsz el egyetlen kérés sem, és maradj velem. – Lemosolygott rá. – Tudod, hogy imádlak, Jaszaman. – Végigsimította a lány telt ajkát. Jaszaman ajkai szétváltak, és játékosan bekapta a bátyja hüvelykujját, és kicsit megszívta. Szálím úgy érezte, nem bír tovább uralkodni magán, amikor arra gondolt, hogy a lány szája testének egy sokkal intimebb részét érinti.

Józan esze mégis arra figyelmeztette, hogy Jaszaman még gyerek, és nem tudja, milyen hatással van rá.

– Hát itt vagytok! – kiáltott fel Rugáija Begum. Meg sem hallották, hogy közeledik feléjük. – Siess, Jaszaman, még át kell öltöznöd. Atyád hírnöke éppen most ért ide, hogy közölje, a nagymogul már csak egyórányi járásra van.

A lány könnyedén kibontakozott bátyja öleléséből, majd egyetlen búcsúpillantás nélkül elsietett. A herceg és az idősebb asszony hosszan, ellenségesen néztek farkasszemet.

– Atyáddal kiválasztjuk Jaszaman kérésit – szólalt meg végül Rugáija Begum.

– Ideje, hogy egy előnyös házasság lehetőségét fontolóra vegyük.

– A törvény szerint tizennégy éves koráig nem mehet férjhez – felelte Szálím.

– Azt hiszem, korai lenne még férjhez adni.

– A törvényt apád alkotta, és ő is változtathatja meg, Szálím. Nem védheti meg úgy Jaszamant, ahogy azt egy férj teheti.

– Védelemre lenne szüksége, úrnóm? Ki merné bántani a nagymogul leányát?

Hát tudja! A szukának éles a szeme, és tisztábban látja a jellemét, mint mások. Valahányszor az elmúlt években összetűzésbe került az apjával, mindig számíthatott a hárem hölgyeire, hogy a segítségére sietnek majd. Mindegyikükre, az egy Rugáija Begum kivételével. Szereti az anyja kedvéért, de nem tudja úgy bolonddá tenni, ahogy a többieket, még a nagyanyját is beleértve.

– Bizonyára át akarsz öltözni, Szálím, vagy talán távozni kívánsz – tette még hozzá Rugáija Begum. Nem vette a fáradságot, hogy Szálím kérdésére válaszoljon. Megfordult, és bement a házba.

A lánya lakosztályába sietett, ahol Jaszaman már egy illatos vízzel teli medencében fürdött, két szolgálólánya, Rohána és Toramalli segédletével. Rugáija Begum körülnézett, és felsóhajtott. Mily ártatlan is Jaszaman! Túlságosan védtek, kényeztették. Az ő hibája, hogy Jaszaman még nem érett a házasságra, és mégis... Rugáija bosszúsan az ajkába harapott. Képzeldőtt volna? Nem lehet, hogy Szálím a kis húga után epekedjék! Bizonyosan csak egy öregasszony túlfűtött képzelete játszik vele, és bajt szimatol ott is, ahol nem kellene. Csakhogy Akbár gyengélkedik az utóbbi időben, bár ezt az orvosán és rajta kívül senki sem sejtí. Nyélbe kell ütniük Jaszaman házasságát. Akár most is megbeszélhetik a dolgot. Ősztönei eddig sem csapták be, jóllehet minden porcikája tiltakozott a gondolat ellen, hogy a herceg a nőt látja a hűgában. Ha Jaszamant férjhez adják, az ügy egyszer s mindenkorra lezárul. Ha nem téved, csupán Szálím futó szenvedélyéről van szó. Húga királyi násza lehűti majd a vágyát, és kellően kijózanítja.

– Melyik ruhád mellett döntöttél, gyermekem? – kérdezte a lányát.

– A pávakék és aranycsíkos nadrágot és az aranyszállal átszőtt kürtit választottam, Mama Begum – válaszolta Jaszaman, miközben kiszállt a márványfürdőből.

Rugáija Begum alaposan szemügyre vette Jaszamant, és meglepetten látta, hogy egy nő s nem egy kislány áll előtte. Jaszaman bőre selymesen fénylett, keblei hetykén ágaskodtak, s látszott, hogy idővel buján teltek lesznek. A lába hosszú volt és formás. Ilyen csodálatos ifjú testtel a vágyai is napról napra erősödnek majd. Nem csoda, hogy olyan érzékenyen reagál Szálímra. A teste

gyorsabban érik, mint az érzései, és természetes, hogy ez megzavar egy ilyen fiatal lányt, aki nem mindig tudja, mit kezdjen ezekkel az érzésekkel.

– Tökéletes választás, kedvesem, de hiszen mindig is jó érzéked volt az öltözködéshez – dicsérte Rugáija Begum a lányát. – Beszélünk kell, lányom – tette hozzá elkomolyodva –, mert olyasmit tettél, amiről tudtad, hogy megharagítasz vele, mégis megtetted.

– Mi volt az, Mama Begum? – kérdezte édesen Jaszaman, és felemelte a karját, hogy szolgálói letörölgethessék, mielőtt mandulaolajjal bedörzsölik a testét.

– Helytelen volt meghívnod a születésnap ünnepségre a bátyádat, Jaszaman.

– Utánad és papa után őt szeretem a legjobban.

– Apád nem bocsátotta meg, s nem is fogja soha, hogy Szálím megölette Abul Fazlt.

– Szálím nem ölte meg Abul Fazlt! – védte a testvérét Jaszaman.

– Nem – vágta rá Rugáija. – Nem ő fogta a fegyvert, amely átjárta Abul Fazl szívét, de ő adta a parancsot az orchai Bir Szingnek, hogy végezzen vele. Ez nem titok, Jaszaman. Te is tudod, hogy így történt. Bir Szing a nyilvánosság előtt bevallotta, hogy tetteért a bátyád támogatást és gazdag jutalmat ígért.

– Az a gyáva bandita hazudik! – kiáltott fel haragosan Jaszaman, ugyanakkor kínos zavart érzett. Ő is hallotta a pletykát, és tudta, hogy Szálím mindig is féltékeny volt apja barátjára, a történetíróra. Abul Fazl nyájas, bölcs, csodálatos humorérzékkel megáldott ember volt. Vele mindig kivételes gyöngédséggel bánt, és Jaszamant most bántotta a lelkiismeret. De a bátyját akkor is jobban szereti! Nem hiheti el, hogy ilyesmire képes!

– Egy olyan ember, mint Bir Szing, aki menekülni kénytelen, hamar feladja a társait, csak hogy a büntetésből másnak is kijusson, gyermekem.

– Papa megbocsátott Szálímnak – érvelt logikátlanul Jaszaman.

– Nem volt más lehetősége, mint nyilvánosan megbocsátani – magyarázta finoman Rugáija Begum. – Másik két bátyád, Murád és Danijal, nem alkalmas az uralkodásra. *Szálím atyád egyetlen örököse.* Csak nagyanyád és atyád idős nagynénje, Gulbadan Begum közbenjárása mentette meg Szálímot. Atyád kész volt kitagadni és Szálím fiát, Kusrau herceget kinevezni a következő nagymogulnak. A nyilvánosság előtt atyád kibékül a bátyáddal. Másikülönben azonban látni sem akarja. Rendkívül meggondolatlan voltál, Jaszaman. Meg kellett volna kérdezned, mielőtt Szálímért küldtél. Abul Fazlt pontosan egy évvel ezelőtt, ugyanezen a napon ölték meg.

Jaszaman megfordult, fiatal arcán megdöbbenés tükröződött: – Ó, Mama Begum! Nem tudtam!

– Mostanáig nem is kellett tudnod, gyermekeim. Ha nem hívtad volna ide Szálím herceget, soha nem is lett volna szükség rá, hogy elmondjam: atyád legkedvesebb barátját és tanácsadóját éppen a tizenkettedik születésnapodon gyilkolták meg. Tragikus, hogy az a nap, melyet atyád mindig oly nagy örömmel várt, és oly nagy becsben tartott, most ily szomorúvá válik számára.

– Ó, Mama Begum, soha nem bántanám meg a papát! Tudod, milyen nagyon szeretem!

– Akkor küld el Adálit azzal az üzenettel a bátyádhoz, hogy atyád érkezése előtt távoznia kell – javasolta Rugáija Begum.

– Igen! Igen! – helyeselt Jaszaman. Hívatta az eunuchot, aki egyben az intézője is volt, és idegesen kiadta neki a parancsot, miközben a szeme folyton anyja arcára rebbent, hogy lássa jóváhagyását.

Adáli ünnepélyesen bólintott, s tekintete egy pillanatig teljes egyetértésben kapcsolódott össze Rugáija Begumével. Aztán meghajolt ifjú úrnője előtt, és elsietett.

– Ugyan már, kicsikém, minden rendbe jön, ígérem – ölelte magához Rugáija Begum a lányát, hogy megnyugtassa. Ha jól ismerem, és miért ne ismerném jól, Szálím dühösen elrohan majd, gondolta, míg a lánya fejét simogatta. Egy jó darabig biztosan nem hallunk felőle.

De tévedett. A lakosztályában öltözködött, amikor Adáli visszajött az üzenettel.

– A herceg azt mondta, elhagyja a palotát, hogy ne zavarja meg húga születésnapjára ünnepségét. Mindazonáltal a közelben marad, hogy meglátogathassa a hercegnőt, mivel több hónapja nem látták egymást, és nagyon hiányzott neki. Azt kéri, úrnőm, hogy add át a nagymogulnak tiszteletteljes üdvözetét. Egyik szolgája itt marad, hogy átadja a hercegnőnek az ajándékát.

Rugáija Begum a szemöldökét ráncolta. – Reméltem, hogy végleg távozik – mondta csalódottan.

– Tudom, úrnőm – bólintott Adáli.

– Valóban? – suttogetta maga elé az asszony.

– A herceg a húga után sóvárog, ami helytelen – mondta halkan az eunuch.

Rugáija Begum halkan felsikoltott, amikor legnagyobb megdöbbenésére titkos félelmét más szájából is hallotta. – Hát ennyire nyilvánvaló, Adáli? – kérdezte.

– Csak nekünk kettőnknek, úrnőm. Mi tudjuk, hogy viselkedik a herceg, amikor vágyik valamire, amit nem kaphat meg vagy ami után nem illene sóvárognia. Mi ketten őriztük kis hercegnőnket a születése óta, és mi védjük majd meg minden rossztól. Mit készülsz tenni, úrnőm? – Bár Adáli csak szolgálta

volt, de bizalmas szolga, és Rugáija Begum úgy vélte, még ennél is több: jó barát.

– Urunk, Akbár néhány napig itt marad Kasmírban. Ezalatt szóba hozom Jaszaman házasságának tervét. Azt hiszem, ha férjhez adjuk a hercegnőt, Szálím herceg természetellenes vágyai is megszűnnek.

Adáli egyetértőleg bólintott. – Mint mindig, most is meghajlok a bölcsességed előtt, úrnóm – válaszolta.

– Ugye, mennyi közös kalandunk volt már a mi kedves kicsikénkkel, Adáli? Emlékszel, amikor megsajnálta apja harci elefántjait, és szabadon engedte őket?

– Azok meg végigcsörtettek Lahor utcáin, siralmasan trombitáltak, és megrémítettek az embereket, akik azt hitték, támadás érte a várost! – Adáli sípolva nevetett.

– Ezt még Akbár is mulatságosnak tartotta – kuncogott Rugáija Begum –, bár később alaposan leszidta Jaszamant.

Mielőtt azonban belemerülhettek volna az emlékeikbe, meghallották a császár érkezését jelző dobszót. Akbár közeledett a palotához.

– Kerítsd elő gyorsan Jaszamant! – sürgette Rugáija Begum Adálit.

Rugáija Begum megfordult, hogy szemügyre vegye a tükörképét, s elégedett volt a látvánnyal. A következő pillanatban Jaszaman táncolt be izgatottan a szobába:

– Mama Begum! Papa mindjárt az udvarba ér! Ó, de szép vagy!

Az asszony boldogan elmosolyodott. – De te engem is elhomályosítasz, lányom. A szemem alig hisz annak, amit lát. Felnőtt nő vagy.

– *Tényleg?!* – Jaszaman hangja elfulladt az izgalomtól. Rugáija Begum elfordult a tükörtől, és megsimogatta a lánya fejét. – Úgy bizony – mondta mosolyogva.

– Mit gondolsz, papának tetszeni fog a ruhám? A nagynéném, Jodh Bai úrnő küldte nekem. Ez a legfinomabb muszlin, a Hajnali Harmat. Csak a nagymogul lánya viselheti.

– Igen, tudom – mondta Rugáija Begum, és halvány mosoly játszott a szája körül. – Van más finom muszlin is: az Eső utáni Fehér Felhő, a Jázminvirág-fehér, az Augusztusi Hold-fehér, de azokat persze csak egyszerű hercegnők viselhetik. A sabnam muszlin viselése csakis a császári hercegnők kiváltsága. Nagyon jól illik a pávakék-arany nadrágodhoz és kurtidhoz. És az is tetszik, ahogy Toramalli megcsinálta a hajadat. Tökéletesen festesz, Jaszaman. Gyere, üdvözljük atyádat.

Kéz a kézben léptek ki az udvarra, ahova a császár megérkezett. Akbár azon az őszön töltötte be hatvanegyedik évét. Még mindig szép ember volt, és ha

titkolt betegsége megviselte is, ez egyáltalán nem látszott meg rajta. Tetőtől talpig fehérbe öltözött, csak széles aranyiamé övét díszítették villogó gyémántok, s ez törte meg öltözékének makulátlanságát.

Leszállt a lováról, és kitérte a karját felesége és lánya felé.

– Végre! – sóhajtott fel elégedetten, majd úgy tett, mintha keresne valakit. – Rugáija, kedvesem, hol van Jaszaman? Miért nincs itt, hogy üdvözlje idős apját?

– Papa! – kacagott fel Jaszaman, és apja kitért karjai közé futott. – Én vagyok az!

A nagymogul eltartotta magától, és hitedenkedve ingatta a fejét. – Nem, az lehetetlen! Te nem lehetsz az én kislányom! Ahhoz túlságosan csábító nőszemély vagy! Az én Jaszamanom még gyerek! – Sötét szeme huncutul csillogott.

– De papa! Ma vagyok tizenhárom éves! Felnőtt nő vagyok!

– Biztos, hogy te vagy Jaszaman Kama Begum? – ingerkedett vele az apja. – Nem valami tündér, aki azért jött, hogy elrabolja az ajándékait?

– *Ajándékait?* – Jaszaman sértődést mímelt, de aztán elnevette magát.

– Most már látom, hogy felnőttél – jegyezte meg az apja szárazon.

– Miért, nem örülsz neki? – kérdezte Jaszaman, miközben az apját kézen fogva bevezette a palotába.

– Minél idősebb leszel, rózsabimbóm, annál öregebb leszek én is – felelte a nagymogul. – Ez a dolgok rendje, de ez még nem jelenti azt, hogy örülsz neki.

– Ha változtathatnál valamin, papa, mi lenne az? – kíváncsiskodott Jaszaman.

– Nem sok kívánságom lenne, gyermekem – válaszolta a nagymogul. – Talán azt kívánnám, bárcsak ne halt volna meg két ikerfiam, Husszein és Hasszán a születésekor. És természetesen azt szerettem volna, ha Kandra velünk marad. És ha Allah megadná nekem a lehetőséget, hogy bizonyos dolgokon változtassak, akkor Abul Fazl ma itt lenne velünk. – Felsőhajtott, és szomorú lett a tekintete. – Mennyi ember, akit szerettem! *Mind eltávoztak.*

– Ne szomorkodj, papa – vigasztalta Jaszaman, s felnézett rá. – Mama Begum és én szeretünk, itt vagyunk veled, s az eltávoztak helyében vannak itt mások.

A császár egy hosszú pillanatig nézte a lánya arcát. – Valóban felnőttél – mondta végül halkán. – Igen bölcsen beszéltél.

Az udvarból beléptek a palotába, majd átsétáltak rajta, és kiléptek a tóparti teraszra, ahol az ünnepséget tartották.

-Jó estét, nagyuram - lépett oda Adáli, és mélyen meghajolt. - A csónakok most hozzák a királyi hölgyeket.

Akbár bölintott, majd lányával és első feleségével együtt figyelte, ahogy a

hunyorgó lampionokkal ünnepélyesen feldíszített bárkák lassan odaúsztak, és nekiütődtek a márvány rakpart vízbe vezető rövid lépcsősorához. Az utasok kiszálltak, majd mindegyik bárka elúszott a palotától, és távolabb horgonyzott le. Jaszaman egyenként üdvözölte a vendégeit, atyja hitveseit.

Amikor mind megérkeztek, sor került Jaszaman súlyának hagyományos megmérésére. Előhoztak egy mérleget, és letették a terasz közepére. Az egyik serpenyőre felsegítették az ifjú hercegnőt. Azután két szolga foglalatlan ékkövekkel teli ládát cipelt be, majd kis aranykanalakkal óvatosan csillogó, színes drágakövekkel és tarkabarka gyöngyökkel kezdték el megtölteni a másik serpenyőt. Egy kis idő múltán a mérleg nyelve megmozdult, végül olyan pontosan beállt, hogy egy leszálló pihétől is kibillent volna a holtpontról.

– Úgy tűnik, mintha semmit sem változott volna a súlyod tavaly óta – jegyezte meg Akbár –, pedig többet nyomsz. Talán azért, mert magasabb lettél. – Lesegítette a lányát a mérlegről. – A születésnap ajándékom örömtelinen növeli magánvagyonodat.

– Á, a melle miatt nyom többet – bólintott oda tudálékosan Szálíma Begum Zada Begumnak. – Ilyen fiatal létére formás mellei vannak. Jól belesimulnak majd egy férfitenyérbe – kuncogott.

Ekkor előléptek Akbár asszonyai és lányai, hogy átadják az ajándékaikat. Jaszaman a szokásos selyemsálakat, száríkat, illatszereket, arany karkötőket és fülbevalókat kapta. Aram-Banu két afrikai törpepapagájt hozott kalitkában a hűgának.

– Neked hoztam – mondta lassan, és igyekezett emlékezetébe idézni a szavakat, melyeket az anyja belesulykolt. – Én neveltem őket. A mamám azt mondja, szereted a madarakat.

– Szívből szeretem majd őket, tiszteletre méltó testvérem, kivált, hogy tudom, te magad neveltél fel őket – felelte Jaszaman, és megölelte Aram-Banu Begumot. – Jószívű – jegyezte meg bölcsen Waqi úrhölgy. – Nem olyan, mint egyesek, akiket nem akarok megnevezni. A te nevelésedet dicsérem, úrnőm, Rugájja Begum.

– Köszönöm, Waqi úrhölgy – hálálkodott kedves mosollyal Rugájja Begum.

– Különleges ajándékot hoztam Jaszamannak – szólalt meg Jodh Bai, mire mindannyian felé fordultak.

– Mit, néném? – kerekedett el Jaszaman szeme, mivel azt hitte, hogy a sabnam peswaz volt Jodh Bai ajándéka.

Jodh Bai intett a szolgájának. Az eunuch elősietett egy szantálfa dobozzal, melynek sarkait arany filigránmunka díszítette, és hozzáillő filigrán zár volt rajta. A zár azonban csak dísznek volt a dobozon. Jaszaman kézbe vette, felnyitotta a tetejét, hogy belenézzon. A doboz belsejét kalapált aranylemez

borította, benne bíborszínű szaténpárnán egy könyv feküdt.

– Ez egy Vánkos-könyv, kedvesem – magyarázta Jodh Bai Jaszamannak. – Ugyanaz a Vánkos-könyv, amit sok évvel ezelőtt Kandrának adtam. Most legyen a tiéd.

Jaszaman szemét elfutották a könnyek. Félrekapta pillantását, nehogy észrevegyék, mennyire meghatódott. Amikor sikerült visszanyernie az önuralmát, így szólt: – Semmit sem adhattál volna, aminek jobban örülnék. Határtalan boldogság tölt el, hogy olyasmit tarthatok a kezemben, amit Kandra is nagy becsben tartott. Ettől közelebb *érzem* magam hozzá, drága néném. – Jaszaman kivette a könyvet a dobozból. A Vánkos-könyvet finom pávakék selyembe kötötték, széleit apró gyöngyökkel és gyémántokkal kivert aranylap szegélyezte. Jaszaman belelapozott, és az első elefántcsontszínű pergamenlapról hangosan felolvasta az aranybetűvel írt szavakat:

– „Ha egyszer forogni kezd a szerelem kereke, semmiféle szabály nem érvényes többé.” – Jaszaman szíve hevesebben kezdett dobogni, ahogy a szavak visszahangoztak a csendes víztükör felett. – Ó, milyen végtelenül regényes! A *Káma-szutrától* való, ugye?

– Igen! – rökönödött meg kissé Jodh Bai. – Talán olvastad már?

– Csak részleteket, néném. Sajnos, felzaklatom vele szegény Cullen atyát, ezért csak ritkán veszem a kezembe.

– Ha a *Káma-szutra* felzaklatja a papot, képzelem, mit érez majd a Vánkos-könyv láttán – gonoszkodott Jodh Bai.

– A Vánkos-könyvel semmi baj – csattant fel ingerülten Rugáija Begum. – Ó, azok a papok! Számomra örök rejtély, miért tagadják meg férfi mivoltukat. Nekik is van lingájuk, mint más férfiaknak, mégsem használják másra, mint vizelésre. Én mondom, nagy veszteség! Ha Allah akart volna egy férfifajt, amelyik nem használja a lingáját örömszerzésre, akkor teremtett volna ilyet! Ne is törődj Cullen atyával, leányom. A Vánkos-könyv csupán felkészíti a lányt a nászra azzal, hogy megmutatja, mi folyik a nászéjszakán. A tudatlanság nem erény, és a félelemnek nincs helye a szerelmeskedésben.

– Nem túl fiatal még a Vánkos-könyvhöz? – érdeklődött Akbár.

De mielőtt Rugáija Begum felelhetett volna, Jodh Bai szólalt meg: – Nem, jó uram. Nézd csak meg alaposabban Jaszamant. Szálímának igaza van. Ennek a lánynak olyan a melle, mint egy felnőtt nőnek. Megért a házasságra.

– Ideje, uram, hogy megbeszéljük, milyen férj illene Jaszamanhoz – kapott az alkalmon Rugáija Begum. – Jaszaman egy év múlva férjhez adható korbá kerül. Helyes lenne mielőbb végére járni a dolognak – fejezte be, és hálás pillantást vetett a barátnőjére, Jodh Baira.

– Igen, azt hiszem, igazad van, drága Rugáijám – mondta Akbár –, de talán

később beszéljünk róla.

– Ahogy kívánod, uram – helyeselt Rugájja, gyanítva, hogy férje vonakodása a többi feleség jelenlétének tudható be, akik hirtelen mind elhallgattak, és hegyezni kezdték a fülüket, hogy miről beszél uruk és első felesége.

Mivel rég ideje volt már a vacsorát felszolgálni, Rugájja észrevétlen intett a szolgálknak, akik Adáli határozott utasításai szerint gyümölcsöt és édességeket hordtak körbe a vendégeknek. Jaszaman úgy intézte, hogy török csemegét is felszolgáljanak, mert tudta, hogy az idősebb asszonyok nagyon szeretik. Füstös fekete asszami és enyhén illatos, sárgabarack aromájú finom kínai zöld teát öntöttek a csészékbe. Az evés-ivás mindig is fontos szerepet játszott a hárem életében, és Akbár feleségei derekasan kivették a részüket mindkettőből.

Egy válaszfal mögött halkán játszottak a zenészek. A hölgyeket előbb fiatal táncosnők, majd egy aszott öregember szórakoztatta, aki fonott kosárból kígyót bővölt elő. A hatalmas holdtányér szinte nappali világosságot teremtett, és amikor enyhe szellő kerekedett, Rugájja Begum előhozatta Adálival a papírsárkányokat. Akbár nagyon szeretett sárkányt röptetni, és a szél éppen megfelelő volt ezekhez a törekeny papírajátékokhoz.

– A tigris szeretném – jelentette ki Jaszaman.

– De azt én akarom – ugratta az apja.

– De nekem van születésnapom! – érvelt a lánya. – Ezért ma meg kellene kapnom mindent, amit csak kívánok, papa, és én a papírtigris akarom!

– Kénytelen vagyok egyetérteni veled, lányom – engedett méltóságteljesen a császár. – Én majd az elefánt sárkányt repítem.

– Gyere, Aram-Banu, csatlakozz hozzánk! – hívta Jaszaman a testvérét. – Tessék, egy páva!

Aram-Banu örült, hogy őt is hívták. Felállt, és megfogta a sárkányhoz erősített selyemzsinórt, melyet Adáli már felengedett helyette a levegőbe. Jaszaman odaállt a testvére mellé, és tapintatosan oktatta a sárkányeregetés fortélyaira, hogy az együgyű hercegnő sárkánya ne zuhanjon rögtön a földre. Ha a korabeli lányokhoz képest Aram-Banu lassúbb felfogású volt is, a vérmérsékletét mégiscsak apjától, a nagymogultól örökölte, és hamar dühbe gurult, ha sikertelenség vagy csalódás érte.

– Egy nap Jaszamanból jó anya válik – mondta Rugájja Begum, aki örömmel látta Jaszaman kedvességét.

– Miért is ne lenne az? – kérdezte Jodh Bai. – A lehető legjobb példával jártál elől, drága barátnőm.

– Ha én nem lettem volna itt neki, itt lettél volna te – válaszolta Rugájja gyakorlatiasan.

– Én képtelen lettem volna úgy felnevelni, ahogy te szerénykedett Jodh Bai.

– Nézd csak a fiamat, Szálimot, kedves barátnóm.

– Egyszer majd pompás császár válik belőle – nyugtatta meg Rugáija. – Csak türelmetlen.

– És makacs és rettenetesen büszke – sorolta Jodh Bai. – A gyermekem, és nagyon szeretem. Szeretném tökéletesnek látni, még ha tudom is, hogy nem az.

– Mint az édesapja – kuncogott Rugáija Begum – és az én drága lányom, Jaszaman.

– Véded Szálimot. Mégis az apja házának összes asszonya közül te vagy az egyetlen, aki soha nem jártál közben érte, és a varázsa sem hatott rád.

– Nem bizony – bölintott Rugáija. – Szálimnak is meg kell tanulnia, hogy nem minden nő hódol be a delejes varázserejének. Be kell hogy lássa, ha nincs igaza. Én mindig is Szálim lelkiismeretének tekintetem magam. És az is maradok, amíg csak élek. Ha képes tanulni a hibáiból, egy nap valóban jó és igazságos császár válik belőle. Hiszem, hogy így lesz.

Az ünnepség nem sokkal ezután befejeződött. A szolgák rózsaoaljjal illatosított vizet hoztak a hölgyeknek, és puha kendőket, hogy ujjairól lemossa a ragacos, édes nedveket. Jaszaman udvariasan csónakjaikhoz kísérte vendégeit, megcsókolta mindegyik nagynénjét és a nővérét is, majd hosszan integetett utánuk. Már csak Akbár és az anyja maradtak a palotában. A hercegnő megölelte a szüleit, majd jó éjszakát kívánt nekik, és a hálótermébe ment. Izgalmas nap állt mögötte, de tudta, hogy a szülei a házasságával kapcsolatos terveket akarják megbeszélni. Ő maga leginkább arra vágyott, hogy közelebről is megismerkedjék a Vánkos-könyvvel, amit Jodh Baitól kapott, a könyvvel, amely egykor Kandrée volt, az asszonyé, aki életet adott neki, Jaszamannak, majd visszatért a saját világába.

A császár leereszkedett egy széles díványra, kényelmesen végignyúlt rajta, és belekortyolt a borába. Rugáija Begum egy alacsony zsámolyon ült mellette, és türelmesen várta, hogy ura szóba hozza a témát, amelyre az est folyamán Rugáija már célzást tett. A császár végül így szólt: – A törvényeink szerint még túl fiatal ahhoz, hogy férjhez menjen, Rugáija.

– Ettől eltekintve férjet kell választanunk számára, uram, arra a mához egy évre bekövetkező napra, amikor már nem lesz túl fiatal – felelte az asszony.

– Úgy szereted a lányunkat – jegyezte meg a császár –, hogy azt hittem, szóba sem akarod hozni a férjhezmenetele lehetőségét. Nos, mivel most te említetted, megmondom, hogy több alkalmas herceg is van, akihez Jaszamant hozzáadhatjuk. Orisza rádzsája, példának okáért, esetleg Kandes vagy Mevár örököse...

– Oriszában túl meleg lenne Jaszamannak – mondta az asszony. – Tudod, hogy a hőségben elsorvad, a Bengál-öböl nyirkos éghajlata pedig korán sírba

vinné. Hasonlóképp alkalmatlannak találok Kandest, és különben sem vagyok biztos benne, hogy Leila úrnő szívesen fogadná, hogy annak a férfinak a fiához adod hozzá Jaszamant, aki letaszította az apját a trónjáról. Mevár esetében úgy látom, nem tudsz békét kötni velük, és a lányunkkal sem tudod őket megvesztegetni. Nem értem, hogy is említhetted meg! A meváriak bajkeverő népség – szögezte le Rugáija Begum.

Akbár elrejtette a mosolyát. Rugáija Begumnak láthatóan volt már jelöltje. Csupán formalitás, hogy megbeszélje vele, ki legyen Jaszaman jövődöbelije. – Talán igazad van Orisza, Kandes és Mevár tekintetében, kedvesem. Van tán valami javaslatod, amit elém szeretnél terjeszteni? Hisz végtére is te vagy Jaszaman anyja, s csak a legjobbat akarod neki.

Rugáija Begum kuncogni kezdett. Milyen jól ismeri a férje! – Jaszaman mindenkifelett Kasmírt szereti. Évről évre egyre több időt tölt itt, és egyre kevesebbet Lahor-ban és Agrában. Ezt az évet szinte csak itt töltötte. Azt hiszem, mi sem tenné boldogabbá, mint ha hátralevő életét itt élhetné le. Kasmír korábbi uralkodójának, Ju-szef kánnak, aki most hű hadvezéred, három fia van. A legidősebb Jakub kán, aki nemrégiben tett hűségesküje ellenére is született lázadó, és sorban utána következő öccse, Haider vakon követi mindenben. Nem így Dzsamal Daria kán.

– Hány éves Dzsamal kán? – kérdezte a császár.

– Huszonhárom – felelte Rugáija.

– Vannak hitvesei?

– Nincsenek, csak egy háreme van, az sem nagy, talán fél tucat asszony él benne, akiket a kán kedvel ugyan, de egyikükhöz sem ragaszkodik különösebben. Jakub kán néhány évvel idősebb Dzsamal kánnál, és más anyától született. Dzsamal, a legfiatalabb fiú, egy tiszteletre méltó, ám nem túl befolyásos kasmíri családból való hölgynek a fia. Úgy tudom, hogy Juszef kán akkor vette feleségül az anyját, amikor a lány apja, egy hűségese kormányhivatalnok, a halálos ágyán feküdt. Az apa könyörgött Juszef kánnak, hogy fogadja be leányát a háremébe, mert ő haldoklik, s egyetlen más családtag sincs, aki a lányának gondját viselné. Az apa féltette leányát, aki nagyon bájos volt. Dzsamal herceg is igen jóképű fiatalember.

Amikor, Juszef kán meglátta a leányt, beleegyezett, hogy elveszi, és gondoskodik róla, ami persze jóval több volt, mint amiben a hivatalnok reménykedett. Azonnal megtartották az esküvőt a haldokló apa színe előtt. Juszef kán még aznap éjjel megülte a nászt ifjú feleségével, és ennek bizonyítékát megmutatták másnap reggel az apának, aki még ugyanaznap meg is halt. Néhány héttel később az asszony bejelentette, hogy gyermeket vár. Juszef kán nagyon örült a hírnek, bár Jakub kán anyja állítólag haragudott,

főként amikor később kiderült, hogy az újszülött is fiú.

A legkisebb fiút az anyja nevelte, hogy feltétlen hűséggel szolgálja az apját, s teljesítse annak minden kívánságát. A hálás hölgy ezzel róttá le tartozását az urának. És amikor Juszeif kán méltósággal megadta magát, és elismerte, hogy te győztél a kasmíri csatában, majd később az egyik leghűbb embered lett, Dzsamal kán ezért nem lázadt fel ellened úgy, ahogy a bátyja, Jakub kán tette.

Ismertem Dzsamal kán édesanyját. Két éve halt meg. Jó és nyájas hölgy volt. Azt hiszem, az ifjú herceg tökéletes férj lenne Jaszaman számára. Ha majd egyszer úgy látod, hogy benne is ugyanúgy megbízhat, ahogy az apjában, akár kormányzónak is kinevezheted, hogy Kasmírt igazgassa a nevedben. Semmivel sem láncolhatnád erősebben magadhoz a kasmíriakat, mint azzal, drága Akbárom, hogy a volt uralkodóházukból származó ifjút állítod az élükre, és még szeretett leányodat is hozzáadod feleségül.

Bocsáss meg, hogy kimondom a kimondhatatlant, de nem leszel itt örökké – mint ahogy én sem –, hogy Jaszamanra vigyázz. Egy nap majd Szálím fog itt uralkodni, és északról védett lesz az országa, ha kedvenc húga a kasmíri kormányzó felesége. A jövőre is gondolnod kell, amikor Jaszaman házasságát és Szálím uralkodását fontolgatod – fejezte be Rugájja.

– Úgy látom, ezt már alaposan végiggondoltad, ugye, kedves Rugájám? Természetesen szeretnék előbb megismerkedni a hercegi erények e két lábon járó képviselőjével, mielőtt véglegesen döntök ebben a kérdésben. – Akbár a feleségére mosolygott. – Jaszaman ismeri Dzsamal herceget?

Rugájja nemet intett a fejével. – Jaszaman semmit és senkit sem ismer, csak a családi otthon biztonságában folyó egyszerű mindennapokat, eddig ez volt az élete. Nem láttam szükségét, hogy ennél többet tudjon.

A férfi lassan bólintott: – Helyesen gondoltad. Anyaságod elmélyítette a bölcsességed, kedvesem. De Szálímának is igaza van, amikor azt mondja, hogy a lányunk teste érett lett. Hirtelen kivirágzott. És valóban a legszebb összes gyermekem közül. Bárcsak Kandra is láthatná most! Talán úgy helyes, ha fiatalon adjuk férjhez. Az anyja is fiatal volt, amikor a feleségemmé tettem. – A tekintete egy pillanatra elfelhősödött az emlékektől. – Fiatal volt és szenvedélyes – tette hozzá halkán – és csodálatosan szép.

– Szóval még mindig gondolsz rá – mondta Rugájja Begum. – Én soha nem felejtettem el. Olykor Jaszaman tesz egy mozdulatot, vagy megváltozik a nézése, és egyszerre mintha Kandrát látnám magam előtt.

Akbár ránézett, és hirtelen kibukott belőle: – Egyetlen nap sem múlt el, hogy ne gondoltam volna Kandrára azóta, hogy elvitték tőlem. Nem szűnt meg az iránta való szerelmem, csak mert nincs többé itt velem. Az én angol rózsám iránt érzett nagy szerelmem bizonyítéka Jaszaman. Csak a legjobbat akarom

neki. És ha te azt mondod, kedvesem, hogy Dzsamal Daria kán számára a legtökéletesebb férj, akkor én megbízom az ítéletedben.

– Köszönöm, legdrágább uram – hajtott fejet Rugáija Begum. – Valóban hosszan és alaposan megfontoltam ezt a kérdést. Bár félig a mi vérünk folyik az ereiben, és Indiában nevelkedett, Jaszaman Kandra örökségét is hordozza. Számunkra teljesen idegen önállóság és elszántság jellemzi. A kasmíri is független nép.

Itt szabadabban lehet majd önmaga.

– És ha egyszer Jaszaman belelapoz a Vánkos-könyv-be, amit ma Jodh Baitól kapott – mosolyodott el a császár –, ifjú kíváncsisága is csakhamar felébred. És ki más legyen e kíváncsiság kielégítője, mint egy hasonlóképpen lelkes és szenvedélyes fiatal völegény?

– Emlékszel, hogy eleinte nem tudtad legyőzni Kandra tartózkodását, és Jodh Baihoz meg hozzám fordultál segítségért? – emlékeztette Rugáija Begum a nagymogult. – A könyvet eredetileg Jodh Bai unokahúgának szánták ajándékba, aki férjhez menni készült, de Jodh Bai végül Kandranak adta.

Keserédes emlékek tolultak fel a nagymogulban, de azért elmosolyodott. – Kíváncsi volt, ugyanakkor félt is tőle. Emlékszem, mellette ütem, és forgattam helyette a lapokat. Figyeltem, ahogy lassan felébred benne a vágy, s végül megadta magát nekem. Az évek során képzeletben sok ezerszer átéltem azt az éjszakát. – Nagyot sóhajtott.

– És a könyv most azé a gyermeké, akit neked szült – mondta Rugáija Begum. – Talán várom kellett volna vele addig, amíg ki nem tűzzük az esküvő időpontját.

De Akbár a fejét rázta. – Ártatlan, de furdalja a kíváncsiság, Rugáija. Azt hiszem, megengedhetjük neki, hogy kíváncsiságát ilyen ártatlanul elégítse ki.

Míg a szülei a jövőjéről beszélgettek, Jaszaman türelmesen állt, és hagyta, hogy két szolgálója levetkőztesse, és rózsavízzel lemossa a testét. A szolgálói Rohána és Toramalli voltak, egy huszonnégy éves ikerpár, akik úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás, és az egyetlen különbség az volt közöttük, hogy míg Rohánának a jobb szeme sarkában volt egy virág alakú anyajegye, addig Toramallinak ugyanaz a bal szeme sarkában ült. Kifejező barna szeme volt mindkettőjüknek, aranybarna bőre és hosszú, egyenes szálú fekete haja. Tízévesek voltak, amikor a nagymogul Kandranak ajándékozta őket, és amikor Kandra elhagyta Indiát, tovább szolgálták a lányát.

A két szolgáló az ágyhoz kísérte Jaszamant.

– Hagyjatok magamra – parancsolta a hercegnő. –Feküdjetek le ti is.

Az ikrek hajlongva kihátráltak a hálóteremből. Amikor magára maradt, Jaszaman kiugrott az ágyból, hogy egy kis olajlámpást keressen, és odavigye

az ágyához a Ván-kos-könyvet. A lámpást az ágya melletti kerek asztalkára tette, majd visszakucorodott az ágyába, és kinyitotta a könyvet. A sál, amelyet szolgálói a vállára terítettek, lecsúszott róla, de észre sem vette. Átlapozott a címoldalról – melyen számára rejtélyes szavakkal megfogalmazott idézet állt a *Káma-szutrából* – a második oldalra, ahol egy képet látott. A festmény színei élénkek és tiszták voltak. A képen egy teljes díszbe öltözött lótuszkoronás herceg ült a szintén teljesen felöltözött hitvesével.

Jaszaman csalódást érzett. Hiszen ebben nincs semmi izgató! Tudott annyit a hindu vallásról, hogy tisztában legyen vele: a lótuszkorona azt jelenti, hogy viselője a szellemi tudatosság magas szintjére jutott el. Vajon ide kell-e eljutnia egy férfinak, hogy egy nővel szerelmeskedjék? És hogy áll ezzel a nő? Vagy teljesen félreérti a helyzetet? Talán a férfiak lótuszkoronát viselnek a szerelmeskedéshez? Igen! Ez lehet a válasz! Lapozott egyet, és rájött, hogy alaposan félreértette a dolgot.

A második képen Jaszaman a herceget és hitvesét korona nélkül és meztelenül láthatta. Az ifjú asszony félig hunyt pillái alól szemérmesen nézett fel urára, és szorosan hozzásimult, a fiatal férj pedig erősen megmarkolta felesége egyik mellét, a másik kezével pedig szabadon bebarangolta csupasz testét. Ez már érdekesebb, gondolta elégedetten Jaszaman. Becsukta a szemét, és megpróbálta elképzelni, milyen lenne, ha egy férfi ilyen bizalmasan tapogatná. De még csak elképzelni sem tudta, mert soha nem tetszett még neki senki, és nem ismert olyan férfit, akiről fantáziálhatott volna. A környezetében csak az apja, Abul Fazl, a bátyái, Adáli, az eunuch és Cullen atya – aki felért egy eunuchhal – fordultak meg. Szálím bátyja nagyon jóképű volt, és ha nem lett volna a testvére, őt könnyen szerelmese helyébe képzelhette volna.

Jaszaman a következő oldalon már a szerelmesen összefonódó, egymást vágyakozva bámuló párt látta. A férfi lingája meredten állt, várva az elkövetkezendő kéjt. Jaszaman lehunyta a szemét, és nagy erőfeszítéssel próbálta elképzelni, milyen érzés lehet ez. A sál most már lehullott a válláról. Mélyet sóhajtott, megmarkolta a melleit, majd megborzongott a testén átfutó kéjes izgalomtól.

Ebben a pillanatban halk léptek nesze ütötte meg a fülét. A szeme kipattant, amikor a teraszról egy férfi lépett be a hálótermébe. Jaszaman büntudatosan elpirult a félhomályban, amikor a holdfényben felbukkanó férfiban a bátyjára, Szálímrá ismert. – Még ébren vagy, majmocskám? – kérdezte Szálím. Pillantása meglepetten siklott végig Jaszaman testének buja meztelenségén.

– Szálím! – sikkantott halkán a hercegnő. – Későre jár! Mi a csudát keresel itt? – Erotikus gondolatai eleinte elfeledtették vele, hogy nincs rajta semmi, de aztán gyorsan magára húzta a sálját.

– Megígértem, hogy visszajövök – mondta a herceg, majd leült Jaszaman mellé az ágyra. *Allahra!* – gondolta magában. Micsoda pompás teste van az én édes kis húgomnak. *Az enyém kell hogy legyen! Nem engedhetem, hogy más férfié legyen!*

– De azt hittem, máskor – tiltakozott Jaszaman hirtelen zavartan és kicsit bosszúsán is, hogy Szálím akkor szakította félbe az álmodozását, amikor éppen kezdett érdekessé válni.

Szálím kihallotta hangjából a bosszúságot. Bár másnak fel sem tűnt volna, de Szálím ismerte Jaszaman minden érzelmi rezdülését. Vonzotta, mindig is nagyon vonzotta a húga. Volt benne valami másság, ami megkülönböztette minden nőtől, akit csak Szálím ismert, és amit nem tudott volna nevéen nevezni. A férfinak hirtelen a lány ölében heverő könyvre esett a pillantása. – Mi az, majmocskám? – kérdezte, bár azonnal tudta, miféle könyvet nézeget.

– Egy Vánkos-könyv. Édesanyádtól kaptam ma este. A Rózsahercegnőé volt valamikor.

– Egy Vánkos-könyv? Ó, persze! Man Bainak és Nur Dzsahannak is volt egy a menyasszonyi ládájában. Nekem természetesen nem volt rá szükségem – hencegett. – Szóval Rugájja Begum jegyességet fontolgat számodra?

– Papa és Mama Begum alig várták ma este, hogy magukra hagyjam őket, és megbeszélhessék – vallotta be Jaszaman. – Kíváncsi vagyok, kire esik a választásuk.

– És te meg alig vártad, hogy otthagyasd őket, és kitanulj mindent, ami csak a Vánkos-könyvedben van – ugratta gyöngéden a bátyja, és elengedte a füle mellett Jaszaman utolsó megjegyzését.

– *Szálím!* – Jaszaman megjátszott felháborodással nézett rá, aztán felsóhajtott. – A Vánkos-könyv csak azt mutatja meg, hogyan szerelmeskedik egy férfi meg egy nő, testvérem.

– *És ez neked nem elég?* – puhatolózott tovább a férfi. *Allahra!* Lehet, hogy olyan alkalom kínálkozik, amiről álmodni se mert volna? A szíve a torkában dobogott, és érezte, hogy ereiben vadul lüktet a vér.

– Nem tehetek róla, hogy érdekel, vajon mit éreznék, ha a képen látható asszony helyében lennék – válaszolta Jaszaman. – Rosszul teszem tán? Mi lesz, ha olyan férjet választanak számomra, akinek közeledése nincs kedvemre? Honnan tudjam, hogy egyáltalán akarok-e majd szerelmeskedni? Ó, de nehéz egy leány sorsa!

Szálím együttérzőn ölelte át Jaszaman vállát, és ujjaival finoman simogatni kezdte a bőrét. Milyen selymes, gondolta. – Hogy lenne helytelen, Jaszaman, hogy ilyesmikre gondolsz – csitítgatta. – Ez minden lány fejében megfordul. Van azonban egy nagyon egyszerű megoldás. Az idők kezdete óta azok a

lányok, akiknek idősebb fiútestvérük volt, mindig ezt az utat választották, majmocskám. – Milyen bódító a haja illata! – gondolta.

– És mi lenne az? – nézett fel Jaszaman kíváncsian a bátyja szép arcába. Hogyhogy nem vette eddig észre, milyen érzéki Szálím szája?

– Kettesben végigcsináljuk mindazt, amit a Vánkos-könyvben látunk. Persze a férfi és nő közti szerelem beteljesítése nélkül – sietett megnyugtatni a húgát, amikor Jaszaman meglepetten kapta fel a fejét. – Nem, nem, nyugodj csak meg! Becses szüzesség a férjedé, testvérem, de annak nincs akadálya, hogy a könyv útmutatásai alapján megtanítsalak olyasmire, ami a férjednek majd élvezetet nyújt. Tudom, mennyire nem szeretsz hátrányos helyzetben lenni. – És mintha csak az imént elhangzott érvet támasztaná alá, Szálím megfogta Jaszaman egyik keblét, és ujjával gyöngéden cirógatni kezdte a bimbóját. Hallotta, hogy Jaszaman zihálni kezd. – Ha rám bízod magad, húgom – súgta forrón a fülébe –, senki sem tart majd tapasztalatlan csitrinek. — Lehajolt, és megcsókolta Jaszaman vállát.

Jaszamant egyfelől a büszkesége sarkallta, másfelől a lelkiismerete fogta vissza. – Tudod, hogy nem illik az ókori egyiptomiakat utánozni – suttogta. – Mindenki azt mondja, hogy ez helytelen, Szálím.

– De hát semmi ilyet nem teszünk, húgom – bizonygatta a férfi. – A szenvedély jóval több, mint hogy egy férfi lingája behatol egy nő jónijába. Bizz bennem, maj-mocskám. A segítségemmel te leszel a szerelemben legjáratosabb menyasszony.

– De vajon a férjem is ilyen menyasszonyt akar-e majd? – csattant fel élesen Jaszaman hangja. – Nem tőle kellene-e megtanulnom mindent, amit a szenvedélyről tudni kell? – Kellemesnek találhatja-e Szálím kezét a mellén? Valami, ami ilyen jó érzés, csak nem lehet helytelen!

– Ameddig a szüzességéd érintetlen, a férjed semmivel sem törődik majd, csak az élvezettel, amit szerzel neki – felelte Szálím magabiztosan, és még egy csókot lehelt Jaszaman meztelen vállára.

– Akkor sem vagyok biztos benne, hogy ez helyes – mondta lassan Jaszaman, de aggályait mindinkább legyőzte büszkesége és természetes kíváncsisága.

– Le kell vetnem a ruhámat, majmocskám – mondta Szálím, azzal felállt az ágyról, és Jaszaman elé lépett. Hadd lássa a húga meztelenül. A herceg büszke volt a testére. Izmos volt és feszes, s a mértéktelen italozás ellenére sem hízott el.

Jaszaman egy hosszú pillanatilag elgondolkozott, aztán bólintott. Amint a szokatlan érintés feletti első döbbenete elmúlt, kellemes, bizsergető érzést keltett benne, amikor Szálím a mellével játszott. Szerette volna újra érezni ezt. És különben is csak megérinti... Abban még nem lehet semmi rossz.

Szálím rá cseppet sem jellemző önuralommal vetette le a ruháját. Ma éjjel kordában fogja tartani a vágyait. Ha Jaszaman olyan szenvedélyesnek bizonyul, amilyennek reméli, akkor hamarosan eljön az az éjszaka, amikor a hűgát már nem érdekli majd, mi is esik meg kettejük között. Szálím biztos volt benne, hogy Jaszaman az ő tökéletes párja. Amint legyőzi gyerekes aggályait, ugyanúgy kívánja majd őt, ahogy Szálím!

Büszkén állt, és félíg leeresztett szemhéja alól figyelte a lányt, míg Jaszaman tekintete végigsimogatta a testét. Aztán ismét odaült mellé. – Lapozz egyet, Jaszaman! – parancsolta, és a lány engedelmeskedett.

– Allah nevére, mit művel a herceg a hitvesével? – álmétkodott Jaszaman, és kíváncsian bámulta a képet, ahol a gyönyörű asszony most a hátán feküdt, a herceg pedig széttárt lábai között, hegyes nyelvével éppen a lány legintimebb testrészét nyalogatta. A nő arcán mennyei élvezet látszott, sötét szemét félíg lehunyta, mintha valami különleges titok birtokába jutott volna.

– Ez az első feledhetetlen gyönyör, amiben egy férfi a szerelmesét részesítheti, anélkül hogy a szüzességét elvenné – magyarázta Szálím.

– Mutasd meg!

– Várj még, Jaszaman – intette le a férfi. Allahra! Milyen mohó ez a lány! Ha azonban azt akarja, hogy Jaszaman teljesen az övé legyen, apránként kell hogy birtokba vegye. – Olyan csodálatos melleid vannak, testvérem – mormolta. – Szeretném még simogatni őket. Hiszen az is élvezetet nyújt! – Törökülésben ült Jaszaman előtt, – és mindkét kezével simogatni kezdte a mellét. – Nyújtsd ide hát édes ajkad – mondta. – Úgy csókollak, mint férfi szokott egy nőt, nem úgy, mint a testvéred.

– És ezt mind egyszerre tudod csinálni? – csodálkozott el Jaszaman. – Milyen nagyszerű! – azzal bátyja felé csücsörítette a száját.

Allahra! Jaszaman ártatlansága olyan kihívó volt, és ezért hihetetlenül felajzotta. Erősen szájon csókolta, aztán így szólt: – Nyisd ki a szád, Jaszaman, és add ide a nyelvéd.

– Miért? – érdeklődött egy kicsit elhúzódva Jaszaman,

– Mert az is gyönyörűséget okoz – felelte a férfi. – *Édes, forró, tagjaidat elerőtlenítő élvezetet.*

Jaszaman lehunyta a szemét, és engedelmeskedett. Meglepődött, ugyanakkor gyönyörűség töltötte el a testén átcikázó kis borzongásoktól, miközben Szálím nyelve lassú, hosszú simogatásokkal dédelgette a nyelvét, s a keze finoman masszírozta, cirógatta a melleit. –Mmmmmme – mormogta Jaszaman, és az új, felderengő tudástól elragadtatást érzett.

Szálím csak annyira húzódott el tőle, hogy újból megszólalhasson: – Most újabb részlettel gazdagítjuk az eddigieket. Eddig csak neked volt örömben

részed. Most, amikor majd ismét megcsókollak, nyúlj le, és vedd finom kis kezeid közé a lingámat. Most még pihen, de tapasztalatlan kezeidnek érintése nyomán felébredhet, és élvezetben lehet része.

–Jaj, Szálím, hát tényleg lehet ennyi csodálatos dolgot egyszerre művelni? – ujjongott Jaszaman. – Csakhogy én még soha nem érintettem egy férfi lingáját. Nem tudom, merem-e egyáltalán! – Félénken lepillantott Szálím hímtagjára – szerelmi fegyverére, ahogy másoktól hallotta –, és igen lenyűgözőnek találta, bár összehasonlítási alapja nem volt.

– Mindent megtehetünk, Jaszaman, és még annál is többet, ígérem neked – biztosította Szálím. – Fogd a lingámat puha fehér kezedbe, mert te vagy a nagymogul lánya, akinek nincs mitől félnie!

Ajkuk ismét csókban forrt össze, és Jaszaman lassan kezébe vette Szálím lingáját. Finoman simogatta, a keze összezárult körülötte, megszorította, aztán elengedte, hosszában cirógatta. Legnagyobb meglepetésére Szálím lingája szélteben és hosszában is hihetetlenül megnőtt, és addig keményedett, míg szinte vasrúddá nem vált a keze között. Amikor Szálím felnyögött, Jaszaman aggódalmasan hátrahőkölt, és izgatottan tudakolta: – Csak nem okoztam fájdalmat, Szálím? Igazán nem akartam bántani a szerelmi fegyvered!

– Ó, dehogyan – szúrta a szót Szálím összeszorított fogai között. *Allahra!* Nem számított rá, hogy a lány ilyen hamar, ilyen tapasztaltan teljesen felizgatja! Hiszen még csak egy ártatlan kislány! Rá akarta vetni magát, hogy jóniját szétfeszítve szenvedélyével betöltse Jaszamant, de ösztönösen érezte, hogy ennek még nem jött el az ideje. Ha Jaszaman megijed vagy felkiált, akkor neki vége. Ma éjjel a nagymogul is a palotában tartózkodik.

Szálím tisztában volt vele, hogy ha az apja rájön, miben mesterkedik Jaszamannal kapcsolatban, akkor egy percig sem fog habozni, hogy Szálím helyett unokáját, Kusrau herceget tegye meg örökösének. Ez esetben nem járnának közben érte apja háremének hölgyei sem. Mariam Makani, Szálím édesanyja és az összes befolyásosabb hitves imádja Jaszamant. Rugáija Begum pedig nem viseltetik iránta, Szálím iránt, baráti érzésekkel. A vérfertőző csábítást sosem bocsátanak meg neki. Még talán arra is rávannék az apját, hogy ölesse meg. Akbár akár maga is leszúrná, ha rájönne, hogy a fia meg nem engedett, sőt tiltott viszonyt folytat naiv hűgával. De hát Jaszaman feltétlen bizalommal van iránta!

– Akkor miért kiáltottál fel? – Jaszaman kérdése megzavarta Szálím gondolatait.

– Mert nagy örömet szerezteél nekem, kis húgom – felelte a férfi, és minden önuralmát összeszedve megpróbált úrrá lenni a lány érintése nyomán lángra gyúlt érzékein. *Hogy tereljem el a figyelmem?* – gondolta. – Hadd részesítselek

téged is hasonló örömben, Jaszaman. Játsszuk el azt a jelenetet, ahol nyitva van a Vánkos-könyved. — Megsimogatta a lány arcát, majd könnyedén megcsókolta. – Dőlj hátra, majmocskám, és tárd szét a lábad. Vigyázz, le ne gurulj az ágyról. Amint látom, elég keskeny. – Előrehajolt, és egy selyem párnaaljat csúsztatott Jaszaman feje és válla alá.

– Nem két embernek szánták, Szálím – oktatta ki Jaszamán, és óvatosan elhelyezkedett. – És most mit fogsz csinálni?

Szálím Jaszaman széttárt lábai közé térdelt, előrehajolt, hogy az ártatlanul felkínált puha bőrredőket simogassa, és így felelt: – Amit a herceg is csinál a képen, drágaságom. Idelent, e két illatos ajak közt elrejtve egy rendkívüli érzékenységgű kincs lapul. Csak a legfinomabb érintés izgathatja fel, s ez olyan élvezethez juttat, amelyet még soha életedben nem tapasztaltál. – Két elegáns ujjával lágyan simogatni kezdte a feltüzelt tekintete előtt domborodó lágy halmot. Jaszaman idegesen megvonaglott, a férfi érintése nyomán keletkezett csiklandó érzés kuncogásra készítette, ahogy Szálím lassan szétnyitotta szemérme puha ajkait.

Jaszaman érdeklődve figyelte, hogy Szálím sötét feje eltűnik széttárt combjai között. Fél szemmel a Vánkos-könyvre pillantott. Igen. Pontosan így csinálják ott is. *Ekkor hirtelen megérezte!* Legintimebb testrészén alig észrevehető, leheletkönnyű simogatásokat érzett. Pánik kerítette hatalmába. *Mit csinál most Szálím?* Jaszaman ide-oda dobálta a fejét. Szálím most a két kezére támaszkodott. *Mit csinálhat?* És akkor döbbenet ébredt rá a válaszra: *a nyelvével simogatja!* – Jaszaman szíve vadul vert. Átfutott a fején, hogy Szálímnak talán nem szabadna ezt tennie, de mégis...

Megborzongott, aztán elengedte magát. Szálím sosem bántaná! Jaszaman élvezetesnek találta Szálím nyelvének érintését forró bőrén. Halkan felnyögött, s teste – mint valami parancsszóra – egyszerre lett meglepően lankadt és végtelenül feszült. Felsőhajtott, és akarata ellenére lehunyta a szemét, hogy szabadon lebeghessen. Milyen mesés! Milyen kábítóan csodálatos! Jaszaman úgy érezte, hogy elolvad a gyönyörűségtől.

A férfi felnyögött, majd csábítóan odasúgta neki: – Érzed a gyönyört, Jaszaman? Érzed hát? – Allahra! Jaszaman páratlan kincs! Soha nem tudna betelni mézédeseen bársonyos bőrével!

– Még! – sürgette Jaszaman szemérmetlenül.

Szálím még egy hosszú pillanatig eleget tett húga követelésének, bár tudta, hogy Jaszaman már nem sokáig éri be ezzel az élvezetes előjátékkal, amivel most elkápráztatta. Szálím kívánta Jaszamant, de a húgának még sokat kell tanulnia s tudnia, mielőtt kölcsönös szenvedélyük beteljesülést nyer. Nem helyénvaló kapkodással nem fogja ezt most elrontani! Amikor eljön az ideje,

Jaszaman könyörögni fog neki, hogy adjon meg neki *mindent*, és ő örömmel teljesíti majd a kérését. E gondolatok közben is egyre járt a nyelve Jaszaman rejtett ékkövén, míg csak a lány el nem érte élete első édes kielégülését. Jaszaman még egyszer, utoljára megrázkódott, s halkán felsikoltott.

Szálím felemelkedett Jaszaman remegő lábai közül, egy hosszú csókkal belefojtotta a szót, s még a szere-lemnedvektől síkos nyelvét mélyen a szájába dugta.

Erős teste betakarta a leány lány formáit, s egy pillanatig átadta magát az élvezetnek, amit a hozzányomódó feszes, telt kebel okozott neki.

De aztán nem merete tovább nyújtani ezt a pillanatot, nehogy teljesen elveszítse az önuralmát. Jaszaman mellé hengeredett és felült. – Tessék, kedves húgom – mondta megtevesztően nyugodt hangon. – Most megízleled a kéjt. Tetszett?

Jaszaman tágra nyitotta türkizkék szemét, és egyenesen a szemébe nézett: – Igen - felelte halkán. – Nagyon tetszett, Szálím. A férjem is majd ilyen gyönyörűséget szerez nekem?

– Igen – válaszolta a bátyja –, ha jó szerető.

– Nem akarok olyanhoz feleségül menni, aki nem az – válaszolta nyíltan Jaszaman. – Honnan lehet ezt látatlanban megállapítani, Szálím?

– Hírneve meg kell hogy előzze – felelte a herceg, magában mulatva. Hát igen, szenvedély dolgában Jaszaman méltó párja! Megtanítja majd mindenre, és Jaszaman egyedül csak az övé lesz. Egy negyedik feleség maga a szerencse. Mindig is a négy volt a szerencseszáma. Man Bai az unokatestvére, gyermekeinek anyja és hűséges, édes asszonya. Amara imádja, és ellátja kormányzási tanácsokkal. Nur Dzsahan gyors felfogású, intelligens, s az igazat megvallva, érte és önmagáért is becsvágy fűti. Jaszaman a féltestvére. A szenvedélyes és forróvérű testvére! Aki egyenrangú vele s akihez menekülhet, így együtt maga a tökély!

– Nézd csak! – Jaszaman közben magához tért, s már átlapozott a könyvben a következő oldalra. – A feleség szájába veszi ura lingáját. Ugye, ez örömet szerez a férfinak?

– Igen – válaszolta a herceg, és kemény küzdelmébe került, hogy elnyomja felhorgadó vágyát. Még ne! – intette egy belső hang, óvatosabb énjének figyelmeztető szava. Ha ezt megengedi Jaszamannak, akkor már nincs visszaút.

– Örömet szereznek így neked? – próbálkozott újra a lány.

– Ma éjjel nem, húgom – háritotta el a herceg, s örömmel nyugtázta a szavai nyomán Jaszaman arcán átfutó csalódottságot. – Későre jár. Máris sokat tanultál, és tehetséges tanítványnak bizonyultál. Maradjon más alkalomra is megízlelni való élvezet!

– Mikor lesz az az alkalom? – kérdezte izgatottan Jaszaman.
– Holnap éjjel, édes húgom. Eljövök hozzád, amikor mind lefeküdtek már. Jó lesz? – Felkelt az ágyról, felemelte a ruháját, és vágtyól égő ágyékára csavarta.
– Igen – válaszolta lassan a hercegnő. – De úgy érzem, mintha száz évet kellene addig várnom, Szálím!

– Mindig a várva várt gyönyörűség a legédesebb – mondta a herceg bölcsen. – Most pedig jer ide, maj-mocskám, és kívánj nekem szépen jó éjszakát.

Jaszaman felpattant az ágyáról, és a herceg örömmel tapasztalta, hogy forrón átöleli a nyakát, s testét szenvedélyesen az övéhez szorítja. Ajkuk hosszú, tüzes csókban forrt össze, amitől a hercegnek a lélegzete is elakadt. *Türelem!* – intette ismét a belső hang. Elhúzódott Jaszamantól, s hűvös mosollyal, higgadtan távozott, jóllehet semmi sem állt távolabb a vágyaitól.

Jaszaman hosszan nézett utána. Azután halkán felsóhajtott, felvette a Vánkos-könyvet, sajnálkozó pillantást vetett rá, becsukta és eltette. Elsimította a lepedőjén támadt ráncokat, és visszafeküdt, de szemét kerülte az álom. Keze szinte önkéntelenül is a lány nagyajkak közt megbújó, kéjes érzést adó pontra siklott.

Milyen nedves lett! Nedves és tűzforró. Játszadozni kezdett magával. Kis idő múltán kéjes borzongás futott végig a testén, de ez közel sem volt olyan csodálatos, mint az, amit Szálím nyelve nyújtott, csak a testét feszítő szorongó nyugtalanságtól szabadította meg. Egyre vadabbul simogatta magát, míg végül egy sóhaj után azt nem érezte, hogy teste ellazul. Egyenletessé vált a lélegzete, és lassan mély álomba merült.

A szoba sötét sarkából egy árny vált el a faltól, és meztláb odaosont Jaszaman ágyához. Adáli elvette a Vánkos-könyvet onnét, ahova Jaszaman tette, és elhagyta a hercegnő hálótermét. Tanúja volt mindannak, ami kis hercegnője és annak bátyja között végbement. A gyermeket hat hónapos kora óta az őrizetére és gondjaira bízták, és még soha nem engedte hozzá ily közel az ártó szellemeket. Évek óta tisztában volt Szálím herceg Jaszamannel kapcsolatos gonosz szándékával, és le nem vette róluk a szemét, valahányszor együtt voltak. Hercegnője biztonságát vigyázva sokszor hamarabb észrevette a rosszat, mint mások, akár még a jó Rugáija Begum is. Hányszor akadályozta már meg feltűnés nélkül, hogy kicsikéjének baja essék! De ez most más volt. Tehetetlenül, csendben kellett végignéznie, hogy Szálím herceg érzéki büvkörébe vonja a hercegnőt, mert ha elárulja jelenlétét, azzal bizonyosan aláírja a halálos ítéletét. Szálím herceg könyörtelen, amint ezt Abul Fazl meggyilkoltatása is bizonyította. Adáli tudta, hogy a sírból nem segíthet kis úrnőjén. Tisztában volt azzal is, hogy ekkora gonddal nem birkózhat meg egyedül; nálánál nagyobb hatalmú és befolyású személy segítségére van

szüksége. Halkan bekopogott Rugáija Begum hálósobájának ajtaján, s csak abban reménykedett, hogy a császár nem nála tölti éppen az éjszakát.

Nyílt az ajtó, és Rugáija Begum legfőbb szolgálója, Laili kukkantott ki. – Asszonyom már visszavonult – mondta morcosan. Őt már álmából verte fel a kopogás.

– Akkor is beszélnem kell vele – erősködött Adáli. Jaszaman hercegnő házában voltak, és Adáli volt a hercegnő intézője. Laili nem utasíthatja el.

– Akkor hát lépj beljebb – mondta az asszony, s magában morgolódva úrnője hálótermébe sietett, majd néhány perc múlva visszatért, s intett Adálinak, hogy bemehet.

– Lefekhetsz – parancsolta Adáli. – Rugáija Begum-nak nem lesz már ma éjjel szüksége rád. – Határozottan becsukta a szolgáló mögött az ajtót, s fülét addig tapasztotta az ajtóra, míg meg nem bizonyosodott róla, hogy Laili nincs a közelben.

Rugáija Begum az ágyában ült, ezüstös haját befonta éjszakára. – Ül ide – paskolta meg maga mellett az ágyat. – Ha visszajön is hallgatózni, semmit sem hall, ha közletről suttogunk. – Rugáija tudta, hogy ha Adáli ilyen későn keresi fel, az csak sürgős ügy lehet. – Halljam, miről van szó – mondta.

– Ma éjjel elrejtöttem Jaszaman hercegnő hálósobájában – kezdte Adáli köntörfalazás nélkül. – Ne kérdezd, úrnőm, miért, mert magam sem vagyok biztos az okában. Valami megmagyarázhatatlan, mélyről jövő ösztön lehetett, ami erre készítetett.

Rugáija Begum bólintott, de nem szólt semmit. Egyre nagyobb elszörcsöléssel hallgatta, mit is látott Adáli a lánya hálósobájában. – Jaszaman hercegnő heves szenvedéllyel viszonzta a herceg kezdeményezését – mondta befejezőképpen Adáli. – Igen szenvedélyes fiatal lány, akiben egy szenvedélyes asszony ígérete lakozik. Ami nem meglepő. Az apja is szenvedélyes férfi, és Kandra is tüzes asszony volt.

– De ez a hév nem irányulhat Szálím felé! – kiáltott fel Rugáija. – Ó, milyen erkölcsstelen ember! Tudja, hogy bűn, amit művel, de azért megpróbálja elcsábítani Jaszamant, aki naivan fogadja a közeledését. Mit tehetnék? Ha bármii baja esnék az uramnak, hogy védhetném meg Jaszamant a testvérétől? Sehogy!

– Nem várhatsz tovább, úrnőm, férjhez kell adnod azonnal – tanácsolta nyíltan Adáli. Mint régi, nagy becsben tartott szolgáló, szabadon kimondhatta, ami a lelkét nyomta. – A hercegnő még a tél beállta előtt férjhez kell hogy menjen. Nem szabad délre, Lahorba visszatérnie.

– Ugyanolyan jól ismered a törvényt, mint én, Adáli. Tizennégy éves koráig egyetlen lány sem mehet férjhez, tizenhatig egyetlen fiú sem nősülhet meg!

mondta kétségbeesetten Rugájija Begum. – Jaszaman még csak tizenhárom.

– Anyai aggodalmad úrrá lett józan eszeden, úrnóm – fedtte meg Adáli. – Magad mondtad, hogy a császár hozta a törvényt, s ha úgy akarja, ő is változtathatja meg. – De miféle indokot találjak ki Akbárnak, amiért Jaszamán házasságkötését sürgetem? – Rugájija arca aggodalomtól elkínzottá vált.

– Csak egy indokkal állhatsz elő, úrnóm – mondta Adáli. – Az igazsággal.

Rugájija Begum elsápadt. – Ilyesmit nem vallhatok be neki!

– Pedig muszáj! – bizonygatta az eunuch. – A nagymogul nem ostoba, és Allah bocsássa meg a szavaim, de haldoklik. Ki tudja, mikor jön el érte a halál fekete tevéje, hogy elvigye magával? Mindketten tudjuk, hogy ez a szörnyű pillanat inkább előbb, mint később következik be, és ha eltávozik ebből az életből, ugyan ki védi meg a hercegnőnket? Se neked, se nekem nem áll hatalmunkban.

– És a férjének vajon hatalmában áll-e? – kérdezett vissza Rugájija Begum. – Ha egyszer Szálím lesz a nagymogul, ki lehet nála is hatalmasabb?

– Szálím herceg sok tette önfejlésére utal, úrnóm, de azt ő is tisztán látja, hogy vágya bűnös, bármennyire megpróbálja is magának az ellenkezőjét bizonygatni. Ha a hercegnő férjnél lesz, és boldog házasságban él, nem hiszem, hogy tönkretenné a boldogságát, hiszen szereti Jaszamant. Ha pedig a hercegnő gyermeket is szül, annál jobb.

– De nem szereti-e önmagát Jaszamannál is jobban? – tűnődött fennhangon Rugájija Begum. – Még én sem voltam soha biztos abban, hogy meddig képes elmenni a herceg. Abul Fazl meggyilkolása őszintén megdöbbentett. Szálím mindig is azzal hetvenkedett, hogy képes megtartóztatni magát, ami a bort és az ópiumélvezetet illeti. Láta, hogy hova jutottak az öcsei. De mostanában nyugtalanító híreket kaptam Szálím kicsapongásairól, italozásáról. A bor vagy az ópium hatására olyasmit is megtesz, amit egyébként nem merne. Egy fiatal szolgát, mint hallom, engedetlenségéért kiheréltetett, egy másikat agyonveretett. Jellemének állhatatlansága megrémít, Adáli.

– Annál inkább el kell mondanod Akbár urunknak az igazat, úrnóm. A herceget nyilvánvalóan semmi sem állítja meg. A hercegnőt mindenáron meg kell védenünk. Amikor ma este urunkkal beszélte, javasolt-e valakit kis úrnőnknek férjül?

– Természetesen – válaszolta Rugájija Begum –, de egyik sem volt megfelelő. Egyetlen herceg jöhet csak szóba: Dzsamal Daria kán.

Adáli felvont szemöldökkel adózott Rugájija Begum bölcsességének. – Kiténő választás, úrnóm! Ha hercegnőnk egy kasmíri herceghez megy feleségül, kívül kerül bátyja befolyásán. Remek! Mikor beszélsz hát a nagymogullal?

– Hadd aludjon ma éjjel háborítatlan, bár Allah látja lelkem, én nem fogok! Holnap reggel majd elrendezem ezt a dolgot az urammal, mielőtt visszatér a palotájába. Nem halogathatjuk Jaszaman esküvőjét. Ó, szegény leányom! Milyen fiatal még!

– De erős, mint Kandra volt, úrnóm. Bármilyen sors vár is rá, bátran szembenéz vele, és győzedelmeskedik. Ezt a szívem mélyén biztosan érzem.

3

A császár szokása szerint korán ébredt, majd megfürdött. Azután néhány percen át meditált, de amikor a térdeplésből feltápáskodott, hogy elköltse reggelijét, a feleségét, Rugáija Begumot pillantotta meg. Most először látszik meg rajta a kora, gondolta váratlanul. Szép szeme alatt sötét karikák vannak a kialvatlanságtól.

– Könyörgök, jó uram, hadd váltsak veled néhány szót, mielőtt a reggelidhez látnál. Halaszthatatlan dologról van szó, különben nem zavarnálak. Sétálnál velem egyet a tó körül? – Az urába karolt, s néma esdekléssel tekintett fel rá.

A nagymogul nem szólt semmit, csak bólintott, mert tudta, hogy kimondatlanul is azt kéri, olyan helyre menjenek, ahol senki sem hallgathatja ki őket. Édesen illatos és hűvös volt a reggel, a Vulár-tó nyugodt vize felett ködfátyol lebegett.

– Szavaim megdöbbenetek s minden bizonnyal fel is dühítenek majd, uram – kezdte Rugáija Begum, miközben a tó körül sétáltak. – Atyád, Humajun lelkére esküdj, hogy nem torolod meg a bünösön a vétkét.

– Mi olyan égbekiáltó, hogy ilyen ígéretet kell kicsikarnod belőlem, asszonyom? – kérdezte a nagymogul. *Szálím*. Csakis ő lehet! Egyedül Szálím okoz gondot, de eddig Rugáija sosem fogta pártját. Furcsa, gondolta.

– Nem mondok addig egy szót sem, amíg ígéreted nem bírom, uram – erősködött Rugáija Begum.

– Akkor hát megesküszöm – ígérte Akbár. – Nem emlékszem, hogy valaha is kértél ilyet tőlem, kedvesem. Valami komoly ügyről lehet szó. Természetesen Szálím-ról akarsz beszélni, de nem rád vall, hogy mellé állsz. Miért teszed mégis? – Fájtalta, hogy ilyen zaklatottnak látja, mintha egész éjjel nem aludt volna.

– Igen, Szálím-ról van szó, de Jaszamanról is – azzal gondos és kínos részletességgel elmesélt mindent, amit Adálitól hallott.

Akbár nem szólt közbe, de az arca egyre jobban elsötétedett, ahogy nőtt a haragja. Hihetetlen önuralommal sikerült csak megőriznie a nyugalmát, hogy ne szakítsa félbe a feleségét, amíg az be nem fejezi rettenetes elbeszélését, de amikor a végére ért, kifakadt:

– Még tavaly meg kellett volna ölnöm, amikor Abul Fazlt meggyilkoltatta!

Kusrau herceg betöltötte a tizenhatot, elég idős és ügyes, hogy megtegyem örökösömnek. Hiszen én sem voltam sokkal idősebb, amikor nagymogul lettem, nem igaz, Rugájja? Elbűvölő modora miatt mindenki csak mentegeti Szálím túlkapásait, én pedig újra meg újra megbocsátottam neki, mert elsőszülött életben maradt fiam, aki oly kedves a szívemnek.

Egy éve meggyilkoltatta a legjobb barátomat, mert féltékeny volt rá. Örökösen panaszkodott, hogy Abul elébe helyezem, ami egyáltalán nem volt igaz. Abul Fazl a barátom volt, Szálím a fiam és örökösöm. De Szálím a barátságunkra volt féltékeny, Rugájja. Most pedig vérfertőző kapcsolatra próbálja rávenni szegény ártatlan hűgát! Úgy kajtat utána, mintha nem is a testvére lenne! Meg kell halnia, Rugájja. Nincs más kiút, végeznem kell vele! – Akbár arcán mélységes fájdalom tükröződött, miközben ezt mondta.

– Nem, uram – Rugájja Begum csitítólag megfogta a kezét. – Szálimnak jó és rossz tulajdonságai egyaránt vannak. Egész életében a jövőre készült, mely egy nap rá vár. Idővel jó uralkodó válik majd belőle. Abul Fazl meggyilkolása iszonyatos cselekedet volt. Erre nem találok mentséget, de megértem, miért tette azt, amit tett. Nem veheted fiad halálát a lelkedre, jó uram. Most még nem.

A problémánkra van egy igen egyszerű megoldás. Menjen hozzá Jaszaman most Juszeif kán fiához. Maradjon itt Kasmírban. Szálímot küldd el délre, és ne engedd visszajönni. Mevárt még nem sikerült teljesen alávetni az uralmadnak. Hadd vezesse le Szálím ott a felesleges energiáit. Egy fiatal, tüzes férj mellett Jaszaman valószínűleg hamar teherbe esik. Elégedett és boldog lesz vele. A bátyja is örülni fog a boldogságának, és letesz gonosz tervéről.

– Felháborít, hogy ilyen bizalmas viszonyba került vele, Rugájja! – dühöngött a császár. – Nem volt joga hozzá! Jaszaman szinte még gyermek!

– Az én vérem is forr tőle, uram, de azon már nem változtathatunk, ami megtörtént – érvelt józanul Rugájja Begum. – Képzeld csak el, szegény Adálinknak mit kellett kiállnia a sötétben, mozdulatlanul, mialatt Szálím Jaszamant igyekezett elcsábítani! Nem szólt, pedig fel volt háborodva, mert meg akarta menteni Jaszamant a bátyja további ostromától. Ha Szálím rájött volna, hogy ott van, megölte volna. Adáli azért uralkodott magán, hogy egy nap győzelmet arathasson Szálím felett. Okosan, bátran kell eljárnunk, jó uram. Szálím nem sejtetheti, hogy a hűga iránt táplált alantas vágyairól tudomást szereztünk. Most úgy érzi, hogy mindenképpen meg kell kapnia Jaszamant. Ha ráébred, hogy tudunk a titkáról, mindent elkövet majd, hogy vágyát beteljesítse.

– De Jaszaman házasságát nem titkolhatjuk el előle –szállt vitába a császár. – Meg fogja kérdezni, miért engedem, hogy tizenhárom évesen menjen férjhez,

amikor a törvény szerint csak tizennégy éves korában adhatnám férjhez. Erre mit feleljek majd, drága feleségem? Szálímot nem elégíti ki, ha azzal érvelek, hogy ez a kívánságom.

– Ezt egyszerűen megoldhatod, jó uram – mosolyodott el Rugáija Begum. – Mondd azt Szálím hercegnek, hogy nem bízol Jakub kán hűségében, jöllehet apja odaadóan szolgál. Mondd, hogy Jaszaman és kisebbik fia késedelem nélküli egybekelésével Juszeif kán családjának jövőbeni megbízhatóságát szeretnéd biztosítani. Mondd azt, hogy Dzsamal Daria kánt végül esetleg még Kasmír kormányzójává is kinevezed, hogy ezzel őt, a családját és Kasmír népét még jobban a családdodhoz kösd. Ésszerű, államférfihoz méltó cselekedet, s méltó hozzád, jó uram.

Akbár lassan elmosolyodott. – El is feledtem, milyen bölcs és eszes vagy, drága Rugáijám. Túl sok évet töltöttél távol tőlem, hogy felneveld a lányunkat. – A feleségéhez hajolt, és arcon csókolta. – Még ma beszélek Juszeif kánnal, s mindent elrendezek. És Julianna úrhölgyet átküldöm Jaszamanhoz, hogy vizsgálja meg, és bizonyosodjék meg afelől, Szálím nem vette el a szüzességét.

– Adáli tud a titkunkról, uram, de van még valaki, akivel meg kell osztanunk ezt a terhet. A pap. Jaszamant keresztény hitben neveltük, ahogy édesanyja is kívánta volna, de hozzád hasonlóan ő sem kötődik kimondottan egy valláshoz sem. Mindazonáltal szükségünk van a pap segítségére, hogy Jaszamant élete e nagy változására felkészítsük.

Megfordultak, és visszaindultak a palota felé.

– Rendben van, Rugáija, ezt a te belátásodra bízom. Hadd költssem el a reggelimet most, és utána rögtön dologhoz látok. Juszeif kán éppen látogatóba érkezett a családjához, így Jaszaman házasságának dolgát rögvest nyélbe üthetjük.

Miután a férjétől elköszönt, Rugáija Begum felkereste Cullen Butler atyát, a Jaszaman mellé rendelt papot, aki éppen akkor fejezte be a reggeli imáját. Rugáija őt is elhívta egy tóparti sétára, akárcsak előbb a férjét.

– Szükségem van a segítségedre, atyám – kezdte.

– Tudod, hogy csak kérned kell, asszonyom – biztosította lágy ír hanglajtással a pap.

– Egy ideje feltűnt, hogy Szálím herceg Jaszaman iránti érdeklődése jóval több, mint amit egy fivér a húga iránt érez. Megpróbáltam félresöpörni ezeket a kellemetlen gondolatokat. Hinni sem mertem, amit ösztönöm súgott. Oly elképzelhetetlen volt!

– Később azonban mégis meggondoltad magad, igaz, úrnöm? Miért? – A pap kék szeme elkomolyodott.

– Múlt éjjel Szálím megtette az első lépést, hogy elcsábítsa Jaszamant.

Bement Jaszaman hálósobájába, és... és... Jaj, nem mondhatom el, miféle szörnyűséget művelt! Ha nem lett volna ott Adáli... – Elhallgatott, mert képtelen volt folytatni.

– Adáli rajtakapta őket? – kérdezte segítőkészen a pap, hogy kiszedje Rugáija Begumból az egész történetet, mielőtt a sírás megakadályozza a beszédben.

– Adáli gyanúja felébredt Szálím herceg iránt – mondta Rugáija Begum, kicsit összeszedve magát. – Tegnap elrejtőzött Jaszaman hálósobájában, és tanúja volt mindannak, ami kettejük között történt.

Jodh Bai úrnő egy Vánkos-könyvet hozott tegnap Jaszamannak. A könyv egykor Kandráé volt. Jaszaman természetesen kíváncsi lett rá. Éppen a könyvet nézegette, amikor a bátyja belépett. Szálím rögtön azt javasolta, hogy utánozzák a könyvben látható képeket, mert így Jaszaman nem lesz egészen járatlan a szerelmeskedésben, amikor házasságot köt. Azzal érvelt, hogy egy szűz leánynak úgy is nagy gyönyörűségben lehet része, hogy közben nem veszíti el a szüzességét.

– *Krisztus szent szerelmére!* – kiáltotta a pap Rugáija Begum megrökönyödésére. Még soha nem hallotta ilyen bőbeszédűen káromkodni. Cullen Butler olyan vadul meredt az asszonyra, hogy az ijedten hátrahőkölt. – Elvette a szüzességét? – kérdezte az atya kertelés nélkül.

– Nem! Nem! – bizonygatta Rugáija Begum. – Adáli megesküdt, hogy nem. Kérdezd meg tőle magad, atyám. Úgy véli, hogy a herceg egy kedvezőbb alkalomra vár, hogy egészen a magáévá tegye.

– Valamit tennünk kell, hogy ezt az ördögöt megakadályozzuk gonosztette végrehajtásában! – füstölgött a pap. – Mit javasolsz, úrnöm, én hogyan lehetek a segítségedre?

– Uramnak, Akbárnak azt ajánlottam, hogy egy perc késlekedés nélkül adjuk férjhez Jaszamant. Szálím herceg eláll majd a tervétől, ha látja, hogy boldog a férjével.

– És ki az a herceg, akit számára választottál? – kérdezte Butler atya.

– Dzsamal Daria kán, Juszeif kán legkisebb fia. A pap bólintott. – Úgy hallom, jóképű fiatalember, és hű Akbár urunkhoz, akárcsak az apja. Jaszaman Kasmírban maradhat – mormolta maga elé. – Úgy bizony! Jó választás, úrnöm. Természetesen azt szeretném, ha felkészíteném Jaszamant a házasságra.

– Igen. Tartok tőle, nem örül majd a hírek. Sokáig hagytuk, hogy gyermek maradjon, s most, mielőtt még alkalma lenne fiatal lánnyá válni, közlik vele, hogy férjhez kell mennie. Tudod, mennyire fontos Jasza-mannak a szabadsága. Természetének ezt az oldalát nehéz lesz megzabolázni, de ha egyszer férjnél lesz, sajnos kénytelen lesz változtatni rajta.

Még nagyon fiatal, de másképp nem tudjuk Szálímtól megvédeni. És

bizalmasan közlöm veled: a császár egészsége megromlott. A múlt év eseményei ásták alá az állapotát, bár mindent elkövet, hogy gyengeségét titkolja. Ha egyszer már nem lesz közöttünk, a lányomat senki sem védheti meg Szálimtól. Senki sem óvhatja meg, csak a férje.

– Igen – felelte habozva a pap, aki egyáltalán nem volt biztos abban, hogy Rugájja Begumnak igaza van. Szálím nagyon elszánt fiatalember, aki könyörtelenül átgázol mindenben, ami érzéki vágyai kielégítésében akadályozza. Évekkel ezelőtt halálosan beleszeretett Nur Dzsahanba. Akbár ellenezte a házasságukat, mert nem tartotta megfelelő hitvesnek Zain Kán Koka lányát egy jövődöbeli nagymogul számára, lett légyen egyébként bármily gyönyörű. A lány Akbár ízléséhez túlságosan okos és szókimondó volt. De Nur Dzsahan nyíltan viszonzta, sőt bátorította Szálím szenvedélyes közeledését, s ebben az anyja is támogatta.

Zain Kán Koka Akbár egyik legravaszabb és legsikeresebb hadvezére volt. A két családot nemzedékek óta szoros kötelékek fűzték egymáshoz. A lány részben Akbár fedele alatt nevelkedett. Akbár mindig is úgy gondolt rá, mint Szálím testvérére. A császár nem tartotta helyénvalónak kettejük házasságát, de végül kénytelen volt engedni Szálím követelésének.

– Végtere is nincs vérségi kötelék gyermekeink között, nagyuram – bizonygatta Zain Kán Koka a nagymogulnak.

Még Szálím szeretett első felesége, Man Bai és második felesége, Amara, Bikáner hercegnője is közbenjártak azért, hogy Szálím elvehesse Nur Dzsahant. Végül is Szálím elérte, amit akart. De most buja kéjvágyában legkisebb húga elcsábítására törekszik, Akbár pedig haldoklik. Nehéz helyzet, gondolta aggodalmasan a pap.

– Hogy hozzuk ezt szóba a hercegnő előtt, úrnöm? – kérdezte.

– Várnunk kell, amíg Akbár urunk megköti a házassági szerződést Juszeff kánnal – tanácsolta Rugájja Begum. – Még ma érte küldet, mivel a hadvezér éppen Kasmírban tartózkodik; a családját látogatja meg. Azt hiszem, ha a házasság boldog lesz, és a fiatal Dzsamal érdemesnek bizonyul rá, Akbár esetleg megteszi Kasmír kormányzójává is.

– Dzsamal kán nem Juszeff kán legkisebb fia, úrnöm? Miként vélekednek majd a többiek erről?

– Bizonyára megértik majd, hogy megbízhatatlanságuk miatt érte Dzsamalt ez a kitüntetés. Juszeff kán négy fiából egyébként csak három él: Jakub, a legidősebb, aki teljességgel megbízhatatlan, Haider, a középső, akiben uram nem bíz, mert úgy véli, Jakub kánnal tart, és Dzsamal, a legkisebb, aki már bebizonyította hűségét. Ahmed, a kán második fia, évekkal ezelőtt a nagybátyja elleni harcban esett el. Ha uram valaki kezébe adja Kasmírt, az csak

Dzsamal kán lehet, feltéve, hogy továbbra is hűnek bizonyul.

Míg Rugáija Begum és a pap beszélgettek, Akbár visszatért a lakosztályába. Sietősen megreggelizett, majd felállt az asztaltól, és anélkül hogy búcsút vett volna leányától, elővezettette a lovát, és testőrei kíséretében visszalovagolt a palotájába, amely szintén a tó partján állt.

Akbár a királyi palotához lovagolt, és kiadta egyik segédtszjének a parancsot, hogy azonnal hozzák elé Juszeft kánt. – A fogadótermemben leszek – tette hozzá.

Korán volt még, de amint híre ment, hogy a császár visszatért, a hivatalnokai rögvest temérdek üggyel kezdték ostromolni.

– Még nem! – hártotta el próbálkozásait huncutul csillogó szemmel a nagymogul. – Olyanok vagytok, mint a bolyban a hangyák: saját fontosságotoktól eltelev rohangáltak összevissza. A birodalmat támadás érte netán?

– Nem, nagyuram – felelték kórusban.

– Talán egy fontos személy megbetegedett vagy haldoklik?

– Nem, nagyuram.

– Akkor hát hagyjatok magamra, amíg nem beszéltem barátommal, Juszeft kánnal. És valaki hozzon teát és süteményt. Vajon a nagymogul fukarnak és nem vendégszeretőnek mutatkozzon? – Intett, hogy távozzanak, s azok magára is hagyták. Akbár magában kuncogott. *Bürokraták!* Lehetetlennek tűnik, hogy nélkülük kormányozzon, persze az is lehet, hogy a bürokraták olyan élőködők, akik élő vagy korhadó fák helyett az államhatalom életerejét szívják el, amíg már képtelenné válik a normális működésre. Akbár érdekesnek találta a gondolatot.

Hamarosan egy szolga jelent meg, s tálcán forró teát és frissen sült mákos süteményt hozott.

– Majd én kiszolgálom a vendégemet, ha megérkezik – jelentette ki a császár, mire a hajbókoló szolga elhagyta a fogadótermet.

Juszeft kán kíséret nélkül érkezett, mert jól kiismerte magát a palotában és annak környékén, hiszen egykor ott élt. – Uram – mondta, amikor térdre ereszkedett a nagymogul előtt, és fejét a lábára fektette.

Akbár fogadta a hódolatát.

– Kelj fel, és ülj mellém – parancsolta.

Egy alacsony asztalka körül elszórt párnákra telepedtek. A császár teát töltött mindkettőjüknek, majd az asztal közepére tolta a mákos süteménnyel teli tálát. Miután gondoskodott vendége és a maga kényelméről, egyenesen Kasmír volt uralkodójának szemébe nézett, és így szólt:

– Az elmúlt években – kezdeti nehézségeink ellenére is –, sokszor

bizonyítékát adta hűségnek. Most oly módon jutalmazlak meg, amit bizonyosan nem remélsz. Azt akarom, hogy legkisebb fiad, Dzsamal Daria kán elvegye a lányomat, Jaszaman Kama Begumot. Mi erről a véleményed, jó Juszef kánom?

Kasmír volt vezére leesett állal hallgatta a nagymogul szavait. Amikor az édesapja meghalt, a nagybátyja megpróbált trónbitorlóként fellépni ellene, de a nagymogul Juszef segítségére sietett, hogy visszanyerje jogos örökségét. Akbár cserébe csak Juszef hűbéreskijét kérte. Juszef eleinte készségesen belement az alkuba, de aztán visszatáncolt, míg végül Akbár bevonult Kasmírba, és elvette tőle a trónt.

A nagymogul később mégis megbocsátott neki, s Juszef kán bebizonyította, mennyit ér, hiszen a nagymogul egyik legmegbízhatóbb hadvezére vált belőle, de a császári udvarban kiharcolt helyét a fia, Jakub kán folyton veszélyeztette. Haider fia is lázadott a nagymogul ellen, de nyíltan nem mert fellépni, mert gyáva volt.

Legifjabb fia, Dzsamal azonban apja egyetlen öröme volt; nemes viselkedésével kivívta az elismerését. Most éppen ebből származik hasznuk! Akbár szavai pontosan azt hozták a tudtára, hogy végül, ha hűbéresként is, de ismét a családja fog uralkodni Kasmírban. És ennyi neki elég is!

– Uram! Nincs szó, amivel kifejezhetném örömöm, amit szavaid hallatán érzek! Meglep, hogy ilyen megtiszteltetésben részesít a családomat. Fiam nevében is esküszöm, hogy Jaszaman hercegnővel rangjához méltóan, ifjú királynőként fogunk bánni!

– Úgy hallom, fiadnak van egy kis háreme, de nincs még hitvese. Igaz ez? – tért rögtön a tárgyra Akbár. – Jaszamannak kell lennie férje első hitvesének, örököse anyjának. Egy királyi hercegnő nem érheti be kevesebbel.

– Dzsamalnak nincs felesége, a háremében is csak öt asszony van, uram. Mind rövid ideje kerültek oda. Egyetlen gyermek sem született még – mondta készségesen Juszef kán.

– Van asszony, akit szeret? – kérdezte Akbár. – Az igazat mondd, mert úgymint rájövök! Nem akarom, hogy Jaszaman boldogtalan legyen. Ha tudja, mire számíthat, alkalmazkodni is képes. Azt szeretném, ha fiad szerelemmel tudná szeretni, de megértem, ha ez nem lehetséges.

– Dzsamal elbűvölő fiatalember, s ebben néhai édesanyjára ütött – válaszolta Juszef kán. – Tudomásom szerint még egy asszony sem hódította meg a szívét. A háreme azért kicsi, s az asszonyokat is azért vette csak mostanában, mert hamar ráun mindenkire.

– Akkor tán nem elég férfi? – kérdezte a császár. – Gyakran előfordul ilyesmi, s olyankor könnyű az asz-szonyokat hibáztatni.

– Mint hallom, nagyon is férfi – bizonygatta a kán. –Állhatatlansága mögött inkább az unalmat kell keresni. Úgy vélem, egy asszony sem érdekelte még annyira, hogy rabul ejtette volna a szívét. Azt nem ígérhetem, hogy szeretni fogja a leányodat, uram. Te is jól tudod, hogy az így nyélbe ütött házasságok a föld, arany vagy a hatalom megszerzése érdekében kötött szövetségek. A leányod még fiatal. Miért nem engedéd, hogy szerelemből menjen férjhez? Gyermekeid sorában ő a legkisebb, így dinasztikus szempontból sem olyan fontos most férjhez adnod.

Akbár felsóhajtott. – Boldogan ezt választanám, ha módomban állna, Juszeif kán. De sajnos, nem várhatok. A bizalmamba kell hogy avassalak, barátom. Évek óta gyengélkedem, sőt azt hiszem, nincs már messze halálom órája. Szeretném még előtte férjhez adni a leányom, s ha lehet, legalább egy gyermekét látni, mielőtt életem fonala elszakad. Nem merem bátyjára bízni ezt az ügyet. Szálím bálványozza Jaszamant, és gyakran mondogatja, hogy egyetlen férfi sem érdemes a kezére.

Jóllehet szép gondolat, de te is beláthatod, hogy nem vezet sehova. A végén Jaszaman könnyen pártában maradhat. Nem, Juszeif kán. A lányom sorsa a házasság s hogy gyermekei szülessenek, és ha Allah is úgy akarja, olyan férje legyen, aki szereti. Udvaromtól távol nevelkedett. S bár tisztában van a helyzetével, egyszerű életet élt, és a legboldogabb mindig is itt volt, Kasmírban. Gyermekeink egybekelése nemzedékekre megalapozza a családjaink közti szövetséget. Kasmírt birodalmam fontos részévé tenné. Hogy adhatnék a lányomnál drágább ajándékot Kasmír népének? Mondd csak, Juszeif kán, szerinted tudná-e a fiad, Dzsamal kán a nevemben Kasmírt kormányozni?

– Intelligens fiú, uram – felelte a felhők között járó Juszeif kán –, és a hűség sem ismeretlen fogalom számára.

– Nos, ha gyermekeink házassága boldog és szerencsés lesz, Dzsamal kán könnyen Kasmír kormányzói székében találhatja magát – jelentette ki nyugodtan a császár. – Befogjunk-e a házassági szerződés előkészítésébe?

– Még ma megszerzem fiam hozzájárulását – bólintott a kán.

Amikor elment, Akbár végiggondolta saját helyzetét. Uralkodása idején népének életét számos reformmal változtatta meg. Kapzsi rokonaik többé már nem kényszeríthették akaratuk ellenére házasságkötésre a vonakodó fiatalokat. A szerződés részleteinek tisztázása előtt az arának, a völegénynek és mindkettejük szüleinek beleegyezésére is szükség volt. Az engedélyt megadóztatta, melynek összege a házasulandók anyagi helyzetétől függött. Jaszaman házassági adójaként húsz múrt – egy gazdag emberre kivethető adó kétszeresét –fizeti majd. De először meg kell győznie a legkisebb lányát, hogy a házasság az ő érdekét szolgálja, és hogy boldog lesz Dzsamal herceggel.

Sejtette, hogy ez nem lesz könnyű. A mindannyiuk által túlzottan féltett, óvott Jaszaman nem érett még arra, hogy házasságot kössön. Szálimot is el kell küldenie, nehogy megpróbálja keresztülhúzni apjának a húgával kapcsolatos terveit. Attól nem félt, hogy Dzsamal nem egyezik bele a házasságba. Egy huszonhárom éves fiatalember világosan felfogja már, micsoda elképesztő lehetőséggel kecsegtetik. És ha az apjának hinni lehet, Dzsamal még intelligens is.

A herceg igencsak meglepte volna hűbérurát, ha Akbár fültanúja lehetett volna apjával folytatott beszélgetésének. Kasmír volt uralkodója átevezett a tavon fia palotájába. Dzsamal herceget a teraszon találta, késői reggelije mellett. Juszeif kán nem akart ajtóstul rontani a házba, és igyekezett a helyzetében elvárt méltóságot tanúsítani.

– Bocsásd el a szolgálodat – parancsolta a fiának, majd amikor egyedül maradtak, izgalomtól elfúlt hangon jelentette be: – A nagymogul leánya férjéül választott!

– Szó sem lehet róla – felelte a herceg, és egy meghámozott, cikkekre szedett citrancsért nyúlt.

– Hogyhogy nem?! – ámult el az apja.

– Nem – ismételte meg a herceg, és szájába dugott egy gerezdet a lédús gyümölcsből.

– De miért nem? Beleszerettél valaki másba? – förmedt rá Juszeif kán.

– Nem adtam még egy asszonynak sem a szívem, de semmi kedvem annak az embernek a lányát elvenni, aki megfosztotta családomat az örökségétől, és akinek a hadait nem a magad vagy Kasmír, hanem a mogul birodalom nevében vezeted.

– Figyelj rám, fiam. Ezt még senkinek sem árultam el, bár évek óta kínozza a lelkiismeretemet. Allah bocsássa meg nekem, de szégyent hoztam a családukra. Apám, Ali Kán csak, születésem évében halt meg. Nagybátyám, Abdái kán megpróbált letaszítani a trónról. A nagymogul udvarába menekültem, és a császár segítségét kértem, ő pedig azzal a feltétellel állt mellém, hogy ha visszaülök Kasmír trónjára, legodaadóbb hűbéreseként szolgálom majd.

Amikor azonban előzőtt nagybátyám helyére kerültem, nem adóztam Akbárnak azzal a hódolattal, amit ígértem. Többször is elküldetett értem, s bár megfogadtam, hogy elmegyek, egy lépést sem tettem, sőt nem is állt szándékomban. Úgy okoskodtam, hogy a nagymogul udvara messze esik Kasmírtól, és idővel békén hagy majd, ő azonban nem feledkezett el rólam.

Végül Haider bátyádat küldtem el hozzá, de az akkor Pandzsábben, azaz tőlünk jóformán közhajtásnyira tartózkodó császár nem érte be vele, hanem

ismét engem hívott. Ezúttal idősebb bátyádat, Jakubot küldtem el, de Akbárnak ő sem volt elég. Jakub a császár engedélye nélkül hagyta el az udvart. Akbár megrémítette: felkorbácsolt haragját Jakubon töltötte ki. A császár hadsereget küldött Kasmírba, és elfoglalta az országunkat. Talán a végén kikényszerített hódolatommal visszakönyöröghettem volna magamat a kegyeibe, de Jakub örökös lázadozása és harca a nagymogul ellen, mellyel hite szerint korábbi gyávaságáért vezekelt, ellenünk hangolta a császárt: keménykezű kormányzót ültetett a nyakunkra. Te is emlékszel, milyen nehéz éveket éltünk át az uralma alatt.

Mindezt becstelenségemmel hoztam a fejünkre. A szavamat adtam Akbárnak, hogy elfogadom hübérumannak. De megszegtem az ígéretemet. Most azonban családunk előtt ismét megcsillan a remény, hogy visszaszerezze azt, ami egykor az övé volt. Akbár egyértelműen a tudtomra adta, hogy ha boldog lesz a házasságotok, téged tesz meg Kasmír kormányzójává.

– De mi lesz, ha az a házasság, amit két öregember hoz össze, nem lesz boldog, atyám? Mi lesz akkor? Egész életemet azzal kell-e töltenem, hogy úgy táncoljak, ahogy egy elkényeztetett királyi hercegnő fütyül, hogy Kasmír megint a miénk legyen? Örökösöd, Jakub vagy középső bátyám, Haider vegye el a lányt, és szerezze vissza számunkra Kasmírt.

– A császár téged szemelt ki, Dzszamal. Nem valaki mást a fiaim közül. Téged nevezett meg. Egyébként Jakub és Haider idősek már a hercegnőhöz, és felnőtt gyermekeik vannak. Jaszaman hercegnő jövődöbeli férjének első felesége lesz, örökösének anyja – mondta határozottan Juszeif kán.

– Lesz, atyám, hogy családást kell okoznom neked, mivel mindenkinél jobban tisztellek – válaszolta a herceg.

– Nem fogsz csalódást okozni nekem, fiam – jelentette ki higgadtan a kán. – Bizonyára jól emlékszel, hogy én eleget tettem a kötelességemnek, amikor huszonnégy évvel ezelőtt elvettem egy haldokló hivatalnokom leányát, mert szegény lánynak senkije sem maradt, aki gondoskodott volna róla.

Anyja említésére a herceg arcát pír futotta el.

– Nem volt szükségem még egy feleségre, fiam, de a kötelességtudat arra indított, hogy tiszteletben tartsam egy haldokló utolsó kívánságát. És amire nem számítottam, anyád csodálatos társnak bizonyult, s végül téged szült nekem. Nem volt igazán szükségem még egy fiúra, s te sem lennél ma itt, ha nem teljesítem a kötelességemet. Egy másik kötelességem nem teljesítése miatt veszítettem el Kasmírt. Légy ésnél, fiam. Meg kell nősnöd. Ideje, hogy megállapodj, és unokákkal ajándékozz meg. Egy császári hercegnőt kaphatsz feleségül! Gondolj csak bele, Dzszamal.

– Belegondoltam, atyám. Rettegéssel tölt el. Mi lesz, ha a lány csúf? Vagy

egy hárpia? Vagy ami még annál is rosszabb: ostoba? Még Kasmír érdekében sincs kedvem tenyészmént játszani a császár kedvenc kis kancája mellett! Mit tegyek, ha nem kedveljük meg egymást?

– Azt teszed majd, fiam, amit hasonló helyzetben a férfiak tenni szoktak – felelte bölcsen az apja. – Megalkuszol a lelkiismeretteddel. Udvariasan, lovagiasan bánsz a feleségeddel, s ha már egy-két fiúgyermeket nemzettél, újabb feleséget veszel, de ezenközben is mindig tisztelettel adózol annak a jó asszonynak, aki örökösöd anyja. Nem kell egy asszonyt szeretned ahhoz, hogy násztl ülj vele. Jakub anyját sosem szerettem különösebben, de mindig tiszteltem.

– Szeretni akarom a feleségem – makacskodott a herceg.

– Igazi regényes hajlamú kasmíri vagy, fiam – nevette el magát a kán. – Ne ess kétségbe e házasság miatt, Dzsamal. Még soha senkitől nem hallottam egy rossz szót sem a hercegnőről. Sőt, mint hallom, kizárólagos halászati jogot adott egy szegény embernek a palotája mellett, mert az megmentette a vízbe esett macskáját. Egy elkényeztetett vagy önző teremtés sosem tenne ilyet. Nagyon valószínű, hogy idővel megszereted a feleséged.

– Nincs más választásom, ugye, atyám? – kérdezte borús kedvvel a herceg. – Beleegyezésem kell adnom ehhez a házassághoz?

– Igen, de ha nem tévedek, ez a halálnál csak jobb sors lesz. Máris megüzenem a válaszod Akbárnak.

A nagymogul örömmel fogadta Juszeif kán üzenetét, bár egy percig sem kételkedett abban, hogy a válasza igen lesz. Azonnal a lováért küldetett, majd testőrei kíséretében átlövegolt leánya alig két mérföldre fekvő palotájába.

Az aggodalmas Rugáija Begum fogadta: – Szálím herceg van itt, Jaszamant jött meglátogatni.

– Remélem, nincsenek kettesben? – kérdezte szorongva Akbár.

– Nincsenek. Rohána és Toramalli szigorú parancsot kaptak.

Akbár megnyugtatólag átölelte Rugáija Begumot. – Dzsamal kán beleegyezett, hogy házasságot kössön a leányunkkal. Most Jaszaman beleegyezését kell megszereznünk, mégpedig azonnal! Vezess hozzá, kedvesem.

– Mit teszel, uram?

– Várj csak, majd meglátod. Ne lepődj meg semmin, amit csinálok. Szálím azt képzelem, máris a helyembe léphet, pedig nála ezerszer jobb taktikus vagyok, még így betegen és öregen is. – A császár felesége nyomában végigment a kis márványpalotán, és kilépett a tóra néző teraszra. Ekkor pillantotta meg fiát és leányát: sötét fejüket összedugva susmutoltak, mintha valami rosszaságot terveznének. A császár szokott barátságosságával üdvözölte őket: – Drága

gyerrekeim!

– Papa! – Jaszaman elhúzódott a bátyjától, és odaszaladt az apjához, hogy megszókolja.

– Szép napot kívánok neked, rózsabimbóm! A legcsodálatosabb hírt hozom! – jelentette be Akbár vidáman.

– Atyám... – Szálím felemelkedett, s igyekezett palástolni meglepődését, Akbár azonban így is észrevette. Apjához lépett, letérdelt elé, és apja lábát hódolata jeléül a fejére tette.

– Saiko Baba, kedves fiam! – Akbár lehajolt, felemelte a fiát, és kétfelől arcon csókolta. – Örömmel látlak! Anyádtól tudom, hogy itt vagy. Miért nem csatlakoztál tegnap hozzánk a húgod születésnapj ünnepségén?

– Bocsáss meg, atyám, de nagy bizonytalanság gyötört, hogy szívesen fogadnál-e. Nem akartam Jaszaman születésnapját elrontani – válaszolta az igazsághoz híven Szálím.

– Megbocsátottam fteked, fiam, s ami elmúlt, elmúlt. – Akbár kijelentése, Rugáija meglepetésére, őszintének hangzott. – Örülök annak is, hogy itt vagy, mert csodálatos hírem van Jaszaman számára. Férjhez fogsz menni, leányom! Egy pompás herceget találtam számodra. Mit szólsz hozzá, rózsabimbóm?

Férjhez megyek! Egy herceget találtak nekem! Jaszaman szíve megdobbant az örömtől, de az örömet rögvest félelem váltotta fel. – És mi lesz, ha a herceg nem kedvel majd, papa?

– Ugyan miért nem tenné, drágám? Már e percben is gyorsabban ver a szíve a tudattól, hogy nemsokára az övé leszel, és tudom, ő is azon tépelődik, vajon szeretni fogod-e. Fiatalember, Jaszaman, és te leszel az első felesége. Fiainak édesanyja. Beleegyezel a házasságba, Jaszaman? Ígérem, hogy nagyon boldog leszel!

– Ki ez a herceg? – kérdezte a féltékenységén uralkodni alig képes Szálím. Jaszaman nem mehet férjhez. Jaszaman az övé!

– Juszef kán legkisebb fia, Dzsamal Daria kán, Saiko Baba. Amint elveszi Jaszamant, az én nevemben és a tiédben ő kormányozza majd Kasmírt. Mi a véleményed, fiam? Ezzel nemzedékekre előre biztosíthatjuk északi határainkat. Egy csapásra boldogságot és biztonságot teremthetek szeretett gyermekeim számára. Mondd meg te is a testvérednek, hogy bele kell egyeznie a házasságba, hiszen tudom, mennyire nagyra tartja a véleményedet. Ez a csinos fiatalember nagyon boldoggá fogja tenni.

Szálím dühe egyre nőtt, s egy percig vörös köd telepedett az agyára. Jaszaman! Az ő Jaszamanja! Elveszik tőle! Csalódottságában üvöltöni lett volna kedve, de nem tehetette. A házasság sem választhatja el őket, gondolta. Amikor majd az apjuk meghal, Jaszaman az övé lesz, és ezt még egy kasmíri

herceg sem akadályozhatja meg.

Emberfeletti erőfeszítéssel elnyomta dühét, és mosolyogva a hűgára nézett. – Remek dolog, amit atyánk tett érted, majmocsám! Mindenképpen fogadd el ezt a herceget férjedül! Ha jól meggondolom, nála alkalmasabbat én sem találnék számodra. Szereted Kasmírt, és most a tiéd lesz. Itt maradhatsz örökre, ami tudom, kedvedre való, hiszen utárod a poros síkságokat és a forró nyarakat.

Jaszaman idegességében tétovázott. Szív alakú arcát a bátyja felé fordította, és szorongva még egyszer megkérdezte: – Biztos vagy benne, hogy el kellene fogadnom ezt a kérőt, Szálím?

– Hát persze hogy biztos vagy benne, nem, Szálím? –szólt közbe nyájasan Akbár.

– De mennyire, hogy el kellene fogadnod – erősítette meg csikorgó fogakkal Szálím. Ajkát mosolyra húzta, s tekintete elrejtette haragos gondolatait. Az apja úgy irányította, mint egy bábót, hogy részt vegyen ebben a komédiában, jött rá. Nem maradt más választása. Tehetetlenül lenyelte a dühét.

– Úgy örülök a boldogságodnak – mondta a beszélgetésbe kapcsolódva Rugáija Begum. A szíve vérzett a leányáért, amikor Jaszaman felé fordult.

– Jaj, Mama Begum, mondd meg, mit tegyek!

Rugáija Begum a fejét csóválta. – Ez a döntés egyedül a tiéd, leányom. Ne feledd, hogy egy asszonynak a házasság a sorsa. Atyád olyan párt választott számodra, aki véleménye szerint boldoggá tesz majd. A halála előtti években ismertem Dzsamal kán anyját. Ez a fiatalember szerette és tisztelte az édesanyját. Jószívú ember. Hiszem, hogy tökéletes férjed lesz.

– Tudom, hogy sosem hazudnál nekem, ezért elfogadom a herceget férjemül, de szükségem van rá, hogy a közelemben maradj. Itt maradsz velem Kasmírban, Mama Begum? – könyörgött Jaszaman.

Rugáija Begum olyan pillantást vetett Akbárra, amiből világosan kitűnt, hogy teljesíteni kívánja leánya kérését, majd így szólt: – Azt képezed, hogy Lahorban és Agrában leszek, amikor az unokáim Kasmírban élnek? Hát hogy is ne maradnék itt, Jaszaman!

A lány hamvas arcán felragyogó öröm fájdalmasan érintette a szüleit. Hogy szeretik! Csak Szálím arcán nem tükröződött boldogság. Jaszaman az apjához fordult.

– Atyámuram, elfogadom férjemül Dzsamal Daria kán herceget – jelentette ki hivatalosan.

Akbár megkönnyebbülten csókolta meg a leányát. Bár Rugáija megnyugtatóására magabiztosnak mutatkozott, mégsem volt biztos abban, hogy sikerül-e ez a merész húzása. Szálím kiszámíthatatlan; most is csak azért nem talált ki kifogásokat Jaszaman házassága ellen, mert még nem ocsúdott fel a

meglepetésből. Most sebesen el kell küldenie Szálímot Kasmírból, hogy leánya és jövendőbelije gyorsan házasságot köthessenek. Látva azokat a sötét, kéjsóvár pillantásokat, melyeket Szálím a hűgára vetett, Akbár úgy vélte, minél hamarabb megkötik és elhálják a házasságot, annál jobb. Jaszaman sorsa forog kockán.

Akbár visszatért a palotájába, hogy Juszeft kánnal és a fiával találkozzék. Akbárra kellemes benyomást tett az ifjú. Dzsamal kán magas volt, sőt legalább két hüvelykkel magasabb is a császárnál. A bőre halvány aranybarna és egészséges színű, a testén látszott, hogy edzett és izmos. Remek, gondolta Akbár. Nem hasonlít a délen gyakran látható elpuhult hercegekre. A haja fekete, őzre emlékeztető nagy szeme lágy tekintetű és sötétbarna, mint a kasmíri férfiaké általában. A vonásai szépek, nyugtázta Akbár elégedetten. Sőt, kimondottan szép ember: a homloka magas, arccsontja széles, az orra egyenes, klasszikus vonalú, ajka telt, arcformája ovális. Pompás gyermekek születnek majd ebből a házasságból, szögezte le magában a boldog császár.

– Nagyuram! – Juszeft kán letérdelt, és homlokát Akbár lába előtt a földhöz érintette.

Dzsamal kán azonban farkasszemet nézett a nagymogullal, mielőtt apjához hasonlóan hódolatát nyilvánította volna, és nem szólt egy szót sem.

Büszke. Büszke fiatalember, gondolta Akbár. Bár beleegyezett a házasságkötésbe, nem osztatlan az öröme. Ez bizony érdekes. Mások kezüket-lábukat önszetörnék, hogy a nagymogul vejei lehessenek. Ki kell derítenem, miért Vonakodik, határozta el Akbár.

– Emelkedjetek fel – mondta a nagymogul a vendégeinek. – Ülünk le és beszéljünk.

A három férfi egy asztal köré telepedett, melyre a szolgálk gyümölcscsel teli tálalt és őszibarack-illatú gőzölgő kínai teát tettek, majd Akbár intésére visszavonultak.

– Apádtól úgy tudom, beleegyeztél a házasságba, de érzem, hogy fenntartásaid vannak – kezdte a nagymogul, aki soha nem volt híve a mellébeszélésnek. – Mondd el, mi aggaszt. Minden kérdésre őszintén válaszolok, és igyekszem eloszlatni a félelmedet. Ez a házasság neked is, leányomnak is boldogságot hoz, és Kasmírnak is javára válik.

– Nem aggaszt különösebben semmi, de szeretnék többet tudni a hercegnőről – válaszolta halk, a fülnek kellemes hangon Dzsamal kán. – Milyen hitet követ?

– Apjához hasonlóan velem is megismertették többféle vallás tanait. Mindegyikből azt teszi magáévá, amit jónak tart, de az ilyen vallásnak nincs neve, hacsak nem nevezzük vallási türelemnek. Egy pap, Cullen Butler atya

ezenkívül még más tudományokra is oktatta, és addig marad Jaszaman mellett, amíg csak a lányom akarja.

– Azt mondd, tudományokra tanította – bólintott a kán. – Milyenekre?

– Példának okáért nyelvekre. Jaszaman beszél arabul, hindiül, a kasmíri dialektusban, az anyanyelvén, angolul, azonkívül portugálul és franciául; a nyugati nyelveket a paptól sajátította el, aki még a latin nevű nyelvre is tanította, melyet Európában senki sem beszél, csak az egyház szolgálai. De a papot szórakoztatta, hogy Jasza-mant erre taníthatja. E nyelveken írni és olvasni is tud. Ért a matematikához és az asztronómiához. Több hangszeren is játszik, és csodálatosan táncol. – Akbár elmosolyodott. – Bár fiatal, máris szórakoztató társalgó. Nem fogsz unatkozni mellette. Azt nem akard tudni, hogy szép-e, Dzsamal kán? – ugratta a nagymogul.

– Gondolom, ez nem játszik szerepet – felelte a herceg őszintén. – Hiszen politikai házasságról van szó, nem igaz?

– A mi köreinkben szinte minden házasság az, Dzsamal kán – felelte ugyanolyan őszintén a nagymogul. –Negyven feleségem van, s legtöbbjüket rám erőltették. Az egyik asszonyomat ifjan kívántam meg, és arra kényszerítettem a férjét, hogy váljék el tőle, hogy én elvehessem az asszonyt. De a szenvedély sajnos hamar elmúlt. Általában így szokott történni, és ha a házastársak között nincs más kapocs, az nagyon szomorú. De úgy tapasztaltam, hogy minden asszonyban van valami szeretnivaló. Én igyekeztem ezt megkeresni, s csak azt látni az asszonyaimban. Rugáija Begum, Jaszaman nevelőanyja, nagyon kedves a szívemnek. Az unokatestvérem, együtt nőttünk fel. Szálím herceg anyja, Jodh Bai, a Borostyánhercegnő is édes meglepetéssel szolgált. Annak idején beleszerettem, és azóta sem szüntem meg szeretni. És így éreztem Kandra iránt is.

– A hercegnő hasonlít az édesanyjára? – kérdezte Dzsamal kán.

– Igen is meg nem is – mélyedt a gondolataiba a nagymogul. – Kandrának gyönyörű dús vörösesbarna haja volt. Soha nem láttam ahhoz foghatót se előtte, se azóta. A szeme smaragdzöld volt, a bőre oly világos, amelyet soha nem láttam még. Az angolok nem olyan fakó bőrűek, mint a portugál asszonyok. A lányomnak azonban hollófekete haja van, a szeme pedig türkizkék. A bőre világos, mint a sűrű tejszín, de nem annyira fehér, mint az anyjáié volt. Az arca szív alakú – nem olyan, mint Kandráé vagy az enyém –, de anyja telt ajkát és hosszú, egyenes orrát örökölte. Mandulavágású szemének tekintete egészen az enyém, és a bal orrlukája meg a szája között neki is van egy olyan anyajegye, mint nekem, csak kisebb, nőiesebb.

– Szóval gyönyörű? – kérdezte Dzsamal herceg őszinte érdeklődéssel.

– Állapítsd meg magad, fiatal hercegem – ajánlotta Akbár, és felállt. – Titkon

átmegyünk Jaszaman palotájába, ahol megnézheted úgy, hogy ő nem tud róla.
– Akbár kisetett a teremből, és parancsokat osztogatott.

Juszeif kán és a fia meglepetten tápáskodtak fel, és uruk nyomába szegődtek. Elővezették a lovaikat, és a három férfi sebesen átlovagolt Jaszaman palotájába. A császár egy lovas futárt küldött előre, hogy Rugájija Begumot értesítse az érkezésükről. A begum Jaszaman palotájának kapujában várt rájuk.

Igen szép asszony, gondolta Juszeif kán, miközben Ru-gájija Begum összetett kézzel mélyen meghajolt előttük.

– Uraim, igen alkalmatlan időben jöttek. Jaszaman éppen fürdik – kezdte a nagymogul felesége.

– Éppen a legjobbkor! – kiáltott fel mosolyogva a császár, akit ez láthatóan nem zavart. – A herceg azért jött, hogy a saját szemével győződjék meg arról, szép-e Jaszaman. Hol láthatná ezt jobban, mint a fürdőben?

– *De uram!* – szörnyedt el Rugájija Begum.

– Egyszer én is meglestem Kandrát fürdés közben – mondta a császár a vendégeinek, Rugájija Begumról tudomást sem véve. – Ez még azelőtt volt, hogy együtt háltunk volna. S bár már akkor is nagy tapasztalatokkal rendelkeztem a nők terén, a látvány igencsak felcsigázta a vágyam szépséges teste iránt. – Visszafordult a feleségéhez. – Mutasd az utat, kedvesem, és gondoskodj róla, hogy Jaszaman egyik szolgálója kitessekelje úrnőjét a fürdőből, hogy Dzsamal kán természetes szépségében vehesse szemügyre a lányunkat. Biztos vagyok benne, hogy ifjúsága meghódítja majd a szívet.

Adáli lépett a császár elé, és Rugájija Begum továbbította neki Akbár kívánságait.

– Van egy áttört jáspisfal, mely mögül éppen a hercegnő fürdőmedencéjébe vezető lépcsőkre látni, uram

– mondta Adáli, akinek a szemöldöke, a császár legnagyobb mulatságára, kissé megrándult a kérdés hallatán.

– Vendégeiddel mögé rejtőzhetek, és, anélkül hogy benneteket látnának, könnyedén megfigyelhetitek a hercegnőt. Asszonyom ismeri az utat. Én előremegyek, és átadom az utasításod Rohánának. – Udvariasan meghajolt, és büszke tartással elvonult.

– Adáli leányom házának főintézője – magyarázta Akbár. – Ő és a ház összes szolgálója Jaszamannal marad. Gondolom, elégedettek lesztek Jaszaman hozományával.

– A háznépemre ráférne egy kis fegyelem – jegyezte meg Dzsamal kán, amikor körülnézve látta, milyen rend és tisztaság van. Az édesanyja halála óta senki sem volt, aki irányította volna a szolgálókat, így palotájának rendje sok kívánnivalót hagyott maga után. A szolgálóknak a feleség parancsol, de Dzsamal

kánnak nem volt hitvese. Kezdte olyan szemszögből látni e házasság előnyeit, amelyre korábban nem is gondolt.

– Halkan beszéljünk, nehogy Jaszaman meghalljon minket, és zavarba jöjjön – javasolta Akbár.

– Én talán nem tartanék veletek – mondta Juszeif kán, aki kínosnak találta a helyzetet, bár rájött, hogy a császár ravaszul éppen ezzel győzi le fia ellenállását.

- Nem akarsz saját szemeddel meggyőződni róla, hogy a lány tökéletes? - ingerkedett vele a császár.

– Nem, uram. Mint minden másban, ebben is hiszek neked, látatlanban is.

– Nos, fiam – mondta a császár nyomatékosan ejtve ezt a szót, amikor Juszeif kán elment –, indulhatunk, hogy menyasszonyodat teljes szépségében lásd ígérem, nem fogsz csalódnai, Dzsamal kán.

– Szívem örül majd a szépségének, uram, de nem vagyok sem oly fiatal, sem oly tapasztalatlan a nők dolgában, hogy ne tudnám, egy boldog házassághoz más is kell ezenkívül. Atyám egy haldokló alattvalója könnyörgésére vette el az anyámat, akit gyönyörűnek és kedvesnek talált, később azonban az is kiderült, hogy nagyon okos is. Azonnal felkeltette atyám érdeklődését, és feleségként élete utolsó percéig meg is őrizte.

– Szeretted az édesanyádat – Akbár nem kérdezte, hanem állította ezt. – Helyes, ha egy férfi szereti és tiszteli az anyját. Szeresd és tiszteld a lányomat is, Dzsamal kán, aki fiainak anyja lesz, és elégedett ember leszel. Rugáija Begum átvezette őket egy ajtón, s ujját ajkára téve csendre intette őket. Jázminillatú terembe kerültek. Moccsanatlan megálltak az áttört jáspisfal mögött, s vártak, hogy szemük megszokja a fürdőből gomolygó illatos gőzre hulló szűrt napfényt.

– Nézd hát – suttogetta a császár, és tapintatosan elfordult.

Dzsamal kán feszült figyelemmel nézte a *vizből* kiszálló lányt, aki félúton megállt a lépcsőn, hogy kifacsarja a vizet a hajából.

– Majd én, úrnőm – ajánlkozott egy csinos szolgálólány. Odalépett úrnőjéhez, és több elefántcsont tüvel feltűzte Jaszaman fekete haját.

Jaszaman a jáspisfal felé fordulva állt, és fogalma sem volt róla, hogy figyelik. Kecsesen feje fölé emelte a karját, ahogy szokta, hogy Rohána szárazra törölje a testét. Egy ilyen fiatal teremtéshez képest lélegzetelállító keblének halmai keményen domborodtak, bimbójuk rózsás volt és hetykén ágaskodó.

Magas, gondolta Dzsamal, és csodálatosan hosszú a lába, a lábfeje pedig karcsú és ívelt. Egyik asszonya sem ilyen magas. Ha a karjába venné, vajon meddig érne a feje búbja? A dereka olyan vékony, hogy két kezével átérné, de

a csípője elképesztően érzéki. Sima combjai izmosak, a köztük domborodó üde halmon a szeméremrés a távolból mályvaszínűnek tetszett. Dzsamal kán meglepve tapasztalta, hogy kívánja Jaszamant. *De hisz csak egy szűz!* – gondolta elpirulva. Azám, de micsoda szűz! – felelte rá egy benső hang.

Jaszaman elmosolyodott valamin, amit a szolgálója mondott, és Dzsamal gyönyörű fehér, egyenletes fogait is megcsodálhatta. Jaszaman fogait még nem színezte el a bételrágás. Dzsamal már addig is gyönyörűnek látta, de a mosoly elbűvölővé tette Jaszamant. Ha eddig voltak is kétségei a házasságot illetően, az ártatlan meztelenségében előtte álló különleges szépség látványa mindet elsöpörte.

Akbár figyelte az ifjú szép arcán az érzelmek változásával járó finom rezdüléseket. A pillantása találkozott Rugáija Beguméval, s az asszony alig láthatóan biccentett, s ha nem ismeri olyan jól, nem lehetett volna bizonyos a helyeslésében. Akbár határozottan megfogta a fiatalember könyökét, és kivezette a teremből.

– Elégedett vagy, Dzsamal kán? – kérdezte. – Mint láthatod, leányom makulátlanul tökéletes. – A herceg bölintott, és megpróbálta visszanyerni az önuralmát.

– *Mikor?* – nyögte ki végül nagy keservesen.

– Amint lehet – válaszolta a császár.

– De mire a sietség? – Az érzéki kábulatból lassan magához térő hercegnek kezdett kitisztulni a feje. – A lány még csak tizenhárom, és tizennégy éves koráig nem is mehet férjhez!

– Azért, fiam, mert van egy kérője, akiről nem tud, az afgán törzsek egyikéből – magyarázta sima modorában a császár. – Vannak, akik úgy tartják, a béke érdekében oda kellene adnom. De az északi törzsek nyugtalan, veszekedő népség. Attól, hogy mindennél drágább leányom nekik adnám, még nem higgadnának le.

Ha pedig egyszer átkel a hágón, elveszett számomra. Nagy gyöngédséggel neveltük, s olyan barbár körülmények között nem maradna sokáig életben.

Szálím fiam nemrégiben értesített, hogy e törzs hercege számára akarják elrabolni Jaszamant. Az összeesküvők azonban az iszlám hitet vallják, és ha Jaszaman másutt házasságot köt, rögtön lemondanak róla. Atyáddal majd azt mondjuk, hogy évekkal ezelőtt megállapodtunk kettőtök frigyében, és a házasságkötést azért nem halogathatjuk, mert türelmetlen vágyad miatt nem tudsz tovább várni. A törvényt majd én eligazítom. Te is láthattad, hogy Jaszaman teste már egy asszonyé, ha nem ismert is még férfit.

Dzsamal kán bölintott. – *Gyönyörű* – motyogta maga elé. – Nem állna messze az igazságtól, ha azt mondanám, alig várom, hogy birtokba vegyem a

szépségét, uram.

– Akkor hát intézhetjük a formaságokat, Dzsamal kán?

– De mennyire, uram! Minél hamarabb sort kerítünk rá, annál jobb.

– Akkor menjünk, s közöljük ezt jó atyáddal, aki örökösen emészti magát valamin. Nem akarom korai halálát okozni. Ő is ugyanúgy várja már az unokákat, akik ebből a nászból születnek majd, mint én. – Kiléptek a teraszra, és Akbár lelkesen felkiáltott: – Barátom, Ju-szef! Hamarosan esküvőt tartunk!

4

Jaszaman Kama Begum elé vitték a kán nászajándékát. Bár számított rá, Dzsamal herceg családjának bőkezűsége elkápráztatta. A menyasszonynak küldött hagyományos házasság előtti ajándékot számos színes, vidám virág-, állat- és gyümölcsmintával díszített fekete lakktálcán tették Jaszaman elé. Az egyiken aranyból és ezüstből készült boka- és karláncok voltak. A másikon hozzájuk illő fülbevalók. A gyöngy nyakláncok, fülönfüggők és hajdíszek után gyémántos, smaragdos, zafiros, rubintos és színes féldrágakövekkel díszített ékszerekkel megrakott tálcák következtek. Ez a pazarlás még Rugáija Begumot is elképesztette.

Ezután a kelmék, ruhák következtek: szinte vakítóan fehér sabnam peswazok egy halomban, a legfinomabb anyagokból varrt, káprázatos színű szarík; némelyik anyaga sima volt, mások aranycsíkosak vagy éppen mintásak voltak. Ritka olajok és illatszerek követték őket, majd egy apró tálcán alabástromtégelyben az ünnepi piros festék, a mehdi.

– Hagyomány ide vagy oda, ezt a szörnyűséget nem kenem magamra – jelentette ki határozottan Jaszaman, mire az anyja felkacagott.

Ezután csodálatos gyümölcsöket hoztak be: citrancsot, banánt, kókuszdiót, elefántpálma gyümölcsét, mangosz-tánt. Végül az utolsó tálcán, mely az előzőektől eltérően tömör aranyból volt, egy kis koromfekete macska trónolt, a nyakában finom gyémántos nyakörv. Még a bajsza is fekete volt, a szeme pedig tiszta borostyánsárga.

– Hát nem gyönyörű, Mama Begum? – lelkendezett Jaszaman. – Milyen csodálatos ajándék!

– Azt hiszem, Foufou féltékeny lesz rá – mondta Rugáija Begum. – Eddig még egy macskával sem kellett osztoznia rajtad.

– Dzszinn remek párja lesz – vetette ellen Jaszaman.

– Hát Dzszinn a neve? – kacagott Rugáija Begum. – És biztos vagy benne, hogy kandúr?

– Valóban az, méltóságos úrnóm – szölt közbe a tálcát cipelő szolgáló éneklő hangon.

A fekete macska előreugrott, és lecsapott Fou-fourra. A megdöbbenet kövér

fehér nőtény a hátára hempergedett, mire a kis fekete ráugrott, és fekete orrát Fou-fou finom rózsaszín orrához nyomta.

– Allah irlalmazzon nekünk! - - csapta össze a kezét Rugájja Begum, aki azt várta, hogy a fehér macska dühösen a merész támadó ellen fordul, és megöli. De elképedésükre Fou-fou zöld szemében elragadtatott pillantás jelent meg. Felemelte a fejét, és nyalogatni kezdte a kis feketét, aki hamarosan hangosan dorombolt, majd előrébb mászott, és harapdálni kezdte Fou-fou fülét.

– Szeretik egymást! – ujjongott Jaszaman. – Jó előjel a házasságomhoz! Ugye, Mama Begum? – A szolgára nézett, aki a macskát hozta. – Csinos a herceg? – kérdezte félénken.

– Nagyon csinos, méltóságos hercegnőm – felelte mosolyogva a szolga.

Jaszaman az anyjához fordult. – Miért nem láthatom Dzsamal herceget az esküvőnk előtt, Mama Begum? Te is láttad papát, mielőtt házasságot kötöttetek. Beszéltél is vele. Én miért nem tehetem meg?

– Mi édes-unokatestvérek voltunk, Jaszaman. Együtt nőttünk fel – magyarázta Rugájja Begum vagy századszor, miközben Adáli kitessekelte az idegen szolgákat Jaszaman lakosztályából. Az intéző nem akarta, hogy mindent halljanak, és valami zaftos pletykát vigyenek haza magukkal a herceg palotájába. – Nem helyénvaló, hogy a herceg és te a szertartás előtt találkozzatok.

– És az mikor lesz? – kérdezte az izgalomtól kipirult arcú lány.

– Először meg kell egyezni a mehrben, azután a szertartást elvégzi a kvázi – világosította fel Rugájja Begum.

– Minek a mehr? Dzsamal kán úgysem válik el tőlem, hiszen én Jaszaman Kama Begum vagyok, a nagymogul leánya. Nem lenne felségárulás a válás?

– És ha nem jöttök ki egymással, gyermekem? Valószínűtlen ugyan, de megeshet. Apád nem akarja, hogy egy életen át boldogtalan légy. A mehr az az összeg, amit a vőlegénynek kell fizetnie, ha felbomlik a házasság. Az összeget kettőtök társadalmi és vagyoni helyzete alapján állapítják meg. Azt hiszem, Dzsamal kán mindent elkövet majd, hogy boldoggá tegyen, mivel nemzedékekre szegénységbe taszítaná a családját, ha el kellene válnia tőled. A mehrrel az iszlám a gátlástalan férjjel szemben védi az asszonyt.

– De én nem vagyok mohamedán hitű – mondta csendesesen a hercegnő. – Én lelkiismeretem parancsának engedelmeskedem. Ki tudja, mi a helyes? Talán csak maga az Isten.

– A vőlegényed azonban mohamedán hitű – emlékeztette Rugájja Begum. – És fiait is ebben a hitben neveli majd.

– Én pedig megtanítom őket mindarra, amit nekem tanítottak – makacskodott Jaszaman. – A végén meg majd ők döntenek el, melyik hitet követik, ahogy én is

tettem.

– Szálím Akbár ellenére is a mohamedán vallást választotta, noha Jodh Bai hindu – szaladt ki Rugájja száján, de rögtön meg is bánta, hogy Szálímot szóba hozta.

– Erről jut eszembe, hol a bátyám? – tudakolta Jaszaman. – Két napja, azóta, hogy házasságom hírével megleptetek, nem láttam.

– Délre ment, Mevárba, a birodalom fontos ügyeit intézi atyád nevében – válaszolta Rugájja Begum.

– És az esküvőmön sem lesz itt? – A lány arcán világosan tükröződött csalódottsága és felháborodása.

Rugájja nem akart további vitát. – Vagy atyádnak, vagy Szálímnak, de egyiküknek oda kellett mennie, leányom. Tudom, mily nagyon szeretitek egymást Szálímmal, de apád is nagyon szeret. Megtagadnád idős apádtól, hogy lássa, amint utolsó leánya férjhez megy? Szálím megérti.

De Szálím nem értette meg, és ezt Rugájja Begum nagyon jól tudta.

– Nem fogom fel – harsogta, s haragját alig bírta leplezni. Közel járt ahhoz, hogy nyíltan szembeszálljon az apjával. – Jaszamannak haladéktalanul férjhez kell mennie – panaszkolta apjának és nagynénjének. – Még a törvényt is ehhez igazítjátok. Miért nem lehetek itt, amikor a húgom férjhez megy? Egy-két napnál nincs többről szó! Mit számít az?

– Sokat – válaszolta könnyörtelenül Akbár. – Mevárban lázonganak. Szükség van arra, hogy odamenj, Saiko Baba, és elfojtsd, nehogy tovább terjedjen. Tudod, mennyi a gondom Mevárral. Így viselkedsz majd akkor is, amikor a trónomon ülsz? Az élvezetet a kötelességed, India és a birodalom elébe helyezed?

– Ha annyira fontos, menj te – vágta oda durván a fia. Miért ragaszkodnak hozzá ennyire, hogy elmenjen?

– Ezért van egy öregembernek örököse, Saiko Baba! – nevetett fel Akbár, mintha észre sem vette volna a szándékos sértést. – Egy nap majd te is ilyen előnyös helyzetben leszel Kusraúval szemben.

– Akkor menjen Kusrau Mevárba – kapott az ötleten Szálím. – Tizenhat. Ideje, hogy beletanuljon a reá váró szerepbe. Örökösömként ugyanúgy képviselheti a nagymogult, mint én, én pedig itt maradhatnék a húgom esküvőjére.

– Mint az utánam következő nagymogul, te nagyobb tekintélyt képviselsz, Saiko Baba, mint az unokám, de az ötleted nem elvetendő. Vidd magaddal Kusraut -ajánlotta Akbár –, és tanítsd úgy, ahogy én tettem veled.

Rugájja Begum figyelte a herceg arcán tükröződő érzelmi hullámzást. – Hiányzol majd nekünk, drága unokaöcsém – mondta. – Allah legyen veled és

Kusrauval.

– Meglátogatom Jaszamant, mielőtt elindulok – mondta Szálím, mert rájött, hogy semmiképp sem mondhat ellen az apjának, csak ha nyíltan fellázad ellene. Annyit mégsem ér meg a dolog, gondolta. Jaszaman itt lesz Kasmírban, amikor csak látni akarja. S különben is itt a mai délután és este, és majd tesz róla, hogy az mindkettőjüknek élvezetes legyen.

– Ne látogasd meg a húgod, Szálím – figyelmeztette Rugáija Begum. – Felzaklatja, ha megtudja, hogy elmész, és nem leszel itt az esküvőjén. Tudod, mennyire bálványoz téged, de ha őszintén szereted, most nem zavarod.

– Nénédnek igaza van, fiam – értett egyet vele Akbár. – Jobb, ha azalatt távozol, míg húgodat lekötik az előkészületek.

Tudja! Az apám tudja! Szálím hirtelen bizonyosságot érzett. *De hogyan tudhatta meg?* Honnan a csudából sejtette meg? Lehetetlen! Képzeldőm, csitította magát Szálím. Akbárnak végtelen a hatalma, de a legtitkosabb gondolataiba nem lát bele. Nagyon óvatos voltam, hitegette magát. Azon az éjszakán senki sem látott, amikor bementem Jaszamanhoz vagy amikor kijöttem tőle. *Nem! Nem tudja. Nem tudhatja!*

– Ha úgy akarjátok, hogy ne találkozzam vele, akkor legyen kívánságotok szerint, drága néném és atyám. Nem akarok húgom boldogtalanságának forrása lenni, s éppen akkor, amikor a legboldogabbnak kell lennie. Adjátok át szeretetteljes üdvözetemet, s mondjátok meg neki, hogy legszívesebben vele lennék, de a kötelesség elszólított. – Udvariasan meghajolt és elköszönt.

Jaszaman ámitása közben Rugáija Begum nagyon jól tudta tehát, hogy Szálím semmit sem értett meg. De ez már úgysem számít! Elment, s ez a fő. Jaszaman megszabadult bátyja vérfertőző szenvedélyétől, s nemsokára Dzsamal kán felesége lesz. Szálím idővel elveszti majd érdeklődését iránta, ha látja, milyen boldog a házassága, s különben is ritkán fognak találkozni. – Szálím tudja a kötelességét, lányom – mondta fennhangon.

– Tudom, Mama Begum – sóhajtott fel Jaszaman –, de azért szomorú vagyok, hogy a testvérem nem lehet velem egy ilyen fontos napon.

– Amint ő is az – helyeselt egy szemernyit az igazsághoz hüen Rugáija Begum –, de a sors másképp rendelte. Mindig bele kell törődnöd a sors rendelkezésébe, és a legtöbbet kell kihoznod belőle.

– És a sors most úgy rendelte, hogy holnap lesz Jaszaman esküvője! – lépett be Akbár, majd kedvesen magához ölelte mindkettőjüket. Látszott, hogy nagyon elégedett magával.

– *Holnap?* – ámult el Jaszaman. – Ilyen hamar? Miért?

– Mert megegyeztünk a mehrben, s mondhatom, nagyon drága ifjú hölgy vagy, leányom. – Újfent kuncogott, majd így folytatta: – Az asztrológusom

gondosan összevetette a horoszkópodat Dzsamal hercegével, és kijelentette, hogy sok hónapra előre a holnapi nap az egyetlen, mely egy esküvői szertartáshoz elég kedvező. Ezért tartjuk holnap.

Rugájja Begum hallotta Akbár hangjában a fenntartást, de várt, míg Jaszaman lefeküdt, és csak akkor kérdezett rá: – *Kedvező?* Mit értett ezen az asztrológusod, jó uram? Mi baj van? Nem illenek egymáshoz? Nem akarom, hogy Jaszaman rossz házasságot kössön, csak azért, hogy Szálím vágyától megmeneküljön!

Akbár a feje alá tette a karját, és mélyen felsóhajtott. – Ali szerint minden szempontból illenek egymáshoz. A házassággal nem lesz gond, sőt még szerelem is lesz közöttük. De Dzsamal horoszkópja valami veszélyt mutat; még Ali sem tudta megmondani, mit. Elmosódott, azt mondja, mintha még nem dőlt volna el Dzsamal sorsa, vagy nem akarná felfedni magát.

– És Jaszamané? – aggodalmaskodott Rugájja Begum.

– Ali szerint nagy boldogság, de tragédia is vár rá. Több gyermeke is születik majd. Rugájja, szerelmem, ne gondoljunk most a holnappal! A jelenre gondoljunk. Boldogság. Tragédia. Gyermekek. Hát nem ez mindannyiunk sorsa?

– De igen – felelte a begum.

– Mikor érkezik a herceg? – kérdezte Akbár, majd ujjára csavarta Rugájja egyik ezüstös tincsét, és megcsókolta.

– Késő délután, uram. Az esküvői szertartás után a herceget bemutatják a feleségének. Azután lakoma, tánc és más multság lesz, végül a herceg és Jaszaman csónakkal átmennek a tavon a herceg palotájába.

– Remek – mondta szórakozottan Akbár, de Rugájja kihallotta hangjából a fáradtságot.

– Aludj, jó uram – mondta halkan. A Szálím-ügynek vége. Most már minden rendben lesz, gondolta megkönnyebbülten. Rugájja Begum hamarosan az igazak álmát aludta.

A kis palota előtt holdvilág játszott a tó mozdulatlan, sötét tükrén. Virágillat töltötte be a levegőt. Jaszaman kiszökött a hálószobájából, és kiment a teraszra. Tudta, hogy aludnia kellene, de nem jött álom a szemére. A fejében egymást kergették a gondolatok. Holnap férjhez megy. Minden olyan gyorsan történt. Még nem készült fel rá, de az apja betegeskedik. Mama Begum őszintén feltárta előtte az apja állapotát. A nagymogul azt akarja, hogy egy jó férj oldalán leljen boldogságra. Látni akarja a gyermekeit, mielőtt meghal. Ez csak természetes. Az apja mindig is nagy szeretettel vette körül fiai és lányai gyermekeit.

Elnyúlt egy selyemdványon, és felnézett a holdra. Ugyanaz jutott eszébe,

ami máskor is. *Kandrára gondolt.* Aki életet adott neki. Az édesanyja. De nem, Kandra nem az anyja, gondolta Jaszaman. Egy anya minden körülmények között a gyermeke mellett marad. De azért kíváncsi lennék, milyen az az angol asszony, vallotta be magának Jaszaman.

– Miért vagy még fent ilyen későn, gyermekem? – kérdezte a gondolataiba merült lányt a halkán odalépő Cullen Butler atya. – Nyugtalanít valami?

– Kandrára gondoltam, atyám – felelte Jaszaman. Egy kényelmes, párnázott zsámolyon helyet kínálta a papot. – Ülj le, atyám.

– Gyakran gondolsz rá, kedvesem? – kérdezte a pap, mialatt helyet foglalt.

– Nem – felelte a lány őszintén. – Tudom, hogy mindent elmondtak nekem, amit atyám is tud róla, de néha azt kívánom, bárcsak többet tudnék! A családjáról például. Mama Begum elmondta, hogy atyám levelezik a másik nagyanyámmal. Nekem mégsem mutattak meg egy levelet sem. Miről írnak egymásnak? Ír-e a nagyanyám Kandráról? Kandra kérdezősködik-e utánam? – Nagyot sóhajtott. – Most, hogy férjhez megyek, és ha Isten is úgy akarja, nemsokára magam is anya leszek, ezt váratlanul fontosabbnak érzem, mint eddig valaha.

Úgy tűnt, a pap valamit meghány-vet magában, majd így szólt Jaszamanhoz: – Bár én nem voltam akkoriban itt, amikor Kandra, úrnőm, de talán felfedhetek előtte olyasmit, amit tudni szeretnél.

– *Valóban?* - Jaszaman felült. – Kérlek, mondd el, amit tudsz, atyám!

– Ismerem apád és anyai nagyanyád levelezésének tartalmát. Te is tudod, hogy a nagymogul sem írni, sem olvasni nem tud Kandra anyanyelvén. Ők franciául beszéltek egymással. De Marisco nagyanyád is franciául ír apádnak. De apád, ha beszél is e nyelvet, olvasni már nem tud rajta, és azt sem akarja, hogy jezsuita barátai ismerjék levelei tartalmát. Mint tudod, én csak egy egyszerű pap vagyok, nem tartozom ahhoz a tiszteletre méltó vallási renchez. Én szoktam felolvasni apádnak nagyanyád leveleit.

Nagyanyád minden évben megköszöni a gyöngyöt, amelyet apádtól kap. Néha Kandráról is ír, aki, mint tudod, ismét az első férjével él. Számos fiúgyermekük született, eszerint tehát több bátyád is van. Lady de Marisco rólad is szokott kérdezősködni. Hogy csinos vagy-e? Hogy haladsz a tanulmányaidban? Hasonlít-sz-e az édesanyádra? Kérdezősködsz-e felőlük? Évről évre ezt írja, s aztán azzal fejezi be, hogy kéri, adjuk át neked szeretetteljes üdvözlését.

– És apám mit válaszol? – kíváncsiskodott Jaszaman.

– Semmit, úrnőm – felelte a pap. – Csak egy gyöngyöt küld, hogy Kandra ne aggódjon miattad, hogy tudják, élsz és virágsz. Kandra, mint tudod, nem akart elhagyni. Mivel a nagymogul oly nagyon szerette anyádat, nem viselné el a

gondolatot, hogy Kandra feleslegesen eméssze magát a sorsod miatt, ezért tartja fenn egyáltalán ezt a kapcsolatot.

– Miért küldi apám a nagyanyámnak a gyöngyöt, és miért nem Kandrának? – tündött fennhangon a lány.

– Ha Kandrának küldené, az felszakítaná mindkettőjük sebeit. És azt se feledd, hogy Kandra férjnél van. A férje bizonyára nem örülne, ha Kandra életének arra az időszakára emlékeztetnék, amikor az őt halottnak vélő felesége más férfi asszonya lett, s e férfinak gyermeket is szült. Megtanítottalak, úrnóm, az anyaszentegyház tanításaira. Tudod jól, hogy egy asszonynak csak egy férje lehet, mint ahogy egy férfi is csak egy feleséget vehet.

Jaszaman bólintott, majd vágyakozva kérdezte: – Vajon Kandra gondol-e rám, atyám? Mit gondolsz, szeretne engem? Bárcsak elmesélhetném neki, hogy férjhez megyek. Ha levelet írnék neki, megtennéd, hogy elküldöd neki?

– Attól félek, nem volna bölcs dolog – mondta a pap szomorúan a fiatal lány arcán tükröződő csalódottság láttán. – Arról személyesen kezeskedem, hogy de Marisco nagyanyád tud majd a boldogságodról. Kandrával együtt nagyon büszkék lennének rád, hercegnő, ha ismernének, de sajnos nem ismernek. Jobb nem bolygatni a dolgokat. Soha nem tett igazán boldogtalanná, hogy elvesztetted ezt a hölgyet, hiszen nem ismerted. Rugáija Begum szerető, gondos anyád volt. Tisztelettel, hűséggel és szeretettel tartozol neki.

– És mindezt meg is kapja tőlem – bólintott Jaszaman. – Gondolod, hogy boldog leszek, atyám? – kérdezte aztán aggodalmasan. – Bárcsak ne adnának össze minket ilyen kapkodva!

– Drága gyermekem, tudod, hogy apád nincs jól.

– Talán haldoklik? – Nehezen tudta elképzelni, hogy így lenne. Hiszen ő a nagymogul! Az apja, aki mindig ott volt mellette, s aki – mint feltételezte – mindig ott is lesz.

– Előbb-utóbb mindannyiunknak meg kell halnunk. Akbár urunk olyan korban van, amikor az élet már inkább rövidebb, mint hosszabb. Szeretne boldog asz-szonynak, anyának látni. Minél hamarabb férjhez mégy, annál gyorsabban megláthatja hön óhajtott unokáit. –Butler atya kuncogott. – Micsoda gondolatok, drága úrnóm! Azt hiszem, a házasság útjára lépő ifjú hölgyek betegsége támadott meg, amit úgy neveznek: „menyegzői idegesség”. A legtöbb lányt megtámadja az esküvő előtt.

– Bárcsak többet tudnék Dzsamal hercegről! Hiszen még csak nem is láttam soha!

– Itt, Indiában és Európában is sok olyan menyasszony van, aki a menyegzőig nem látja majdani férjét. A nemesség és a gazdagabbak köreiben ebben semmi szokatlan nincs. A házasság szentség, ahogy tanítottam is neked.

– De nem a mohamedán hit szerint – tiltakozott Jaszaman. – Az iszlám úgy tartja, hogy ez egy szerződés férfi és nő között. Ezért nem áldja meg az imám addig, amíg meg nem állapodnak a mehr összegében. Papa szerint nagyon drága menyasszony vagyok. Nem valószínű, hogy a herceg valaha is elválna tőlem, mivel a családjának ez túl sok aranyába kerülne. Különben is a nagymogul leánya vagyok, akit a trónon a bátyám, Szálím követ majd. Dzsamal kán sosem merne elválni tőlem.

– Így van – helyeselt a pap –, és mert ez a helyzet, kedves úrnóm, szeretnék Kandra hite szerint is ösz-szeadni benneteket, a szerint a hit szerint, amiben megkereszteltelek.

– Nem tudom, atyám – mondta Jaszaman óvatosan.

– Félek, nem engednék meg.

– Miért nem? – kiáltotta szokatlan hevességgel a pap.

– Hát nem kötött atyád házasságot sok feleségével a hindu és a mohamedán vallás szerint is? Nem vette el Szálím herceg Man Bai hercegnőt a saját és a hercegnő hite szerint is? Miért lenne ez nálad másképp? A nagymogul leánya vagy!

Jaszaman büszkeségének sem kellett több. – Igazad van. Tudom, hogy ez Kandra családjának is örömet okozna, atyám.

– De még mennyire – mosolyodott el a pap elégedetten.

– Akkor hát legyen így. Reggel majd szólok apámnak. –Jaszaman hatalmasat ásított.

– Rendben van – mondta Cullen Butlér. – Végre elálmosodtál, kis úrnóm. Hadd kísérjelek a hálótermedbe.

– Jól van – egyezett bele Jaszaman, s hagyta, hogy a pap bekísérje.

Mélyen, álomtalanul aludt, és reggel felfrissülve ébredt, amikor Rohána és Toramalli beléptek hozzá.

– Mondd meg apámnak, hogy látni kívánom – parancsolta Jaszaman Adálinak, amikor bejött, hogy üdvözlje.

– Máris, legdrágább hercegnő.

– Csodálatos napunk van a menyegzőhöz – mondta boldogan Toramalli. – Hajnal óta sütnek-főznek a konyhán. Elkészíthetem a fürdődet, úrnóm?

– Nem – jelentette ki Jaszaman. – Majd a szertartás előtt fürdöm, de szeretném, ha most jázminillatú vízzel lemosnátok.

Rohána elsietett egy ezüsttálért, amelybe hűs vizet engedett, majd néhány csepp jázminolajjal illatosította. Aztán a két lány lemosta, majd felöltöztette Jaszamant. Már a hercegnő hosszú fekete haját fésülték jázminolajba mártott kefével, amikor Akbár megjelent az ajtóban, és barátságosan üdvözölte a leányát: – Jó reggelt, rózsabimbóm!

– Papa! – kiáltott fel Jaszaman, és odaszaladt hozzá, hogy megcsókolja. Aztán a szolgálóihoz fordult, és így szólt: – Menjetek! És senki se zavarjon!

Adáli, aki urát odakísérte, meglepetten hallotta a parancsot, de kötelességtudóan kiterelte a két lányt.

– Á! – villant a császár szeme. – Miről van szó, Jaszaman? Titok? Miféle titka lehet az én ártatlan rózsabimbómnak?

– Igen, titok, apám – nézett apja sötét szemébe Jaszaman. – Úgy is nevezhetjük.

– Mi lehet az, lányom? Elég fontos kell hogy legyen, ha elküldted a bizalmas szolgálídat. Tudod, hogy ésszerű határokon belül egyetlen kívánságodat sem utasítom vissza a menyegződ napján.

– Dzsamal kán iszlám hitet vall, ugye? – kérdezte a lány.

– Igen.

– És hivatalosan e hitben kötünk házasságot, igaz?

– Igen.

– Titkon anyám hite szerint is házasságot szeretnék kötni – jelentette ki Jaszaman. – Kandra hite szerint. A szülőanyám hite szerint.

Akbár megdöbbsent, azután így válaszolt: – Nem tudom, belemegy-e Dzsamal kán ilyesmibe.

– Te vagy a nagymogul – mondta Jaszaman olyan kérlelhetetlen hangon, amelyben Akbár a magáéra ismert. – Ebben a kérdésben a te akaratod a döntő, és nem Dzsamal káné.

– De hát nem is gyakorlód Kandra vallását – érvelt az apja.

– Nem – ismerte be őszintén a lány; – De megkereszteltetek, és tisztelem ezt a vallást. Soha nem tagadtam meg Kandra hitét. Így az iszlám és a kereszténység szerint is kereszténynek kell, hogy tekintsem magam. E hit szerint akarok házasságot kötni, mielőtt az iszlám szerint is Dzsamal kán hitvese lennék. Öröömre szolgálna, apám, mert megerősítené azt a vékony kis szálát, ami az angol énemhez kötődik.

– Rendben van – egyezett bele az apja. – Legyen a kívánságod szerint, lányom. Dzsamal kán majd kénytelen lesz beletörödni az akaratunkba.

A kánt azonban cseppet sem zavarta, amikor megtudta, hogy először egy keresztény pap adja össze őket. Gyakorlatiasan így felelt, amikor megérkezésekor a nagymogul közölte vele a hírt: – A fiaimat a próféta hitében nevelem fel, uram. Engem csak ez érdekel. Ha a hercegnőnek örömet szerez, hogy mindkét vallás szerint házasságot kössön, akkor ez öröm nekem is.

Nem sejtette, hogy Jaszaman a kertből egy ablakon át mindent hall és lát. Bár Jaszamant megnyugtatták a fiatalember szavai, a tekintetét nem tudta levenni arról, aki nemsokára a férje lesz. Nem hazudtak hát! Valóban nagyon csinos,

de ami ennél is fontosabb, józan gondolkodású. Jaszaman eleget látott. Csendben átfurakodott a sűrű bozóton, és a palotát megkerülve a tóra néző teraszhoz sietett.

– Hol jártál, úrnöm? – futott oda hozzá Adáli, s karját megragadva a fürdőjébe vezette.

– Egy pillantást akartam vetni a hercegre, Adáli. Csak természetes, hogy kíváncsi vagyok rá, nem? Egy óra múlva házasok leszünk. Megérkeztek már a néném és a testvérem, Aram-Banu?

– Nem, úrnöm. Most gyere, hadd fürdessünk meg. A vendégek nemsokára itt lesznek.

– A családon és apám néhány nagyra becsült hadvezérének kívül, akik az udvarnál vannak, nem lesz vendég, Adáli – világosította fel Jaszaman. – Sebtében adnak férjhez.

De mielőtt Adáli válaszolhatott volna, Jaszaman szobájának ajtaja feltárult, és Rugájja Begum lépett be egy másik hölgy kíséretében.

– Elhoztam Julianna úrhölgyet, leányom. Mielőtt megfürödnél, meg kell hogy vizsgáljon, hogy egészségedről kedvező hírt vihessen vőlegényed családjának.

Az említett hölgy udvariasan meghajolt Jaszaman előtt, és rámosolygott.

– De hát én teljesen egészséges vagyok! – háborodott fel Jaszaman. Erről neki senki sem szólt!

– Ezt a magam részéről nem is vitatom – mondta Julianna úrhölgy, a nagymogul háremének orvosa, Jaszaman csillogó tekintete és hamvas bőre láttán. – De megígértem atyádnak, hogy megvizsgálak, tehát ezt kell tennem. Kérlek, nyújtsd ide a kezéd. – Megfogta Jaszaman két kezét, és alaposan szemügyre vette őket. – Most pedig nyisd ki a szád. Jaszaman így tett.

– Egészségesek a fogai – közölte Julianna úrhölgy. – Sem szuvasodásnak, sem bételragásnak nem találok nyomát, a lehelete is kellemes. Láthatóan jó egészségnek örvend, de azt is meg kell néznünk, amit így szemre nem láthatunk. Jer, feküdj az ágyadra, gyermekem. Juszeif kán és a fia azt kívánják, hogy megesküdjek rá: szűz vagy, tehát ennek is utána kell járnom. Dőlj hátra, gyermekem, és tárd szét a lábad. Ne félj. Hogy szüzességed bizonyíthatassam, egyik ujjamat be kell dugnom a jónidba, hogy tudjam, valóban ártatlan vagy-e. – Azt meg, honnan tudod? – hebegte idegesen Jaszaman, akit a váratlan fordulat egészen zavarba hozott.

– Mielőtt egy lányból asszony lesz, a jónija belsejében van egy vékony bőrhártya, ami megakadályozza a teljes behatolást. Akkor válik belőle asszony, amikor férje lingája átszakítja ezt a védőpajzsot, s mindörökre elveszi a lány szüzességét. Magja csakis ekkor talál utat asszonya rejtett kertjébe, hogy ott

gyökeret eressen. – Az orvosnő előrehajolt, beleszimatolt a levegőbe, majd egyik ujját finoman Jaszaman jónijába illesztette, mialatt másik kezével óvatosan megnyomkodta a lány hasát. Végül Rugáija Begumra nézett, és így szólt: – Valóban érintetlen, méltóságos begum, és nagyon szűk a jónija. Nagy élvezetet szerez majd a férjének.

Julianna úrhölgy felállt, kezét mosott a tálban, amelyet Rohána tartott oda, és megtörölte kezét a törülközővel, amelyet Toramalli nyújtott felé. – Menj most, hercegnő, és fűrödj meg. Örömmel kijelenthetem, hogy makkegészséges vagy, s erről számot adok atyádnak és vőlegényednek is.

Jaszaman reszketve feltápászkodott, de udvariasan így felelt: – Remélem, szerencsénk lesz a vendégek között üdvözölni, Julianna úrhölgy.

– Megtiszteltetésnek tartanám, hercegnő – hajolt meg az orvosnő nem kevésbé udvariasan, majd Rugáija Begummal együtt elhagyta Jaszaman szobáját.

Jaszaman annak a virágnak az illóolajával illatosított vízben fürdött, melyről a nevét is kapta. Amikor kilépett a fürdőből, olajjal kenték végig a testét, sötét hajába finom aranszálra fűzött apró, csillogó gyémántokat fontak. Azután előhozták és ráadták a menyasszonyi ruhát, egy aranszállal átszőtt vörös selyemszárít, egy derékig érő aranybrokát kabátkát, melyet sűrű arany- és ezüstszálás hímzés és gyémántok díszítettek. A nyakába gyémántos-rubintos nyakláncot, a fülébe hozzáálló fülbevalót akasztottak. Végül Adáli egy leheletkönnyű aranyfátyollal takarta el Jaszaman arcát.

– Jöjj, hercegnőm – hívta, és kézen fogta. – Cullen atya a fogadótermedben ad össze benneteket. Felállított ott egy kis oltárt, de sietnünk kell, mert az imám is útban van már idefelé.

A pap már várt rájuk, és rögtön belekezdett a szertartás szövegébe. Jaszaman nem mert a vőlegényére nézni, inkább szerényen lesütötte a szemét. A pap elhagyta a misét, csak kölcsönös fogadalmukat hallgatta meg, s áldását adta a frigyre. Hamar vége lett, és a herceg egyetlen pillantásra sem méltatva a menyasszonyát, kisietett.

– Hogy merészeli, hogy nem is üdvözöl! – kiabálta Jaszaman magából kikelve.

– Még nem tekint a feleségének, rózsabimbóm – figyelmeztette Akbár. – Amint illik, aláveti magát a kívánságodnak ebben a dologban, de az ő hite szerint csak akkor leszel a felesége, amikor az imám is összeadott benneteket.

– Hát akkor gyerünk, essünk túl rajta, apám! – parancsolta Jaszaman. – Lenne néhány keresetlen szavam ehhez a hercegecskéhez! De mivel addig nem vághatom a szemébe, amíg *szérinte* nem vagyok a felesége, hát egykettőre az akarok lenni! – Azzal kivonult a szobából. Rugáija Begum utánaszaladt, a pap

meg a nagymogul lassúbb léptekkel követték őket. A két férfi jót mulatott. Egyikük előtt sem voltak ismeretlenek Jaszaman királyi indulatkitörései.

Jaszaman hivatalos esküvőjére a Vulár-tóra néző széles teraszon került sor. Az imám háttal állt a tónak. Jodh Bai, Szálíma Begum, Zada Begum és Waqi úrhölgy előtte álltak, és egy aranybaldachint tartottak, mely alatt Dzsamal kán és az apja vártak. A menyasszony is csatlakozott hozzájuk szülei kíséretében.

Az imám dallamosan belekezdett az esketési szövegbe: – Tanúsítjuk, hogy előttünk házassági szerződésre lépett ez a két fiatal. Mondd el esküdet, Dzsamal herceg!

– Én, Dzsamal Daria kán, Isten és az egybegyültek előtt, a Korán tanítása szerint hites feleségemül fogadlak téged, Jaszaman Kama Begum, Mohamed Akbár leánya. Esküvel fogadom, hogy mindent megteszek, hogy ez a házasság Istennek tetsző cselekedet legyen, és szerelmen, könyörületen, békén, hűségen és egymás kölcsönös segítésén alapuljon. Isten legyen a tanúm, mert ő minden tanú közül a legkülönb. Úgy legyen. – Míg e szavakat mondta, egyszer sem nézett Jaszamanra.

– Jaszaman Kama Begum, mondd el esküdet! Jaszaman maga elé meredt, mert feldühítette ez a férfi, aki perceken belül a férje lesz. De a hangja erősen zengett, amikor megszólalt. Végére is a nagymogul lánya volt, akit nem lehet megfélemlíteni.

– Én, Jaszaman Kama Begum, Isten és az egybegyültek előtt, a Korán tanítása szerint hites férjemül fogadlak téged, Dzsamal Daria kán, Juszeif kán fia. Esküvel fogadom, hogy mindent elkövetek, hogy ez a házasság Istennek tetsző cselekedet legyen, és szerelmen, könyörületen, békén, hűségen és egymás kölcsönös segítésén alapuljon. Isten legyen a tanúm, mert ő minden tanú közül a legkülönb. Úgy legyen.

– Házasoknak nyilvánítalak benneteket – mondta az imám, majd körülhordozta tekintetét a vendégkoszorún. – Hódoljunk Dzsamal Daria kán és hitvese előtt. Éljen! Éljen! Éljen!

A két család tagjai a vallási vezető éljenzését visszhangozták. Az ifjú asszonyt ezután anyja és a többi nő az egyik ünnepi asztalhoz vezették, míg Akbár a vőlegényt és a többi férfi vendéget a másik asztalhoz kísérte.

Káprázatos esküvői lakomát tálaltak fel a vendégeknek: hús citromízű sörbetet, tojássárgájával megkent búzakenyeret és édes mézes süteményt, melynek tetejét fekete mákszemekkel szórták meg, és még sok finomságot, köztük többféle rizst, sült vadakat, halakat, tálakban zöldségfélét, currys csirkét, gidasültet, mustáros curryvel ízesített báránylevőt és heregolyót és vörös csiliben főtt bárányt.

Amikor leszedték az asztalt, friss gyümölcsöt, mézzel és diódarabokkal

töltött aprósüteményt, pisztáciát, licsit, cukrozott rózsaszirmot szolgáltak fel zöld és fekete teával. A vendégek kedvükre ízesíthették malabári kardamommal és szegfűszeggel a teájukat.

A nap közben leáldozott, ezért fáklyákat gyújtottak, és a teraszt előntő lágy fényben táncosnők szórakoztatták a vendégeket.

Jaszaman csak csipegetett az ételből, gondolatai az elmúlt napok eseményei körül forogtak. *Férjes asszony*.

– Leányom - súgta oda Rugáija Begum –, ideje, hogy magunkra hagyj bennünket, és elmenj a férjeddél.

– Elmenjek? De hova? – rémült meg Jaszaman. – Hát nem itt fogunk lakni, Mama Begum? – Ezt a kérdést senki sem tisztázta vele!

Rugáija Begum fájdalmasan döbönt rá Jaszaman dilemmájára. – Úgy véltem, tisztában vagy vele, hogy Dzsamal kán palotájában fogsz élni – mondta gyöngéden. – Nincs messze innen, a tó túlsó partján.

– Te is velünk laksz majd, Mama Begum?

– Nem, leányom. Én itt maradok.

– Nem megyek! Nem élek együtt valami idegennel, akiben annyi udvariasság sincs, hogy egy kedves szót szóljon hozzám! – Jaszaman hangja hisztérikusan csengett.

– *Jaszaman!* – Rugáija Begum hangja szigorúan rendreutasító volt. Most nincs helye gyöngédségnek, gondolta. – Ostobaság, hogy nem gondoltunk arra, tudod-e, mivel jár ez a házasság. Azt azonban nem engedem, hogy ezzel a buta szeszélyeskedéssel kínos helyzetbe hozd apádat, Juszef kánt vagy a férjedet. Ma este el kell menned Dzsamal kánnal. Biztos vagyok benne, hogy szép a palotája. Ha később majd változtatni akarsz valamin, bizonyára nem lesz ellene kifogása. És ha végképp boldogtalan vagy ott, drágám, akkor minden biztonnal rá tudod venni a herceged, hogy itt éljen veled. Most pedig menj a lakosztályodba. Tégy meg mindent, amit szükségesnek vélsz távozásod előtt. Toramalli és Rohána majd reggel csatlakoznak hozzád. Ha meg tudsz lenni Adáli nélkül, én örülnék, ha nálam maradhatna, de erre holnap inkább választ tudsz adni, ha már láttad új otthonodat. És ha legközelebb szeszélyeskedni támad kedved, ne feledd, hogy a nagymogul lánya vagy. Bármit érezzen is egy királyi hercegnő, Jaszamán, azt palástolnia kell, nehogy érzelmei kimutatásával elárulja gyengeségét a környezetének.

Jaszaman lassan felállt, mintha mázsás súly nyomná a vállát. Aztán felsóhajtott, mint aki el akarja űzni az érzéseit. – Megértettem, Mama Begum. Egy perc, és visz-szajövök.

– Miért ez a nagy sietség? Miért kell ezt a gyereket ilyen hamar férjhez adni? – kérdezte halkán Jodh Bai régi barátnőjét. – És ne hozakodj elő nekem a

hivatalos magyarázattal! Az igazat akarom hallani, Rugáija Begum, nem olyasmit, amit Akbárral ötlöttetek ki.

– Az igazság olyan lenne, mintha tört döfnék a szívedbe, drága barátnőm – mondta Rugáija Begum. – Túlságosan szeretlek ahhoz, hogy fájdalmat okozzak neked. Kérlek, ne erősködj, nem mondhatom meg!

– Az igazat! – követelte Jodh Bai.

Rugáija Begum felsóhajtott. Megtagadhatná a kérését, de Jodh Bai tovább próbálkozna, nemcsak nála, hanem Akbárnál is. – Szálimról van szó – felelte nagy sokára, és néhány szóval gyorsan elmesélte, mi történt, mielőtt még Jaszaman visszajött és kihallgathatta volna őket.

Jodh Bai lágy pillantású szemét elöntötték a könnyek. – Mit tegyünk a fiammal, ó, jaj? Végtelenül fáj, hogy ilyesmire vetemedett.

– Ezt már lezártuk, drága barátnőm. Szálim érdeklődése majd másfelé fordul. Ne is gondolj erre többet.

Jodh Bai bólintott.

– De Jaszaman olyan fiatal még a házassághoz! – válaszolta. – Még csak nem is ismeri ezt a fiatalembert, aki a férje lett.

– Makulátlan a hírneve, efelől biztosíthatlak, barátnőm – mondta Rugáija Begum. – A gyermekemet fenyegető veszély sem feledtette el velem, hogy megfelelő férjet találjak számára. De csitt! Jaszaman jön. – Rugáija felállt, és kitárta a karját Jaszaman felé. – Kész vagy?

– Igen, Mama Begum.

Rugáija Begum és Jodh Bai diszkrétén átkísérték Jaszamant a teraszon a rövid lépcsősor aljához, ahol a vízen ringatózó, vidáman feldíszített csónak várt rá. A két idősebb asszony egymás után megölelte Jaszamant, majd besegítették a csónakba. A szolga, aki a csónak faránál állt, mélyen meghajolt a hercegnő előtt.

– Férjed percekben belül csatlakozik hozzád, leányom – mondta búcsúzóul Rugáija Begum. – Allah áldása legyen a frigyeteken, és adjon bő gyermekáldást!

– Áldjon meg sok fiúgyermekkel – tette hozzá Jodh Bai, Rugáija Begum jókívánságait visszhangozva. –Meglátogatlak, mielőtt délre utazom.

– Köszönöm, Mama Begum. Köszönöm, néném. –Jaszaman mereven előrenézett, nem merte rájuk emelni a pillantását, nehogy ismét rátörjön a félelem, és elsírja magát. Ez a házasság kezd rémisztő lenni, gondolta. Majdnem utánuk kiáltott, amikor távolodó lépteik nesze megütötte a fülét. Alira, a halászra figyelt inkább, aki a fiaival és felnőtt családtagjaival zsúfolt csónakokban szorongott a közelben. Félénken odaintett nekik, mire azok halkán megéljeneztek, és a csendes víztükör fölött jókívánságokat kiabáltak

felé.

– A nagy lelkesedéstől rögtön vízbe fordulnak – jegyezte meg egy férfihang. A csónak megbillent Dzsamal herceg súlyától, amikor beszállt, és leült Jaszaman mellé. Dzsamal is hallotta Ali szerencséjének történetét, ahogy a tó körül mindenki. Úgy látszik, nem volt túlzás, gondolta.

– Azt akard, hogy udvariatlanul tudomást se vegyek róluk? – vágta oda éles hangon a hercegnő. Nem nézett a férfira. Milyen könnyedén beszélget vele, gondolta. Pedig hivatalosan még nem is üdvözölte. Ó, miért is mentem bele ebbe a házasságba? – jajdult fel magában.

– Ó, hát a nagymogul lánya sosem udvariatlan? – gúnyolódott finoman a herceg. – Ha így van, valóban eszményi hölgyet vettem el feleségül.

– Ó! – Jaszaman felháborodottan kapta fel a fejét, és a férje szemébe nézett. – Eliselhetetlen a modorod, uram! Nem volt benned annyi udvariasság, hogy egyetlen szót is szólj hozzám, amióta csak megesküdtünk! És most te akarsz jó modorra oktatni? Ráadásul – ami nagy igazságtalanság – még ki is gúnyolsz? Ha a törvény lehetővé tenné, itt nyomban elválnék tőled!

Dzsamal Daria kánnak nagy nevetethnékje támadt, de férfiasan uralkodott magán. Még soha ilyen csodálatos szempárt nem látott, mint a felesége haragosan villogó türkizkék szemei. Igazságtudata azt is megsúgta, hogy Jaszamannak igaza van. Ő volt vele udvariatlan, amikor tudomást sem vett róla.

Bosszantotta – nem is kevésbé! –, ahogy a nagymogul és az apja rávették erre a házasságra, de ez nem ennek a lánynak a hibája.

– Hercegnő – kezdte gyöngéden –, a szokás azt parancsolja, hogy a vőlegény és a menyasszony ne legyenek együtt a menyegző napján. – Odanyúlt, és kikapcsolta a halvány aranyfátylat, hogy elgyönyörködhessen Jaszaman vonásaiban. – Ó! – sóhajtott fel, és egyik kezét kifejezően a szívére szorította, a másikkal pedig végigsimította Jaszaman arcát. – Milyen különlegesen szép vagy, én asszonyom!

Jaszaman elpirult. Nem tudott tovább a férje szemébe nézni. Leengedte fekete pilláit, melyek hamvas bőrére simultak. Elpárolgott a haragja. Képtelen volt megszólalni. Félénknek, sőt esetlennek érezte magát. Mindkét érzés kínosan érintette, hiszen hozzászokott, hogy ura legyen az érzéseinek.

A férfi az álla alá nyúlt. – Nézz rám, kedvesem. Még soha nem láttam ilyen csodálatos szemet. Ártatlan szépséged teljesen letaglózott. Mondd, hogy megbocsátasz. Nem haragudhatsz arra a férfira, akinek szívét ily gyorsan meghódítottad.

A férfi tekintete fogva tartotta Jaszamanét, aki arra gondolt, milyen lágy és gyönyörű Dzsamal herceg bársonyosan barna szemének pillantása. De aztán

hirtelen magához tért, és így szólt: – Hátrányos helyzetbe hoztál, uram. Nem szoktam *hozzá*, az ilyen bókokhoz, s nem tudom, mit kellene rájuk válaszolnom. Mondjam azt, hogy még Szálím bátyámnál is csinosabb vagy? Dzsamal lemosolygott rá, és Jaszaman arra gondolt, hogy a mosolya is szép, hófehér fogai csodálatosan érvényesülnek aranybarna bőre mellett. – Boldog vagyok, hogy az első szerelmes dicséretet tőlem hallja finom, kagyló formájú fülecskéd.

– Kagyló formájú? – kuncogott tehetetlenül Jaszaman. – Milyen felhőborító jelző a test e kevéssé szép részére! Lehet, hogy fiatal vagyok, de sült bolond nem!

Dzsamal kán felkacagott. – Esküszöm, annyira elragadott a szépséged, hercegnőm, hogy összeviszsa beszélek. – Megfogta a felesége kezét. – Most már barátok lehetünk?

– Nem vagyok biztos benne – felelte Jaszaman csendesen. – Még nem ismerlek eléggé, uram. Valójában igen keveset tudok rólad. Talán csak azt, hogy engedelmes fiú vagy.

– Én is keveset tudok rólad, hercegnőm, azt az egyet kivéve, hogy a nagymogul és angol feleségének vagy a lánya, akit Rugájja Begum nevelt.

Percekig szótlánul ültek, miközben a csónakos gyorsan evezett át a tavon. – Nézd, hercegnőm! – kiáltott fel egyszer csak a herceg. – Most jön fel a hold!

Jaszaman arra nézett, amerre mutatott. – Telihold volt néhány napja, a születésnapomon. És máris fogyatkozni kezdett.

– Oly sebesen, ahogy a szerelmem nő irántad – fogadkozott a herceg.

Jaszaman megint elpirult. Milyen csodálatosan bor-zongatóak a szavai! Sosem képzelte, hogy egy férfi ilyen gyönyörű dolgokat képes mondani, s mi több, még úgy is tesz, mintha komolyan gondolná. Ez a házasság talán mégsem olyan rossz dolog; jól is alakulhat! De *válasz* egy sem jutott az eszébe. Inkább hallgatott.

A herceg megfogta a kezét, és gyöngéden megszorította. *Aztán* megfordította, és forrón belecsókolt a tenyerébe. – Milyen törekeny a kezed, hercegnőm – mormolta halkán. – Elgyengülök a gondolattól, hogy ez a kéz nemsokára becézni fog.

A férfi ajkának érintésétől Jaszamannak torkában dobogott a szíve. – Ó! – kiáltott fel a férje első csókjától egész testét elöntő érzés gyönyörűségétől.

A férfi nem szólt semmit. Hány éves is? – tűnődött, és megpróbált rá visszaemlékezni. *Tizenhárom!* Most töltötte be a tizenhármát, de mint mondták, már megvan a havibaja. Allah a paradicsomban! A vak is látja, milyen ártatlan, nem mintha ez a tudat ne lett volna kellemes Dzsamalnak. Megörült annak, hogy még nem érintette férfi, nem bókolt neki, nem csókolta

az ajkát úgy, ahogy nemsokára ő fogja.

Ártatlan szűz ez a lány, de azért biztosan tudja, mit várnak el tőle, hogy most mi következik. Mint minden menyasszonynak, bizonyára neki is van Vánkoskönyye. Dzsamalnak ez idáig még nem volt dolga szűzzel. A háremében élő néhány nő tapasztalt volt abban, hogy mivel lehet egy férfinak élvezetet szerezni. Nekik már nem taníthatott semmit. De Jaszaman tapasztalatlan volt ezekben a dolgokban, és ő lesz az, aki mindenre megtanítja.

A kis csónak könnyedén nekiütődött Dzsamal kán palotájának márványmólójához. A csónakos kiugrott, és gyorsan kikötötte a csónakot. Azután tapintatosan távozott, és kettesben hagyta őket. Dzsamal kán felállt, és kilépett a mólóra, majd megfordult, hogy Jaszamant is kisegítse.

– A házam... a házunk e percben nem olyan szép, mint a tiéd. De megengedem, hercegnőm, hogy kedvedre változtass bármin, amivel boldog, kellemes otthonná tudod varázsolni. Végy meg bármit, ami csak jólesik. A szolgálkat senki sem fogta szigorúan anyám halála óta. Mostantól a te irányításod alá tartoznak, mint ahogy minden, ami a ház vezetésével kapcsolatos.

– Néhány napomba beletelik, hogy mindennek végére járjak, kiderítsem, lusták-e a szolgálak, vagy csak a felügyelet hiánya miatt hanyagolják el a dolgukat – válaszolta Jaszamán. – Holnap ideérkeznek a szolgálóim, Toramalli és Rohána. Mama Begum Adálit, az intézőmet szeretné megtartani, de lehet, hogy szükségem lesz a szolgálataira.

– Lakosztályodat már előkészítették – mondta Dzsamal herceg. – A háremem hölgyeinek megparancsoltam, hogy gondoskodjanak róla. Ők tudják, mi szolgál egy nő öröme. Jöjj hát, hercegnő.

– Egy pillanat, uram – tartotta vissza Jaszaman. – Beszélnem kell veled, de nem akarom, hogy bárki is meghallja.

– Miről van szó, hitvesem? Csak kérned kell, és én teljesítem szíved leghőbb vágyát is! – esküdözött fellengzősen a herceg.

– Talán nem ezt mondod majd, ha végighallgattál, uram.

– Miről van szó tehát? – pillantott rá kíváncsian a herceg. – Beszélj!

– Törvényes hitvesed vagyok, uram, de még nem ismerjük egymást. Tudom, hogy a férfiak egy számukra ismeretlen nővel is képesek együtt hálni az élvezet kedvéért. Én azonban – mint tudod – előkelő nevelést kaptam. Taszít a gondolat, hogy elvárod tőlem, odaadjam neked a testem ma éjjel, vagy ami azt illeti, bármelyik más éjszaka, amíg nem ébredünk szerelemre egymás iránt.

Nem tudom, megérted-e, amit mondok, de én mindenképp úgy érzem, meg kell hogy kérjelek rá. Anyám a lelkemre kötötte, hogy mindenben uram és parancsolóm döntésének vessem alá magam, tehát most is ezt fogom tenni. –

Azzal szerényen lesütötte a szemét.

– És ha azt mondom, hogy ma éjjel azt akarom, az ágyamba feküdj, azt is elfogadnád, hercegnő? – kérdezte Dzsamal.

– Nincs más választásom, nem igaz? Engedelmes feleségként ezt kell tennem, uram, bár nagy szomorúságomra szolgálna, ha azt tapasztalnám, hogy sóvár vágyad erősebb annál a kívánságodnál, hogy a köztünk levő kapcsolat kellemes és harmonikus legyen – felelte édesen Jaszaman.

Dzsamal kán felnevetett. – A korodbeli lányok nem bánnak ilyen ügyesen a szavakkal, hercegnő! Azt hiszem, túl okos vagy egy ilyen egyszerű kasmírihoz, amilyen én vagyok. Tehetségedet inkább arra pazarold, hogy férjedet ezeregy éjszakán át földöntúli örömeinkben részesítsd. Mégis úgy vélem, eleget teszek a kívánságodnak. Napokkal ezelőtt még nem is ismertük egymást, most pedig egy életre egymáshoz vagyunk kötve. Ha kéjvágyam túlságosan elhatalmasodik rajtam, háremem asszonyai majd tudják, hogyan tegyenek a kedvemre, ahogy idővel majd te is megtanulod. Egyelőre legyünk csak barátok.

– Mama Begum szerint a legjobb házasságok barátsággal kezdődnek, uram. És ő sosem hazudott nekem.

– Jöjj hát! – nyújtotta a herceg a kezét. – Hadd mutassam meg új otthonod. Meglep, hogy a szolgálk nem siettek új úrnőjük üdvözlésére, nem világították ki fáklyákkal a teraszt, sem a házban nem gyújtottak lámpát.

Felvezette Jaszamant a csinos márványteraszra, mely igen hasonlított a hercegnő palotája előtti teraszhoz. Jaszaman a halvány holdfényenél is jól látta, hogy a növényzet milyen elhanyagolt, és haragosan összevonta a szemöldökét. Itt bizony azonnal akad majd tennivaló. A császári udvarban mindenki szerette a kerteket.

Egy boltíves bejáraton át léptek be a palotába. – Ez lesz a lakosztályod, hercegnő, de miért nem gyújtottak itt lámpát? Meghagytam, hogy tisztán, barátságosan berendezett lakosztály várjon – csóválta a fejét Dzsamal kán.

– Látni való, hogy lusták a szolgálk, uram – jegyezte meg Jaszaman. – Úgy veszem észre, azonnal a kezembe kell vennem a dolgok irányítását. De miért nem tették meg eddig a háremben lakó hölgyek? Egy sincs köztük, aki a szolgálknak parancsolna?

– Nem ez a dolguk – jelentette ki zavartan a herceg. – Mint nyilván tudod, más a kötelességük.

Ezen mind változtatni kell, gondolta komoran Jaszaman, de nem most. E percben csak aludni szeretne. Fárasztó volt a nap.

– Keressünk valakit, aki lámpát gyújt – javasolta gyakorlatiasan.

– A hárem onnan nyílik – mutatott a herceg egy ajtóra a félhomályban. – A nők a palotának ebben a szárnyában laknak.

Dzsamal kán ajtót nyitott, és betessékelté feleségét a hárembe. Odabent barátságosan meleg fény fogadta őket. A termet szépen bebútorozták, mindenütt alacsony réz- és ébenfa asztalkák álltak, körülöttük színes huzatú díványok, hatalmas vánkosok, a márványpadlón finom szőnyegek. Őt nő tartózkodott a háremben. A herceg és hitvese megjelenésére felkapták a fejüket, és csicseregve üdvözölték őket. Körülvették Dzsamalt, s durván arrébb lökték Jaszamant.

– Uram, végre visszatértél! – kiáltotta egy aprócska, aranybőrű nő, akinek hosszú fekete haja és ferde vágású fekete szeme volt. Érzéken ráfonódott Dzsamal kánra, és imádatlagon nézett fel rá.

– Miért nincs kész a hercegnő lakosztálya, Számira? – tolt el magától a nőt a herceg. – Nem meghagytam, hogy végezzesd el a szolgálkkal?

– De uram! Én nem vagyok valamiféle intéző *vagy feleség*, hogy szolgálknak parancsolgassak és házat takarítsak! Engem csak arra tanítottak, hogy uramnak gyönyörűséget szerezzek. – Megvetően lebiggyesztette a száját, de aztán ismét megnyerő mosolyt villantott Dzsamal kánra. – Szeretnéd, hogy most rögtön örömet szerezzek neked, uram? Ezért kerestél fel minket? Csak a parancsodra várunk, ugye, hölgyeim? – A szeme fenyegetően összeszűkült.

– De mennyire, uram! Hadd szerezzünk neked örömet! – kiáltották kórusban. Ismét Dzsamal kán köré sereglettek, és érzéken simogatni kezdték.

Dzsamal kán a háremhölgyek leplezetlen durvasága láttán zavarában nem talált szavakat, de mielőtt bármit is tehetett volna, Jaszaman hűvös hangja hallatszott: – Kik ezek a némberek, *férjem*? Ha valóban a háremhölgyeid, úgy éppen olyan rossz modorúak és neveletlenek, mint a szolgálaid. Látom, nekem való munka lesz, hogy ránkba szedjem őket.

Négy nő láthatóan meghunyászkodott előtte, de az ötödik, akit Dzsamal Szamirának nevezett, merészen a herceg vállára tette a kezét, és hozzásimult. – Uram, hogy engedheted, hogy ez a lány így beszéljen velem? Nem én vagyok a kedvenced? Azonnal büntesd meg ezt az idegent! – Kis lábával mérgesen toppantott, hosszú haja lebegett.

Arcpirító szavai végre tette sarkallták Dzsamal kánt. Félrelökte a lányt, majd haragosan ráförmedt: – Téged büntetlek meg, asszony! Térdre, mindahányan! Jaszaman Kama Begum áll előttetek, a nagymogul leánya. A *feleségem*. Ő ennek a háznak az úrnője, nem ti. Tudtátok, hogy ma éjjel magammal hozom. Mégis szándékosan megszegtétek a parancsom. Korbácsra ítélek valamennyiőtöket!

A négy szelídebb asszony Dzsamal kán lábához vetette magát, és esdeklően kérték: – Kegyelmezz, uram! Előkészítettünk volna mindent, de Számira nem hagyta!

Most Számira is átölelte Dzsamal kán lábát, és szájalomra méltóan zokogni kezdett: – Hazudnak, uram! Hogy akadályozhatnám meg én, uram, egy szegény, törékeny asszony, hogy a kötelességüket teljesítsék? – Aztán ravaszul hozzátette: – És ha ez a nászéjszakád, uram, nem a hercegnővel töltöd?

– De igen – szölt közbe sietve Jaszaman. – Fejezzük be, uram, s holnap majd gondoskodom róla, hogy mindent helyrehozzanak. Légy kegyes, uram. Ne büntess meg senkit. Fáradt vagyok, szeretnék aludni térti.

– Nem sokat fogsz, hercegnő, ha urunk úgy szeret, ahogy minket szokott – vetette oda merészen Számira, majd önelégült mosolyra húzódott a szája, amitől Jaszamannak kifutott a vér az arcából.

Dzsamal kán arcul csapta Szamirát a durva célzásért, de annak szeme sem rebbent. Elégedett volt, hogy ismét magára vonta Dzsamal kán figyelmét. A férfi elfordult tőle, és gyöngéden kivezette Jaszamant a háremből.

Félúton járhattak a férfi lakosztálya felé, amikor Jasza-man dühösen megjegyezte: – Az a nő, Számira, elviselhetetlenül szemtelen! Ebben a házban csak egy asszony parancsolhat. Nem tűrök el több tiszteletlenséget.

– Te vagy házam úrnője, hercegnő – biztosította a férfi. – Ez a ház s benne mindenki a te parancsaidat lesi. Tudd, hogy nem engedem meg veled szemben a tiszteletlenséget. Nemcsak a nagymogul leánya vagy, hanem az én feleségem is.

Beléptek a férfi lakosztályába. Sötét volt itt is, szolgák sehöl.

– Hol alszom? – kérdezte Jaszaman.

– Ott az ágy – mutatott a férfi egy emelvényen álló széles ágyra.

Jaszaman odament, és fáradtan rogyott le rá. – És te hol alszol, uram?

– Csak egy ágy van, hercegnő. Együtt fogunk aludni. Jaszaman gyorsan felpattant. – Megígérted, hogy nem... – elpirult, és a megfelelő szavakat kereste.

Dzsamal kán odament ifjú hitveséhez, és felemelte az állát, hogy a szemébe nézhessen. – És az ígéretemet meg is tartom, hercegnő – mondta komolyan. – A szobámban azonban csak egy ágy van. Én pedig nem szándékozom a földön aludni.

– Akkor majd én alszom ott – makacszkodott Jaszaman.

– Nem. Hát olyan kéjsóvár szörnyetegnek látszom, aki képtelen egy éjszakát kibírni anélkül, hogy édes tested hatalmába kerítené? – kérdezte Dzsamal kán.

– Ha úgy kívánod, itt hagyhatlak egyedül, és átmehetek a hárembe – tette hozzá gonoszokodva.

– Nem! – sikkantotta Jaszaman. Inkább meghal, semmint tudomására hozza azoknak a nyomorult némbereknek, hogy mi történt – vagy nem történt – közte és a férje között ezen az éjszakán. *És a férfi tudta ezt!* – Ne légy olyan

önelégült! – förmedt rá élesen. – Még a sötétben is látom, hogy vigyorogsz.

Dzsamal kán kuncogott, majd nekilátott a vetkőzésnek.

– *És most mit művelsz?* – kérdezte idegesen Jaszaman.

– Nem szokásom ruhában aludni – felelte szelíden a férfi, majd elfordult tőle, hogy tovább vetkőzzék.

Jaszaman csendben, moccsanatlan állt, majd lassan ő is elkezdett vetkőzni. – Nincs mivel kifésülnöm a hajam – morgott, miközben kibontotta aranyszállal befont haját, s végighúzta benne az ujjait. – És mosakodni sincs miben. – Megcsóválta a fejét. – ígérem, uram, hogy soha többé nem lesz részed ilyen sanyarú fogadtatásban a saját házádban. – E szavakkal Jaszaman lefeküdt, és hátat fordított a férjének.

Dzsamal kán félig hunyt pillái alól figyelte hitvese vetkőzését. Udvariatlanság lett volna, ha leplezetlenül bámulja; feszélyezte, sőt meg is ijeszthette volna Jaszamant. Meglepte, milyen telt keble s milyen buja domborulatai vannak annak a lánynak, aki a felesége lett. Milyen könnyedén belement, hogy tiszteletben tartja az erényét, gondolta feszengve, de hát ez még azelőtt volt, hogy meglátta volna meztelenül az ágyán.

Háttal lefeküdt Jaszaman mellé. – Alszol? – kérdezte halkán.

– Nem.

– Mielőtt elaludnánk, megtennél nekem valamit?

– Mi lenne az, uram? – Jaszaman arrébb húzódott.

– A nevemen szólítanál? Néhány órája már házások vagyunk, Jaszaman, és még nem hallottam a nevemet a szádból.

– Jó éjt, Dzsamal – suttogetta Jaszaman. – Allah adjon Nyugodalmat álmod.

– Jó éjt, Jaszaman – felelte halkán a férfi. *Azt hiszem, boldog leszek melletted, büszke hercegnőm.*

A következő percben mindketten elaludtak.

5

Amikor Jaszaman felébredt, hirtelen nem tudta, hol van. Azután eszébe jutott, a másik oldalára fordult, de látta, hogy nem fekszik mellette senki. Talán átment a háremébe? – gondolta, és meglepve ébredt rá, hogy féltékeny. Már miért is lenne féltékeny valakire, akit alig ismer? Sietve magára tekerte a száriját, újfent bosszúsán tapasztalta, hogy nincs víz, amiben megmosakodhatna, majd kísértalt a kora reggeli napfényben fürdő teraszra, ahová a szoba nyílt. Dzsamal kán már az egyik asztalnál ült és reggelizett.

– Jó reggelt, uram – szólította meg Jaszaman. – Örömmel látom, hogy legalább enni kaptál. Bárcsak velem is hasonló udvariassággal bánnának. – Kivett egy banánt, és elkezdte hámozni. Dzsamal kán rámosolygott. – Gyönyörű vagy, Jászaman, amikor alszol.

– Csak olyankor? – szaladt ki Jaszaman száján. Hogy jutott eszébe ilyet mondani? Ez lenne a kacérkodás? Mélyen elpirult.

A férfi felnevetett. – Mindig gyönyörű vagy – helyesbített diplomatikusan, majd Jaszaman ugratására még hozzátette : – már amennyire ilyen rövid ismeretség után meg tudom állapítani.

Tényleg kacérkodik velem! Jaszaman szíve hevesebben kezdett dobogni, az orcája kipirult.

– Sok a dolgom, uram – jegyezte meg hűvösen. –Kérlek, bocsáss meg – azzal felállt, és visszasietett a kis palotába.

Kitűnő tájékozódási képességének köszönhetően hamar visszatalált férje lakosztályából a női szárnyba. A napvilágnál még elhanyagoltabbnak látta a saját lakosztályát, mint éjjel. A termek kopottak, régimódiak és ijesztően mocskosak voltak.

– Asszonyom! – Szolgái hangjára összerezzen. To-ramalli tekintete végigfutott a szobán. – Csak nem itt laksz? – kérdezte döbbenet.

– De, sajnos, itt – felelte Jaszaman –, ezért azonban nem hibáztathatjuk a herceget. A szolgálai és háremhölgyei – erős kéz hiányában – a fejére nőttek. Siess, Rohána, és szólj a csónakosunknak, hogy beszélnem kell velem, mielőtt visszaindul a tavon.

A szolgái lekiáltott a csónakosnak, aki sietve kiugrott a csónakból, és felszaladt a lépcsőn Jaszaman elé, majd mélyen meghajolt.

– Vigyél el egy üzenetet anyámnak – parancsolta Jaszaman. – Mondd meg, hogy azonnal szükségem van Adálira és a legügyesebb szolgálaink közül vagy fél tucatra.

– Igen, hercegnő!

Utánanéztek, ahogy nagy sebbel-lobbal elevez, majd Jaszaman így szólt: – Most pedig kezünkbe kell vennünk uram háremének irányítását. Öt hölgye van, egyikük felettébb szemtelen. A többi meg mintha tartana tőle. Vagy kihúzzuk ennek a méhkirálynőnek a fullánkját vagy elpusztítjuk. Majd ő eldönti, mi lesz a sorsa.

Rohána és Toramalli követték úrnőjüket a palotán át a hárembe, és elkerekedett a szemük, amikor látták, hogy Jaszaman lakosztályához képest milyen fényűző körülmények között élnek ott a herceg hölgyei.

– Jó reggelt, hölgyeim – köszöntötte őket hűvösen Jaszaman, majd válaszra sem várva így folytatta: – Számira! Ez a neved, nem? Mutasd be azonnal a többieket!

Számirát annyira készületlenül érte a parancs, hogy önkéntelenül is engedelmeskedett. Mire rájött tévedésére, már késő volt; a társnői előtt menthetetlenül lejárta magát. - Layla, Nilak, Lalita és Thyra.

– Lalita! Indiai vagy, ugye? Ha beszélek *hozzád*, mindig állj fel. Így kívánja az illem – fedtte meg Jaszaman. A Lalitának nevezett lány felállt, és udvariasan meghajolt. – Igen. Délről származom, Golkondából.

– „Igen, asszonyom” – utasította szelíden Jaszaman. – Ne feledjétek, hogy én vagyok a ház úrnője. Tisztelettel kell viselkednetek velem szemben. Layla, Nilak. Ti perzsák vagytok, ha nem tévedek. Layla azt jelenti, hogy Sötét, mint az éjszaka. Nilak pedig egy kékeslila virág neve. – Jaszaman a negyedik, aranyzőke hajú fiatal nő felé fordult. Ilyen hajszyint a hercegnő most látott először. – Thyra? Miféle név ez?

– Görög vagyok – jelentette ki a lány, és szinte pimaszul hajolt meg, hideg tekintetét pedig mereven Jaszamanra szegezte, de a hercegnő pillantása ugyanolyan kemény volt. Végül a görög lány a kudarcát beismerő kis mosoly és vállrándítás kíséretében elfordította a pillantását.

– És arra nem vagy kíváncsi, hogy én hova valósi vagyok? – kérdezte a semmibeverteltől felbőszült Számira.

– Akárhova is, ott biztos nem tanítottak jó modort felelte Jaszaman.

– Szamarkandi vagyok! – jelentette ki Számira büszkén. – Nagy hadvezér volt az apám!

– Egyszerű katona volt, aki egy utcanővel nemzett! – gúnyolódott vele Thyra, mert már elege volt Szamirából. – Különbben miért lennél rabszolga egy háremben? Számira felkapott egy gyümölcshámozó kést, és viczorogva kiabálta: – Ezért a sértésért kivágom a szíved,

idegen szuka!

Toramalli villámgyorsan kiütötte a kést Számira kezéből, aki elképedve meredt rá. – Soha többé ne emelj fegyvert asszonyom jelenlétében! – rivallt rá Toramalli. – Különbben nagy élvezettel foglak megölni.

– *Hát te ki vagy?* – Számira haragja Thyráról Toramalli felé fordult.

– Toramalli. A hercegnőt védem, mint megszületése óta mindig. Nem vagy méltó rá, hogy vele egy levegőt szívj, utca mocska. Jó lesz, ha vigyázol magadra.

– Elég – vetett véget a vitának csendesen Jaszaman.

– Számira, menj és keresd meg, kérlek, a szolgálakat. Mondd meg nekik, hogy a tóparti teraszon várom őket.

– Nem vagyok a küldöncöd! – vágta oda durván Számira. – Keresd meg a szolgálakat magad, *asszonyom!* – Szétvetett lábbal, előreszegezett állal, harciasan állt Jaszaman előtt. – Én vagyok a herceg kedvence. Nem kényszeríthetsz semmire, amihez nincs kedvem.

– Nem ismételek meg egyetlen parancsot sem – felelte halkan Jaszaman. – Menj és tedd, amit mondtam, különben déli tizenkettő előtt a piacon találok

magad, az eladni való rabszolgák között. Hidd el, ha mondom, hogy hatalmamban áll megtenni. – Azzal sarkon fordult, és hűséges szolgálóival elhagyta a háremet.

– Majd én szólok a szolgálknak – ajánlotta fel Lalita. – A hercegnő úgysem tudja meg, melyikünk szolt nekik, de elégedett lesz, hogy teljesítettük a parancsát, mi meg elkerüljük az összeütközést – fejezte be, és kisetett.

A szolgálakat meglepte, hogy egy háremhölgy hívja őket. Szinte sosem látták egyiküket sem, és csak az a néhány rabszolganő ismerte őket, aki az ételüket szolgálta fel, és néha takarított a termeikben.

Jaszaman már türelmetlenül várta őket a teraszon. Adáli, Rohána és Toramalli álltak mögötte. A szolgák térdre hullottak a lába előtt, homlokukat a földhöz érintették, majd hátrazökkentek a sarkukra, és várakozóan néztek fel új úrnőjükre.

– Melyikőtök az intéző? – kérdezte Jaszaman.

– Egy éve meghalt, méltóságos hercegnő.

– És te ki vagy? – fordult az egyikhez Jaszaman.

– Hasszán, a főszakács, méltóságos hercegnő.

Hát persze, gondolta Jaszaman, hiszen ott lóg a nyakában a gézmaszk. Ha nem lennék olyan dühös, biztos észrevettem volna. – Mivel e házban nincs intéző, haladéktalanul a saját házam intézője veszi át az irányítást. Ez itt Adáli, aki a nevemben intézkedik. Gyorsan és folyton kell engedelmeskednetek neki. Sok a tennivaló itt. Súlyosan elhanyagoltátok a kötelességeket, de ezért nemcsak benneteket okollak, hiszen senki sem volt, aki ellenőrzött volna titeket. Ez uram otthona, s a mai naptól fogva kellemes lesz itt számára minden. – Futó mosolyt villantott rájuk, majd sarkon fordult és elvonult, Rohána és Toramalli a nyomában.

– Dolgozzunk bármennyit, ezt a lakosztályt nem lehet kellemes helylé tenni! – panaszkolta Jaszaman a sürgőforgó szolgálk között.

– Hadd hozassam át a holmidat a palotából – javasolta Adáli. – Az itteni bútór ósdi, elhasználódott. A tavon hamar átszállítanak mindent.

– A falak is lehetetlenek – folytatta Jaszaman. – A mintára vastagon rárakódott a mocok, a kifeszegedett kövek pótlása hónapokig is eltarthat.

– Majd szőnyegekkel és faliszőttekkel takarjuk el – csitította Adáli –, és ha beállítjuk a bútoraidat, rögtön barátságosabban fest, hidd el. Hol vannak az utazóládáid?

– A teraszon, ahol az embereink két napja hagyták őket – ráncolta a szemöldökét Rohána. – És úrnőnknek nincs saját fürdője, Adáli!

– És hol van az asszonyok fürdője? – kérdezte Adáli.

– A háremben – felelte Rohána. – Mit tegyünk, Adáli? Úrnőnk mégsem

fürödhet ott, ahol a hercegnek azok a *némberei!*

Adáli bólintott. Tarthatatlan állapotok, gondolta. Nemhogy a hercegnő, de egyetlen tisztességes asszony sem költözhet be egy ilyen helyre. Jaszaman nem maradhat itt, döntötte el Adáli.

– Asszonyom, azt javasolnám, hogy térj vissza a palotádba, amíg ezt itt rendbe nem hozzák. Hadd beszéljek a herceggel. Tudom, hogy egyetért majd velem. Időbe telik, míg ezeket a termeket lakhatóvá tesszük számodra.

Jaszaman körülnézett. Tudta, hogy a hazatérés az anyjához csalódás lenne, ugyanakkor gyakorlati szempontból nézve nem maradt más választása.

– A saját palotámban alszom, de napközben itt leszek, hogy felügyeljem a munkát. A hárem fogadószobája tágas, és egy szökőkút van a közepén. Hívass közműveseket, és abból a szobából választass le velük számomra egy magánfürdőt. Most pedig menj át uramhoz, Adáli, és mondd meg neki, mire készülünk. Nem fog nekünk ellentmondani.

Dzsamal kán egyáltalán nem tiltakozott. Adálival tért vissza Jaszaman lakosztályába, és elfintorodott, amikor körülnézett: – Igazad van, hercegnő, jól ítélted meg e termék állapotát. Időbe telik, míg lakhatóvá teszik. Tégy, amit jónak látsz. Semmiben sem keresztezem a kívánságod.

– Csatlakozol hozzám, uram, ma éjjel a palotámban? – kérdezte Jaszaman. – Ott bőven van hely mindkettőnknek.

– Úgy vélem, hercegnő, jobb, ha itt maradok, nehogy szolgálainkon ismét erőt vegyen a restség.

– Ugyan, uram! – szólt közbe Adáli. – Menj csak a hitveseddel. Majd én vigyázok mindenre. Bizonyára megbocsátasz, hogy ezt mondom, de te nem szoktál hozzá, hogy egy háztartást irányíts. Én igen.

– Igazad van, Adáli – helyeselt hálásan a herceg. – Ha hitvesemmel kettesben lehetek, módom nyílik rá, hogy jobban megismerjem. – Melegen rámosolygott Jasza-manra, aki félénken visszamosolygott rá.

– Menjetek csak – biztatta őket Adáli. – Szép nyári nap van. Egy kis kellemes csónakázáshoz kívánni sem lehetne jobb időt.

Napokkal később a herceg és Jaszaman, miután Adálitól úgy értesültek, hogy a palota már lakható, visszatértek az otthonukba. Adáli arról is beszámolt Jaszamannak, hogy mint kiderült, a hárem egy része régebben a lakosztályához tartozott. Minden bizonnyal Dzsamal kán édesanyjának életében nem volt még hárem. Minden helyiség – még a szép kis márványmedencés fürdő is – a herceg anyjáié volt. A háremhölgyek elorozták Jaszaman lakosztályát.

– Egyelőre fürödj a közös fürdőben, úrnöm – tanácsolta Adáli. – Majd én gondoskodom róla, hogy amikor csak akarod, használhasd. Talán a hercegnek a jövőben nem lesz szüksége háremre. Jaszaman egyetértett a bölcs tanáccsal,

mivel feltétel nélkül megbízott az eunuchban.

Akbár és az udvara elutaztak Kasmírból először Lahorba, majd Agrába. Jaszaman életében először maradt ott egyedül. Ahogy teltek az őszi napok, úgy nőtt benne a tiszta életörömből táplálkozó energia. Soha még nem volt ehhez foghatóan boldog! Szerette hegyi királyságát, és rádöbrent, hogy egyre jobban megkedveli Dzsamal kánt is. Minél több időt töltöttek együtt, annál jobban ismerte és becsülte. Nem volt olyan tunya, mint azok a déliek, akiket ismert. Nem volt ínycérum az intrika vagy a politika. Becsületes életszemléletű fiatalember volt. Akbár nem hivatalos kormányzójaként keményen birkózott a nagymoguli államigazgatás meglehetősen egyhangú munkájával. De nem csupán a munkájának élt. Szeretett vadászni, és többször elvitte magával Jaszamant is. Elképesztette, sőt büszkévé tette, hogy hitvese milyen ügyesen bánik a fegyverekkel. Idő múltával a lány maga is egyre jobban elbűvölte. A házasságkötése óta nem járt a háremében. Számira ezt nehezményezte is, mert azt hitte, Jaszaman hibája, hogy elhanyagolja őket, hiszen Számira nem tudhatta, valójában milyen is a kapcsolat Dzsamal kán és a felesége között. Képtelen is lett volna felfogni. Ő, Számira és a társnői nem kevésbé, dolgukat értő kurtizánok voltak, a hercegnő pedig csak egy tapasztalatlan kislány.

Adáli csendben figyelte a helyzet alakulását egészen addig, míg csaknem bekövetkezett a baj. Kényszerű önmegtartóztatásuk boldogtalanná tette a háremhölgyeket. Nemes önmegtartóztatásában a herceg is egyre nyugtalanabbá vált. Jaszaman ingerült volt, érthetetlen vágyódás gyötörte, s hol kitörő boldogságot, hol lehangoltságot érzett. Belevetette magát a ház körüli teendőkhöz. Adáli úgy vélte, elérkezett az ideje, hogy a házasságkötés másnapján ravasz elméjével szőtt tervét végrehajtsa.

Egy csípős őszi napon a herceg egyedül vadászott. Rosszkedvűen tért haza, mert nem ejtett el semmit, és mérőföldekre az otthonától még egy hideg zápor is utolérte.

– Uram – kezdte behízelt hangon Adáli –, ma éjjel a háremhölgyeid társaságára van szükséged. Tudom, hogy menyegződ óta megtartóztatad magad, de egy csalódást okozó nap után egy férfinak változatos élvezetekben kell gyönyörűségét lelnie.

Dzsamal kán végiggondolta Adáli okfejtését. Le nem vezetett energiája szinte perzselte már a bensejét. Itt volt a háreme, teli buja lányokkal, és *neki két hónapja nem volt dolga nővel!* Eddig türelmes volt. Az is marad, de hol van az megírva, hogy az ember csak egy asszonyhoz legyen hű? Nem ismer senkit, aki ezt tenné. Apjának annyi háremhölgye van, hogy egy házat megtölthetne velük. Apósának negyven felesége van, nem is szólva a kisebb városra való háremhölgyéről.

Mielőtt még meggondolhatta volna, ajkáról elröppentek a szavak: – Mondd meg a háremhölgyeknek, Adáli, hogy ma este meglátogatom őket.

– Rendben, méltóságos herceg – mormolta hódolatteljesen új intőzője. – Mondjam meg a hercegnőnek, hogy egyedül óhajtod elkölteni a vacsorádat?

A logika ez esetben nem segített. Dzsamal kánnak büntudata volt. A legkevésbé éppen arra vágyott, hogy az iránta bizalommal teli feleségével vacsorázzék, miközben kéjes örömeiket tervez háreme hölgyeivel. – Igen – egyezett bele sietve. – Mondd a hercegnőnek, hogy pocsék a kedvem, és nem szeretnék kellemetlenkedni neki. Majd reggel meglátogatom.

– Igen, uram – bólintott Adáli, ügyesen leplezve örömét, majd meghajolt és elsietett.

Jaszaman – bár csalódott volt – belenyugodott az üzenetbe. Mama Begum gyakran mondogatta, hogy a férfiak éppúgy hajlamosak a hangulatváltozásokra, mint a nők. Jaszaman étvágytalanul turkálta a vacsoráját, és úgy döntött, nincs kedve Rohánával sakkozni. Jobb híján inkább korán lefekszik aludni.

Halk muzsika és nevetgélés ébresztette fel. Először még abban sem volt biztos, hogy jól hallotta-e. Két hónapja, amióta Dzsamal kán felesége volt, a fal túloldaláról nem ütötte meg fülét helytelen viselkedésre utaló zaj. Jaszaman kíváncsi lett. Felkelt, és kiment a háremmel közös teraszra. Megállt az áttört márványfal mögött, ahonnan belátott a hárembe, mivel a függőnyt nem húzták el. Layla és Nilak húros hangszert pengettek egy díványon. Jaszaman körülnézett, hol lehetnek a többiek, de döbbenet nem akadt el a lélegzete, amikor Dzsamal kánt pillantotta meg közöttük. Most vette csak észre, hogy mind meztelenek, és a férje mozdulatlanul áll, miközben Számira előtte térdel, két kezével erősen markolja a lingáját, és szopja. Az aranybőrű asszony széttárt lábai között viszont a görög lány, Thyra fekszik. Lalita Thyrán fekszik, feje eltűnik a szőke lány combjai között, szétterpesztett karjával tartja az egyensúlyát. Jaszaman egy percig fel sem fogta az erotikus kép jelentését, majd hirtelen minden megvilágosodott előtte.

Dzsamal kán erőteljesen simogatta Számira fejét. A szemét félig lehunyta, és mélységes élvezet tükröződött az arcán. Jaszaman nem mozdult, még a tó felől fújó jeges szelet vagy a meztelen talpát égető hideget sem érezte. Érdeklődését lekötötte az, amit látott: *egy megelevenedett Vánkos-könyvbéli képet.*

Thyra halkan nyögdécselni kezdett, amikor Dzsamal kán így szólt Szamirához: – Elég, asszony! Még nem akarok elélezni.

Számira felnézett rá, fekete szeme elködösült a vágytól. Azután megperdült, térdre ereszkedett, és apró kerek fenekét tartotta ura felé. Thyra és Lalita elhengeredtek tőle, átölelték egymást, és forrón csókolózni kezdtek. Dzsamal

kán Számira mögé térdelt.

– A szodomiták használta nyíláson át hatolj belém, uram! – kérte Számira.
– Tudod, milyen gyönyörűséget ad az mindkettőnknek.

Dzsamal kán szétfeszítette a lány fenekét, s Thyra, aki látta, hogy hajta a férfit a sürgető vágy, kiszakította magát Lalita öleléséből, odaaraszolt urához, és vastag vesszejét a célhoz vezette. Dzsamal kán felkiáltott, erősen megmarkolta Számira csípőjét, és nekifeszült a finom, redőzött nyílásnak. Egy másodpercig nem bírt behatolni, de aztán a nyílás, mint a bimbó, kinyílt, és beeresztette a követelődző kemény vesszőt.

Számira nyöszörgött, de egyúttal igyekezett ellazítani magát, hogy urának kedvezen, sőt hátát is lejjebb engedte. Dzsamal kán benyomult Számira testébe. Lassan egyre beljebb nyomakodott a szűk nyílásba, miközben Számira hátát ívbe hajlítva segítette, hogy megkönnyítse számára a behatolást, és növekvő gerjedelmében hevesen vonaglott. Dzsamal kán végül elért a csúcspontra, és Számira érezte, hogy a magját tartó zacskója farának ütődik.

– Óóóó, uram! – suttogta rekedten. – Hogy szeretek kanca lenni alattad! Használj csak kedvedre! Kérlek! Ne kímélj!

Jaszamanba beleszűrt a féltékenység, míg azt figyelte, hogy mozog a férje egyre hevesebben Szamirában. Dzsamal nem akart ma este vele vacsorázni és sakkozni, mert rossz volt a kedve? Most egyáltalán nem úgy fest, hogy bánatán valami. Az arcán öntelt elégedettség tükröződik, miközben Számira kiabál és liheg alatta. A herceg a következő pillanatban megrázkódott, felordított, és kihúzta vesszejét Számira testéből, az pedig az élvezettől zokogva rogyott a szőnyegre.

Layla és Nilak azonnal odasiettek egy tál illatosított vízzel, hogy törülközőkkel gyöngéden megmosdassák uruk lingáját. Lalita egy nemi vágyat serkentő szerekkel kevert bort kínált a kánnak. Dzsamal kán lehajtotta az italt, elvigyorodott, amikor a bor és a szerek megtették hatásukat, és nemi vágya – a két lány simogatásai nyomán – ismét felhorgadt. Átölelte Laylát és Nilakot, és egy néhány lábnyira a földön heverő nagy selyemmatrachoz vezette őket.

– Layla, kis virágom – mondta a lánynak, aki kuncogott, amikor a férfi magára húzta. – Ülj fel a ménedre, kis virágom – parancsolta Dzsamal kán, de szegény Layla annyira fel volt gerjedve, hogy alig ült ura lingájára, már el is élvezett.

– Ó! – kiáltott fel csalódottan, míg testén az élvezet borzongásai futottak végig.

Dzsamal kán nevetve emelte le magáról. – Ki lesz a következő, szépségeim?
– ingerkedett hölgyeivel. – Zabolátlan lingámnak nagy figyelemre van

szüksége ma éjjel. Nilak és Lalita megpróbálták urukat meglovagolni, de eszelős igyekezetük veszekedésbe fulladt, amit az ügyes Thyra kihasznált. Nagy gonddal, érzékeny ismét megmosdatta ura lingáját, majd átvette lábát az urán, és vágtyól reszkető testébe fogadta a férfi kemény vesszejét.

Jaszaman feszült figyelemmel nézte, ahogy Thyra háta ívben megfeszül, kezével pedig letámaszkodik, hogy ebben a helyzetben megtartsa magát. Érzékeny riszálta a csípőjét az urán, s mozgás közben halk, elégedett nyögéseket hallatott. Dzsamal kán felnyúlt, és megmarkolta, cirógatta ágyasa nagy fehér mellét; keze halvány vörös nyomot hagyott a lány fehér bőrén. A görög lány mozgása hirtelen vadabbá vált: csípője gyorsabban ringott, és hol hangosan lihegett, hol fel-felkiáltott.

Jaszaman meg se rezzent, amikor valaki egy puha gyapjúsálat terített a vállára. – Megcsalt – suttopta.

– Ó, dehogyan – felelte ugyanolyan halkan Adáli. – Csak férfi, és egy férfinak olyan igényei vannak, amit az asszony elégít ki. Ezt mondanom sem kell neked, hercegnőm. Két hónapja sakkban tartod a férjed, ő pedig türelmesen várt.

– Előbb meg akartam ismerni – tiltakozott Jaszaman.

– Értem én, de ha ez most nem kényszerít más belátásra, így folytattad volna tovább is, nem? – kérdezte Adáli.

– Néha azt hiszem, félnem kellene tőled, jó öreg Adálim – mondta Jaszaman, mialatt lassan visszasétált a hálótermébe. – Nem biztos, hogy jobban kellene ismerj, mint ahogy én ismerem önmagam, de azután eszembe jut, hogy szeretsz, így nem is félhetek tőled.

– Jöjj be – sürgette Adáli. – Hideg az éjszaka, és még meg találsz hűlni, asszonyom.

– Holnap a férjem ismét vadászni megy – emlékeztette Jaszaman az eunuchot. – Idősebb bátyjával, Jakub Ali kánnal találkozik a hegyekben, és több napig is távol lesz. Vidd be a háremhölgyeket a városba, és szabadulj meg tőlük. Thyrát, Nilakot, Laylát és Lalitát egy tisztességes rabszolga-kereskedőnél hagyd. Szamirát pedig saját kezűleg bocsásd áruba a nyilvános piacon. Talán majd egy vad hegyi törzs pásztorának vagy egy bordély tulajdonosának megakad rajta szeme. Telhetetlen jónija ne szórakoztassa többé férjem türelmetlen lingáját. Már a gondolat, hogy egy fedél alatt lakunk, bőszen haraggal tölt el! Ha tehetném, megölném! – toppantott dühösen Jaszaman.

– És az eladásból származó bevétel, asszonyom? – érdeklődött Adáli. – Azt mire használjam fel?

– A kincsesládába tedd – parancsolta Jaszaman. – És hívd össze a mesterembereket. Most végre ismét csak az enyém a lakosztályom, úgy akarom

feldíszíteni, hogy férjem örömmel jöjjön ide.

– Szeretők lesztek, hercegnőm – nyugtatta meg Adáli, mialatt lefektette Jaszamant, és betakargatta. – Már látom a szerelem hajnalának fényét mindkettőtök arcán. Ideje is.

– Igen, ideje – értett egyet vele Jaszaman. Adáli magára hagyta, és Jaszaman azonnal elaludt.

Másnap reggel, amikor felébredt, Toramalli jelent meg, s egy tálcán friss, késői dinnyét, főtt tojást, joghurtot és friss kenyeret hozott.

– Hol van Adáli? – kérdezte a hercegnő.

– Bement a városba, ahogy parancsoltad, asszonyom – felelte halkán Toramalli.

– *Hát elmentek?*

– Igen, elmentek – nyugtatta meg Jaszamant a szolgálója, aki nem tudta tovább visszatartani a mosolyát.

– Remek! – kiáltott fel Jaszaman.

Dzsamal Daria kán öt nappal később tért haza. Bár a vadászat elszorakoztatta, két idősebb bátyja társasága már kevésbé. Egyiküket sem kedvelte. Bátyáit elkeserítette, hogy a nagymogul elvette tőlük Kasmírt, és az ebben játszott dicstelen szerepük sem töltötte el őket örömmel. Féltekenység gyötörte őket, hogy legfiatalabb testvérüket tüntette ki a nagymogul azzal, hogy kedvenc leányát hozzáadta. Katonás, ostoba férfiak voltak, akik nemigen láttak tovább az orruknál. Dzsamal kán az egész vadászat alatt azt próbálta megmagyarázni nekik, miért adta hozzá Akbár a leányát.

Dzsamal kán ennél fogva fáradtan, bosszúsan és mulattató társaságra kiéhezve jött haza. Az elutazása előtti este háremhölgyei pompásan elszorakoztatták. Túl sokáig hagyta őket magukra. Hiba volt, amit nem követ el többé. Először megfürdik, aztán megvacsorázik, s végül elszorakozik a háremhölgyeivel. Várakozásteljesen elmosolyodott, miközben selymes bőrükre, szép mellükre és szerelmi tudományuk fortélyaira gondolt.

Erotikus álmódosásától lingája a víz színén táncolt, amin szolgálái remekül mulattak. Huncutkodva ugratták, híres férfiasságát dicsérték. Dzsamal kánnak nem tűnt fel, milyen pillantásokat váltanak, mialatt harsányan hetvenkedett, hogy aznap éjjel minden jónit kifáraszt a háremében, annyira nem bír magával. Szolgálái hirtelen elhallgattak, majd szantálfaolajjal végigdörzsölték urukat. Azután tiszta fehér köntöst, ágyékkendőt adtak rá, és Dzsamal kán visszavonult a lakosztályába, hogy el-költson egy könnyű vacsorát.

Amikor megvacsorázott, és kipihente magát, kényelmes léptekkel elindult hölgyei lakosztálya felé. A feleségét még nem üdvözölte, de ez várhat reggelig. Most csak arra vágyott, hogy lágy, mégis feszes combok közé feküdhessen.

Elhaladt Jaszaman termének ajtaja előtt, és továbbment, de ahol a hárem ajtajának kellett volna nyílnia, most egybefüggő sima fal volt. Dzsamal kán zavartan megtorpant, s eszébe ötlött, hogy talán annyira lefoglalták a gondolatai, hogy túlment az ajtón, de amikor megfordult, és közelebről megnézte a falat, látta, hogy csak egy ajtón át közelítheti meg a női lakrészt-Jaszaman szobájának ajtaján keresztül.

– Hívd ide az intézőt! – ripakodott rá a felesége ajtaja előtt álló őrré.

A katona elfutott, és Dzsamal kán szótlanul járkált fel-alá, míg Adáli előkerült.

– Uram? – Adáli köntöse lebegett; láthatóan futva engedelmeskedett a hívó szónak, amit a herceg elégedetten nyugtázott.

– Hova lett a hárem bejárata, Adáli? – kérdezte dühösen Dzsamal kán.

– Ezt a kérdést talán inkább a hercegnővel beszéld meg, uram – felelte udvariasan Adáli.

– De én *téged* kérdezlek! – szúrta a szót összeszorított fogai közt a herceg.

– Nem válaszolhatok, uram – feszengett láthatóan Adáli. – Kérlek, hogy az úrnőmmel beszéld meg.

– De én ma éjjel nem akarok az úrnőddel találkozni – felelte Dzsamal kán, aki már alig tudta féken tartani a haragját. – A háremhölgyeimmel akarok szórakozni, de a hárem ajtaja eltűnt.

– *Mert a hárem sincs többé* – hallotta Jaszaman hangját.

Dzsamal kán megpördült, de akkora volt a megdöbbenése, hogy felesége szavai alig jutottak el a tudatáig.

– Gyere be, uram – mondta Jaszaman, és behúzta a szobájába, majd becsukta mögötte az ajtót. A férfi azonnal észrevette, hogy egyedül vannak, és hogy Jaszaman aznap este különlegesen szép. Apró aranycsillagokkal pettyezett fekete selyemszoknyát viselt, melynek anyagán átsejlett karcsú lába. A ruha felső része ráfeszült kebleire, és mellbimbója látszott az arannyal szegett fekete selymen keresztül.

Dzsamal kán körülnézett. Valami megváltozott. Nem hálókamrában találta magát, hanem egy kényelmes díványokkal, nagy párnákkal, gyöngyház berakásos ébenfa asztalokkal és csodálatos rubinüveges rézlámpákkal megvilágított szalonban. Még soha nem látta a szobát ilyen szépnek.

A hárembe vezető nyitott ajtón keresztül egy hálószobát pillantott meg. – Hol vannak a hölgyeim? – kérdezte, amikor eszébe jutott, miért is van itt.

– Eladtam őket – felelte nyugodtan Jaszaman. – De foglalj helyet, uram, és meséj az utazásodról. Sok vadat lőttél? Remélem, hoztál szarvast. Szeretem a húsát.

– *Eladtad a háremhölgyeimet? Hogy merészeltél ilyet tenni?* – Dzsamal kánt

mélységesen felháborította felesége cselekedete.

– Te meg hogy merészeltél, uram, elhozni ide, anélkül hogy előkészítetted volna a lakosztályomat? – kiabált vissza Jaszaman, és haragosan toppantott. – Anyád idejében, Allah nyugosztalja áldott lelkét, itt nem volt hárem. Ezek mind anyád szobái voltak, te pedig odaadtad mindet azoknak a némbereknek, mialatt feleségedet egyetlen helyiségbe szorítottad. Háremhölgyeid nem tiszteltek, ami nem is csoda! Még arra is rákényszerítettél, hogy együtt fürödjem velük! Nem volt külön helyiség sem a szolgálóimnak, sem a holmimnak, de te ezt észre sem vetted. Egyedül csak a magad dolgai érdekelték.

Nos, én a nagymogul leánya vagyok! Velem sem te, sem azok a szememben oly nagyra tartott némberek nem bánhatnak így. Ez az én otthonom. Te magad adtál felhatalmazást, hogy azt tegyek, amit akarok. Ez a lakosztály egyszerűen kicsi volt számomra és az enyéim számára. Ha háremre vágysz, uram, akkor még egy szárnyat kell építtetned a palotádhoz, hogy ott helyezd el a hölgyeidet. Ám amíg ez bekövetkezik, eladtam azokat a némbereket, és az eladásukból származó pénzből tisztességesen rendbe hoztattam a szobáimat. – Vadul meredt rá; merjen csak vitába szállni velem!

Dzsamal kán azonban elképedve bámult Jaszamanra, mialatt az elmondottakon gondolkozott. *Eladta a háremét, hogy az átalakításhoz pénze legyen?* Hirtelen nagyon mulatságosnak találta a helyzetet. Micsoda asszony! Nevetni kezdett, és percekig hahotázott, míg Jaszaman ott állt előtte, és nem hagyta magát megfélemlíteni. A kacagástól könnyek csorogtak a férfi arcán, az oldala szűrt. Jaszaman tényleg a nagymogul lánya. Szép, erős fiai és gyönyörű, akaratos lányai születnek majd tőle.

De a nevetése, amilyen gyorsan támadt fel, olyan gyorsan el is halt. A fiúk és lányok nemzéséhez bizalmas együttlétre van szükség, amely közöttük még nem teremtődött meg, és a háremhölgyei sincsenek már itt, akikkel kedvét tölthetné. Jaszaman Kama Begum a leggyönyörűbb nő, akit valaha látott. A herceg megkívánta. *Akarja. Most. Még ma éjjel.*

– Ha túladtál a háremhölgyeim, bizonyára kész vagy úgy szolgálni, ahogy ők szolgáltak, Jaszaman – mondta elgondolkodva.

Jaszaman nem szólt semmit, de hihetetlenül szép türkizkék szeme tágra nyílt.

– Még nem válaszoltál, Jaszaman – mondta a férfi halkán, és odavonta magához. – Kész vagy minden kívánságomat kielégíteni, ahogy egy jó feleséghez illik? – Gyengéden megsimogatta a lány arcát.

Jaszamannal forgott a világ. Hevesen vert a szíve. Egy pillanatig még a lélegzete is elakadt. Körülnézett, ösztönösen segítséget remélt a szolgálától, de azok közben eltűntek. Egyedül voltak.

A férfi lehajolt, és lágyan homlokon csókolta. – Büszke hercegnőm, Jaszaman, válaszolj nekem.

A csók mintha elűzte volna a varázslatot. – Készen állok, hogy a feleséged legyek, uram – mormolta Jaszaman halkan. – Most már nem lesz szükséged másokra.

– Nyújtsd ide az ajkad – felelte a férfi –, és pecsételjük meg az egyezségünket, jázminvirágom. – Ajkával végigsimította Jaszaman ajkát, és így folytatta: – Oly fiatal vagy, Jaszaman. Oly szép. El sem tudod képzelni, mily végtelenül vágyom rád e pillanatban.

Dzsamal kán kikapcsolta és levette Jaszamanról a felső részt. Telt keblei sima gömbölyűségükkel egészen elbűvölték. Két kezébe vette őket, hüvelykujjával a bimbókat simogatta. Jaszaman halk sóhaja növekvő vágyáról árulkodott.

A herceg azután kioldotta Jaszaman szoknyáját, és hagyta, hogy a földre hulljon. A felesége meztelenül állt előtte. Néhány lépést hátrált, hogy elgyönyörködjék benne úgy, ahogy Allah teremtette. Érezte, hogy lingája megmozdul az ágyékkötője alatt. Az ő vágya is felébredt.

Jaszaman szótlanul, mozdulatlanul állt, a férfi barna szemének meleg tekintete szinte hipnotizálta, majd kissé megborzongott a hűvös éjszakai levegőtől. Vagy talán a férfi kezének érintésétől a vállán? Dzsamal kán ismét magához vonta. Jaszamannak gyönyörűséget okozott, ahogy ujjával végigsimította a hátát, le egészen kerek fenekéig, majd ismét megérintette az arcát. A herceg két keze közé fogta Jaszaman arcát, majd ajkaik ismét csókban forrtak össze.

Jaszaman boldogan adta át magát a csóknak, karjával hevesen átölelte a férje nyakát. Egész életében erre várt. A férfi ajka forró volt és gyöngéd. Csókjai szavak nélkül is elárulták szerelmi szenvedélyét. Lehelete enyhén mentaillatú volt, amikor szótlan jelzésére Jaszaman szétnyitotta az ajkait, és nyelvük édesen nedvesen, mintegy erotikus táncot járva körözni kezdett egymás körül. Jaszaman mélyet sóhajtott. A férfi ölelésében elégedetten, nagy igyekezettel kioldotta férje ágyékkötőjét, hogy ő is meztelen legyen. Félénken, majd egyre növekvő merészséggel ő is simogatni kezdte: először sima hátát cirógatta, majd megmarkolta feszes fenekét. A lélegzete is elakadt, amikor kemény lingája a combjának feszült. Ijedt tekintetét a férje arcára emelte.

– Nem is tudtam, hogy egy szűz így fel tudja izgatni a férjét, uram – mondta csodálkozva.

– Talán nem minden szűz, de ez az egy bizonyosan, jázminvirágom – válaszolta a férfi, édesen rámosolygott, a karjába emelte, és elindult vele a hálószoba felé.

– A Vánkos-könyvem! – kiáltott fel ijedten Jaszaman. – Anélkül nem tudom,

mit kell tennem, Dzsamal!

– Ma éjjel – mosolygott rá a férje – majd én irányítlak, szerelmem, s megmondom, mit kell tenned. Ma éjjel én tanítlak, hogy élvezd a szenvedélyt. Más éjszakákon majd megmutatom, Jaszaman, hogyan szerezz nekem gyönyörűséget, de ma éjjel azt a különleges örömet adom neked, amit csak olyan férfitől kaphat egy nő, aki szereti, s ezáltal nekem is ugyanolyan gyönyörűségben lesz részem. – Lefektette az ágyra, mellé feküdt, és gyöngéden simogatni kezdte a mellét.

Jaszaman figyelte, ahogy simogatja, ahogy mellbimbói megkeményednek az érintésétől. A férfi lehajolt, és lassan, érzéken szívní kezdte a mellbimbóit, ezzel csodálatos gyönyörűséget szerezve Jaszamannak. Aztán megkérdezte: – Szeretsz, Jaszaman?

– Nem vagyok biztos abban, mit jelent férfi és nő között a szerelem, Dzsamal – vallotta be őszintén. – Te olyan tapasztalt vagy ezekben a kérdésekben, ezért inkább én kérdeznék: szeretsz?

A férfi egy percig elgondolkozott, majd így szólt: –Egészen biztosan, Jaszamanom, különben elvertelek volna azért, mert eladtad a háremhölgyeimet. – Barna szeme huncutul csillogott.

– Talán én is szeretlek egy kicsit, uram, különben nem vesztettem volna el a fejem a haragtól, amikor azt a Számira nevű szukát megláttam a karodban! – Magához húzta Dzsamal fejét, és tüzesen szájon csókolta.

Dzsamal kán szíve nagyot dobbant. Egy szép és kedves asszonnal kötött házasságon kívül aligha merhetett többet kívánni, pedig még ennél is nagyobb áldás érte. Dzsamal érezte, hogy Jaszaman szereti őt. Az a természetesség, amellyel bevallotta féltékeny dühét, megértette a férfival, hogy Jaszaman valóban szereti őt, még ha nem is biztos az érzései felől.

Dzsamal visszacsókolta, az ajkát harapdálta, majd mély, lassú csókokkal csitította felesége féltékeny dühét, míg Jaszaman fel nem sóhajtott az élvezettől. A herceg végigcsókolta Jaszaman testét, először a nyakát, majd gömbölyű, illatos vállát, csodás melleinek mély, illatos völgyét, lapos hasát, amely meg-megrándult meleg ajkának érintésétől.

Jaszaman újra felsóhajtott. Férje ajkának érintése a bőrén soha nem tapasztalt érzéssel ajándékozta meg. Olyan édességet tapasztalt kettejük között, amit egyszer sem érzett, amikor Szálímmal a Vánkos-könyv képeit utánozták. Most ébredt csak rá, hogy amit tettek, helytelen volt. Bármit mondott is Szálím az ókori egyiptomiak szerelméről, az természetellenes volt. *Ez a helyes!*

Dzsamal Jaszaman selymes bőrű combját simogatta, majd egyre intimebb helyeken érintette. Jaszaman szíve hevesebben kezdett verni. Rájött, mennyire kívánja a szerelmesek közti édes bizalmasságot, kétségbeesetten vágyik rá,

gondolta.

– Szabadíts meg a szüzességemtől, Dzsamal, én jó uram! – könyörgött neki.
– Most egyszerre félek az ismeretlentől. De tőled nem akarok félni. Tégy most rögtön magadévá, hogy csillapuljon a félelmem, és örömről leljük végre egymásban!

A férfi megértette Jaszamant, de azt is tudta, hogy első alkalommal a szerelmi szenvedély nemcsak gyönyört, hanem fájdalmat is okozhat. – Bíz bennem, jázminvirágom, nem foglak bántani – kérte.

Dzsamal megfordult, és szájával rálelt Jaszaman titkos ékszerére. Nyelvével gyorsan, tapasztaltán simogatta a lány gyöngéd, rózsás bőrét, és amikor Jaszaman már a csúcspont közelében volt, Dzsamal ráhengeredett, hogy lingáját bevezesse Jaszaman jónijába, de a lány erősen megmarkolta férje lingáját, hogy ő maga tegye meg, mialatt türkizkék szemének pillantása egyetlen percre sem engedte el férje szerelemmel teli, bársonyosan sötét szemének pillantását. Dzsamal próbálta magát visszafogni, és csak lassan hatolt belé, amikor pedig Jaszaman szemében meglátta a fájdalmat, habozni kezdett, hogy folytassa-e.

– *Ne!* – lihegte Jaszaman, és ifjú testét teljes erővel előrelökte, hogy férje lingáját egészen befogadhassa. Arcán a fájdalom lassanként meglepetésnek adta át a helyét, ahogy Dzsamal mozogni kezdett benne, hogy felnőtt élete első gyönyöréhez segítse, mielőtt maga is élvezethez jutna; figyelte, ahogy Jaszaman szemében megjelenik az öröm, és végtelen boldogsággal töltötte el, hogy gyönyöre tetőfokán, ugyanazon pillanatban – a két első eksztázisában – Jaszaman is felkiáltott.

6

Man Bai, Szálím herceg első felesége hisztériás rohamot kapott. Szolgái szeretett nagynénjéért, Jodh Baiért, a nagymogul feleségéért küldtek, aki egyben Man Bai anyósa is volt.

– Gyermekem! Gyermekem! – Jodh Bai átölelte unokahúgát, és selymes, illatos sötét haját simogatta, hogy megnyugtassa. – Mitől vagy ily zaklatott?

Man Bai képtelen volt válaszolni. Úgy zokogott, mintha a szíve akarna megszakadni. Az idősebb asszony vigasztalta, ahogy tudta.

– Vedd rá a császárt, hogy ne tegye! – nyögte ki végül Man Bai.

– Mit ne tegyen, gyermekem? – kérdezte türelmesen Jodh Bai.

– A császár ismét haragszik uramra, Szálím hercegre. Megint azzal fenyegeti, hogy Kusraut teszi meg örökösének.

Jodh Bai bosszús lett. Elege volt már férje és fia kiseddel játékaiból. De Man Bai kedvéért meg kellett őriznie a nyugalma. – Akbár gyakran mondogatja, hogy ezért vagy azért a vétségéért kitagadja Szálímot, Man Bai. De még

sohasem tette meg, és nem is fogja – nyugtatta meg a kétségbeesett asszonyt.

– De most a fiam, Kusrau, és a bátyám, Mado Szing összefogtak. Nyíltan hangoztatják, hogy megszabadítják a nagymogult ettől a folytonos bosszúságtól. Ó, néném! Arra neveltem a fiamat, hogy hű legyen apjához és nagyapjához. Gonosz bátyám félrevezeti. Úgy szégyellem magam.

– Nincs miért szégyellned magad, Man Bai, inkább unokám és unokaöcsém kellene hogy restelkedjenek. Ne félj, gyermekem. Nem láznak fel Szálím ellen, és Akbár sem tagadja ki őt. Majd beszélek bátyámmal, az édesapáddal. Biztosíthatlak, hogy ő majd leteremti Mado Szinget.

De Man Bai nem sokáig lehetett nyugodt. Aznap este Szálím háremének hölgyei ünnepségre gyűltek össze a nyitott udvaron. Man Bai mellett Nur Dzsahan, Szálím kedvenc felesége állt. – Az az áruló, akit világra hoztál, megérdemli, hogy hűtlenségéért meghaljon, ahelyett hogy egy gazdag és házasságra érett hercegnőt kapna feleségül! – sziszegte oda mézédés hangon Man Bainak mérgezett szavait.

– Ne merj így beszélni a fiamról! – kiáltott Man Bai harciasan. – Jó fiú, és szereti az apját.

– Emberségéből kivetkőzött fiú az, aki apja ellen fordul – vágott vissza haragosan Nur Dzsahan. – Szálím uramnak alkalmatlan örököse Kusrau. Uram most érdemesebb örököst keres a többi fia között. Úgy hallom, hogy Kuram herceg felettébb kedvére való. A császár is szereti. – Man Bai megdöbbenése láttán Nur Dzsahan felnevetett, és vidáman arrébb táncolt.

Man Bai otthagya a többi asszonyt, és megkereste a férjét. – Igaz, hogy a fiam helyett Kuram herceget akarod örökösödül? – kérdezte.

– Kuram legalább túl fiatal még ahhoz, hogy ellenem lázadjon – mondta Szálím, tréfának szánva a megjegyzését.

Man Bai elsápadt. Nur Dzsahan, rosszindulatból bár, de ezek szerint igazat mondott. Szálím a fiuk ellen fordult, ami érthető, hiszen Kusrau hűtlenné vált. – Ó, micsoda szégyen! – suttogta reményét veszítve Man Bai, majd sietve otthagya az ünnepséget. Reggel találtak rá holtan. Halálos adag ópiummal követett el öngyilkosságot.

Szálím vigasztalhatatlan volt Man Bai öngyilkossága miatt. Ismét visszatért régi rossz szokásaihoz, az ivásathoz, a kábítószerekhez és mindenféle más kicsapongáshoz. Amikor örököse féktelen viselkedéséről tudomást szerzett, Akbár elhatározta, hogy egyszer és mindenkorra megleckézteti a fiát. Ha legidősebb fia öröklé utána a trónt, változtatnia kell a viselkedésén. Ha pedig képtelen megváltozni, akkor ideje, hogy Akbár valamelyik unokáját tegye meg örökösének. Két másik életben maradt fia nem alkalmas az uralkodásra. Akbár kétségbeesetten csóválta a fejét, és ahelyett hogy leányát látogatta volna meg

Kasmírban, Agrából Alláhábádba indult, ahol Szálím tartott udvart.

A két város közti folyó vize alacsony volt, és Akbár hajója zátonyra futott. Míg arra várt, hogy hajóját lehúzzák a homokzátonyról, üzenet érkezett Agrából, hogy Mariam Makani nagyon beteg, és fiát kívánja látni. A császár mélyen, szomorúan felsóhajtott, azután kiadta a parancsot, hogy térjenek vissza Agrába, és amilyen gyorsan csak bírt, anyja betegágyához sietett. Szálím várhat, gondolta.

Mariam Makani már két hónapja nem hagyta el az ágyát. Egykor szép fekete haja megritkult és ősz lett. Törékeny testéből csak sötét szeme villogott a régi életerővel. Amikor Akbár leült mellé, az anyja apró, karomszerű keze a karjára fonódott.

– Szálím! – suttogta Mariam Makani.

– Egyelőre nem söpri el a haragom, anyám – mondta tréfálkozva Akbár.

– Ő kell hogy kövessen a trónon – mondta az anyja rekedten.

Akbár megrázta a fejét. – Egyre bizonyosabb vagyok benne, hogy alkalmatlan rá, anyám. Tudod, hogy szeretem, de mintha a nagymogulok és rádzspatok minden rossz tulajdonságát örökölte volna. Lehet, hogy nem tartom be az öröklési rendet, és a birodalom érdekében egyik unokámat nevezem ki örökösömnek.

De Mariam Makani vadul rázta a fejét. – Nem! – mondta. – Barbul. Az én Huma Junom. Akbár. *Szálím!*

Akbár megértette, mennyire fontos az öröklési rend az anyjának. De tudta, hogy ez már más világ, mint nagyapja és apja idejében, akik életük javát az Indiai félsziget területeiért folyó harcban töltötték.

Mintha megérezte volna a gondolatait, anyja utolsó erejével még ennyit mondott: – Keress Szálimnak egy vérünkből való lányt. Az ő fiuk legyen Szálím utáni örökösöd. Ezek a rádzspat hercegnők megmérgezik a vérünket. – Mariam Makani lehunyta a szemét, és elaludt, mert a beszélgetés nagyon kifárasztotta.

Az anyja szavai megértették Akbárral, hogy meg kell békülnie legidősebb fiával. Sem Kusrau, sem a többi unokája nem elég idős ahhoz, hogy Indiában uralkodjék. Utána csak felnőtt férfi uralkodhat.

Mariam Makani ez után a beszélgetés után többé nem nyerte vissza az eszméletét. 1604. augusztus 29-én halt meg, hetvenhét éves korában. Egy küldöncöt menesztettek Kasmírba, hogy Jaszaman Kama Begummal közöljék nagyanyja halálhírét. Jaszaman őszintén megsiratta. – Te is szeretted volna – mondta Dzsamal kánnak, aztán vidámabb lett. – De tavasszal végre az egész családommal találkozhatsz, amikor Ag-rába utazunk az apám uralkodásának ötvenedik évfordulójára rendezett ünnepségekre.

– És végre találkozom a bátyáddal, Szálímmal is – mondta Dzsamal kán.

– Igen, és fontos, hogy megkedveljétek egymást. Mama Begum azt is megsúgta, hogy apám az ünnepek idején nevez majd ki hivatalosan is Kasmír kormányzójává. Különleges ajándékot kell választanunk apám számára, Dzsamal. Bátyáim szokás szerint elefántokkal ajándékozzák majd meg. – Jaszaman felkacagott. – Apám nagyon szereti az elefántokat, különösen a jó harci állatokat, s aki csak a kedvében akar járni, ilyet ajándékoz neki. Papa palotáiban az istállók mind zsúfolásig vannak elefántokkal. Papa is mindig elajándékoz belőlük, mert ő már nem tudja hova tenni az újakat. Elefántot biztosan nem adhatunk a császárnak.

– Nem bizony – jelentette ki Dzsamal kán, s arra gondolt, hogy szereti Jaszaman nevetését hallani, amikor ilyen boldog és vidám, mint most is. – Egy zafírt adunk neki. Itt, Kasmírban bányásszák a világ legszebb köveit. Nemrégiben egy nem mindennapi zafírt kaptam. Három font a súlya, és tökéletességét finom csiszolása emeli. A tavunk után Vulár Kéknek neveztem el.

Tapsolt, és a belépő szolgának megparancsolta, hogy küldje be Adálival a követ. A szolga elsietett. Néhány perc múlva Adáli lépett be, letett egy dobozt Dzsamal kán elé, és felnyitotta. A fehér selyembélésen egy tökéletes szépségű és tisztaságú sötétkék zafír csillogott. Jaszaman nem talált szavakat, úgy elámult.

– Mi a véleményed? – kérdezte a férje.

– Még soha nem láttam ehhez foghatóan szépet – mondta a lassan magához térő Jaszaman. – Illik rá a név, amit adtál neki, uram. Apám nagy becsben fogja tartani.

– Még az elefántoknál is nagyobbban? – ugratta a férje.

Jaszaman elnevette magát. – Sokkal nagyobbban! Bátyáim elsárgulnak majd az irigységtől. Én azonban lehet, hogy haragszom rád... – Jaszaman nem tudta levenni a szemét a pompás ékszerről.

– Miért, jázminvirágom? – kérdezte Dzsamal kán, és huncut pillantása Adáliéval találkozott, aki alig bírta leplezni az arcán megjelenő mosolyt.

– Nos, azért, uram, mert atyámat ajándékozod meg ezzel a csodálatos ékkövel, amikor nekem is adhattad volna – mondta tettetett haraggal a hercegnő.

– A Vulár Kék különleges kő – magyarázta komolyan Dzsamal kán. – Császárhoz illő. – Intett Adálinak, aki köntöse ráncai közül egy elefántcsont dobozkat varázsolt elő. – Ez a lánc azonban egy kasmíri hercegnő szép nyakát kell hogy ékesítse – fejezte be a kán, és elvette a dobozt Adálitól.

Jaszaman boldog kis sikkantással kapta ki a kezéből, és kinyitotta. A

dobozban egy fehéraranyba foglalt, egymáshoz tökéletesen illő sötétkék zafirokból álló nyaklánc feküdt. – Ó, Dzsamal! Hiszen ez gyönyörű! – kiáltott fel Jaszaman, és kivette a láncot a dobozból, hogy a nyakába akassza.

– Ezeket a köveket Kasmír Csillagainak nevezik – mondta a férfi. – Születésemkor adta atyám az anyámnak. Úgy gondoltam, szívesen viselnéd Agrában, az udvarban. Kasmír kormányzójának felesége túl kell hogy szárnyaljon minden más hölgyet.

– Igen! – ugrott a nyakába boldogan Jaszaman, és forró csókot nyomott férje ajkára. – Mellettem elhomályosul majd az összes vén varjú, akit a bátyáim elvettek. Még Nur Dzsahan is irigyelni fog a Kasmír Csillagaiért. Tudom, hogy neki feleilyen szép ékszerei sincsenek! – tette hozzá kárörvendően.

– Ó, te telhetetlen! – Dzsamal kán átölelte, és magához szorította. – Gyámoltalan vagyok veled szemben! Rabul ejtetted a szívem. Rajtad kívül többé senki sem kell nekem. A gyermekek, akik egy ilyen szerelemből születnek, sokra viszik ezen a földön.

Gyermekek. Jaszaman is szeretett volna gyermekeket, de eleinte ebben a kérdésben Rugáija Begum óhaját követte, aki attól félt, hogy az alig érett Jaszaman a terhesség tönkretetheti, legyengítheti vagy akár meg is ölheti. Jaszaman ezért egy különleges főzetet ivott, amelyet To-ramalli reggelente frissen készített. Rugáija Begum azt mondta a lányának, hogy amíg ezt issza, nem fog teherbe esni. Jaszaman kötelességtudóan itta is házassága első évében, de nem sokkal tizenegyedik születésnapja után felhagyott vele. – A gyermekeit szeretném hordani! – mondta Rugáija Begumnak, aki Jaszaman nyilvánvaló egészsége láttán végül is beadta a derekát.

A kora téli olvadáskor Rugáija Begum leányával és vejével együtt elindult Agrába. Akbár India uralkodójaként trónra lépése ötvenedik évfordulóját készült megünnepelni március tizenegyedikén. Mindkét nő tisztában volt vele, hogy Akbár most utoljára dönt véglegesen az ügyeiben a nyilvánosság előtt. Szálimot – hogy elvegye a kedvét a továbbiakban a túlkapasoktól – egyszer s mindenkorra az örökösének nyilvánítja. Ezzel a nyílt állásfoglalással vet véget Kusrau jövőbeni próbálkozásainak is, s remélhetőleg az ifjú herceg ettől fogva nem töri a fejét azon, hogy is léphetne az apja helyére.

Szálimot kellőképp megbüntették előző nyári rettenetes viselkedéséért. Az ősz derekán nagyanyja halálát ürügyként felhasználva felkereste az apját Agrában, és részvétét nyilvánította. Egy szép gyémántot és kétszáz elefántot ajándékozott a császárnak. Akbár a nyilvánosság előtt megbocsátott neki, de nem volt hajlandó olyan könnyen újra a kegyeibe fogadni, mint ahogy Szálim remélte. Ezúttal elefántokkal nem lehetett kiengesztelni a császárt.

A trónörököst apja parancsára letartóztatták, és a hárembe vitték, ahol Jodh

Bai lakosztályában már Akbár várta. Anyja jelenléte megnyugtatta Szálímot, hogy az életét nem fenyegeti veszély, viszont végig kellett hallgatnia bünei lajstromát, apja és anyja fejmosását. Tudva, hogy őszinte megbánást várnak tőle, könnyeket préselt ki a szeméből, és esedezett, hogy szülei bocsássanak meg mindazért a szomorúságért, amit nekik okozott. Könnyekkel és fogadkozással, hogy megjavul, eddig még mindig célt ért.

Jodh Bai, aki bízott benne, és kész volt megbocsátani, most is elsírta magát, majd megölelte a fiát, és megbocsátott neki.

Akbár azonban már nem hitt neki. – Mindig azt állítod, hogy megjavulsz, Saiko Baba, de előttem nem titok, hogy csak akkor tanúsítasz megbánást, ha rajtakapnak, és bűneidet a fejedre olvassák.

– Igaz, apám – ismerte be Szálím, és még több köny-nyet préselt ki a szeméből. – Lassan tanulok, de ezúttal esküszöm, hogy tanultam a hibáimból. Soha többé nem adok okot arra, hogy meg kelljen büntetned.

– Milyen uralkodó válik majd belőled, ha saját vágyaid mindig megelőzik a mérlegelést, hogy mi a jó, s mi a rossz? A hatalom ajándék, fiam, de ha helytelen célra használod fel, végül elveszik tőled.

– Jobban fogok igyekezni, atyám. – Szálím hangja őszintén csengett.

Akbár felkacagott, de ez nem volt vidám nevetés. – És ebben számíthatasz rám, fiam, ahogy korábban is mindig! – Intett a két örnek, akik Szálímot odakísérték, és mostanáig csendben vártak a parancsára. – Tudjátok, mit kell tennetek – mondta. – Vigyétek.

Szálím apja lábához vetette magát, a szíve a torkában dobogott. Lehet, hogy túl messzire ment? – Atyám! – kiáltotta rémülten. – Meg akarsz öletni?

– Nem, Saiko Baba – nézett le szánákozóan Akbár a legidősebb gyermekére. – Nem bántalak, de saját érdekedben az orvosommal és két szolgálómmal együtt bezárlak, amíg csak meg nem győzől arról, hogy valóban megbántad eddigi gonoszságaidat.

Szálím az anyjára nézett, aki biztatóan rámosolygott. Hagyta hát, hadd vezessék el, mert abban tökéletesen biztos volt, hogy Jodh Bai sosem hazudott neki. Egy kis időre tehát bezárlják. Majd csak kibírja valahogy, az apja pedig elégedett lesz.

Szálím azonban hamarosan rájött, hogy nem fényűző körülmények között tölti bebörtönzése napjait. Egyszerű étkeket szolgáltak fel neki, és *nem kapott bort*. Napokon át harag és kétségbeesés között vergődött. Úrrá lett rajta az önsajnálát, mivel kénytelen volt magába nézni, s ráébredt, hogy súlyos önvád gyötri Man Bai halála miatt. Jodh Bai meglátogatta, és elszörnyedt nyúzott arca láttán. – Mi történt veled? – kérdezte nyugtalanul az orvostól.

– Ne aggódj miatta, méltóságos úrnőm – mondta a császár orvosa. – A herceg

a bor élvezetének rabja lett, és most, hogy megtagadjuk tőle ezt az italt, a szervezete lázad a hiánya ellen. Nemsokára ismét visszaáll szervezete egyensúlya. Akkor majd hízni kezd, és újból jól érzi magát.

– Belehalok ebbe a kezelésbe, anyám – siránkozott a herceg. – Már egy kortytól megerősödnék, hidd el.

– A bor árt neked – bizonygatta Jodh Bai, akit az orvos érvelése meggyőzött, hogy ne engedjen fia kéréseinek. – Mind tudjuk. – Hirtelen vidámabb hangot ütött meg. – Atyád trónra lépésének ötvenedik évfordulójának megünneplésére már megkezdődtek az előkészületek. Erre az alkalomra Jaszaman és a férje is idejönnek Kasmírból.

– *Jaszaman idejön?* – csillant fel a herceg szeme.

– Igen – felelte az anyja. – Ugye, egészségesen, jó erőben akarsz várni a hűgodat? Nagyon szomorú lenne, ha ebben az állapotban látna viszont. Tudom, örülni fogsz, ha megtudod, hogy nagyon boldog a házassága Dzsamal herceggel. – Jodh Bai figyelmesen nézte a fiát, hogy lássa, maradt-e még a szívében titkos szenvedély a húga iránt, ahogy azt hajdanán Rugáija Begum állította. De Szálimon csak a testvéri érdeklődés jelei látszottak e hír hallatán.

– Szívesen látom viszont az én kis hűgodat – mondta az anyjának. – És örülök, hogy megismerhetem a férjét is. Ha az én majmocskám szereti, csakis jó ember lehet.

Jodh Bai megnyugodott, hogy a regényes érzelmek, amelyeket Szálim egykor a féltestvére iránt táplált, többé már nem lángolnak a szívében.

– Meglátogathatják-e a hárem hölgyei a fiamat? – kérdezte Jodh Bai az orvost.

– Azt hiszem, az jót tenne neki – egyezett bele doktor Sale-Vahan.

Akbárt nem sokkal e látogatás után könyörgéssel kezdték ostromolni a feleségei, lányai, nőrokonai és rabszolganői is, valahányszor betette a lábát a nők lakrészébe. Kérlelték, hogy engedje ki Szálimot. Azzal érveltek, hogy okult a büntetéséből. Ha ezt a kemény bánásmódot tovább kell túrnie, mondták, megtört emberré válik. Ki kell engedni, mondták nap mint nap kórusban.

Akbár végül megadta magát, mert belefáradt a szüntelen siránkozásba, és felbőszítette, hogy nem látják be: amit Szálimmal tesz, azt a fia érdekében teszi. A herceget doktor Sale-Vahan társaságában szabadon engedték, és a folyón túli palotájába távozatott, ahol józanul s békében kellett élnie, különben az apja kitagadja. Még egy félrelépés, és vége, figyelmeztette az apja. Szálim megesküdtött, hogy más ember vált belőle. Akbár mindenesetre megfigyelés alatt tartotta a fiát.

De nem kellett volna aggódnia, mert az önuralmát visszanyert Szálim nem ohajtotta többé elveszteni ezt a drága kincset. A hárembeli hölgyek elfecsegték

neki minden titkot. Az apja egészsége megromlott, bár ezt leplezni igyekeztek. Hamarosan én leszek a nagymogul, gondolta Szálím. *És Jaszaman idejön!* Szálím nem akart öccse, Danijal sorsára jutni, aki többszöri kísérletei ellenére sem tud lemondani már a borról. Egy olyan férfi, aki nem ura magának, nem élvezheti a nagymogul hatalmát. *És Jaszaman undorodna egy részeges férfitől!*

A kasmíri vendégek március első hetében érkeztek meg Agrába. A palota kertjében álló vendégházban szállásolták el őket. Lakosztályaik a Jamuna folyóra néztek, és a teraszos kertek egészen a víz széléig húzódtak. Dzsamal kánt elbűvölte a város, hiszen születésétől fogva Kasmírban élt, és még soha nem látott nagyvárost. Dzsamal kánt különösen a hatalmas vörös homokkő erőd nyugözte le, melyet Akbár a folyó nyugati partján építtetett, egy korábbi erőd alapjaira. A nagymogul maga mutogatott meg mindent nagy büszkén a vejének.

– Még soha nem láttam ehhez foghatót! – kiáltott fel lelkesen az ifjú. – Bámulatos!

– Jaszaman utálja – jegyezte meg az apósa. – Soha nem szerette különösebben Agrát, ezért is töltötte ideje jó részét Lahorban vagy Kasmírban.

– Már észrevettem, hogy Jaszaman egyáltalán nem szereti a nagyvárosokat – felelte a herceg.

Akbár rámosolygott a fiatalemberre: – Beleszerettél a lányomba, Dzsamal kán? Amikor róla beszélsz, ellágyul az arcod, és a hangod is megváltozik.

Az aranybarna bőrű herceg elpirult. – Igen... – mondta lassan – valóban nagyon megszerettem, uram. – Aztán elmosolyodott, és kuncogni kezdett. – Hallottad már, hogy adott túl Jaszaman a hárememen?

A császár nevetésben tört ki. – Nem – válaszolta. – De nem tagadom, képesnek tartom az ilyesmire, fiam.

– Úgy bizony, uram! Az édes ártatlanság, akit feleségül adtál hozzám, időnként vad, szenvedélyes teremtéssé válik – mondta Dzsamal kán. – Erre nem figyelmeztettél, amikor szépségét megcsillantottad a szemem előtt! Ó, igen, nagyon szeretem Jaszamant!

– Mondd el, hogyan adta el a háremedet! – kérte a nagymogul.

Dzsamal kán rendre elmondott mindent, és amikor befejezte, a császár még hangosabban nevetett.

– Hogy a termei szépítésére használta a pénzt! – kiáltotta elragadtatottan. – Az anyjának, Kandrának is ilyen heves, szenvedélyes természete volt... Ó, hogy hiányzik! – Elhallgatott, ahogy a szomorú emlékek úrrá lettek rajta.

Dzsamal kán azt hitte, megbántotta valamivel a császárt, s nem tudta, mit mondjon.

A csendet Akbár törte meg. – Ugye, elhozod ma este Jaszamant? A fiam,

Szálím is velem lesz. Őt még nem ismered. Ha a nagymogul kormányzója leszel Kasmírban, kölcsönösen meg kell kedvelnetek egymást.

– Így is lesz, uram – bizonygatta Dzszamal kán. – Ja-szaman nagyon szereti a bátyját, és hogyan kedvelnék olyasvalakit, akit az imádoztam így bálványoz? Engedélyeddel, nagyuram, nemcsak neked, hanem Szálím hercegnek is hűbéresküt teszek.

– Rendben van – bólintott a császár.

Aznap este az arannyal szegélyezett bíborlila száríba öltözött Jaszaman, nyakában aranyfoglatatú ametisztlánccal, férje kíséretében kereste fel az apját. A nagymogul egész családja jelen volt. Jaszamant melegen üdvözölték, és fehér ruhájában különösen jól mutató férjét megcsodálták és körülrajongták.

Ekkor egy szolga kiáltott fel az ajtóban: – A legmél-tóságosabb, legtisztéletreméltóbb, legnagyobb Mohamed Szálím herceg érkezett meg! Utat! Utat!

Szálím egy percre megállt, és tekintetét végighordozta az egybegyűlteken. *Jaszaman. Hol van Jaszaman? Ott!* A testvéreivel beszélget. Egy fiatalember áll mellette. Szálím átment a termen az apjához, aki egy nagy párnán, aranybaldachin alatt ült. Alázatosan leborult előtte. Az öregember valóban rosszul néz ki, gondolta. Most már nem tart soká. Hamarosan az ölébe hull minden, amit valaha akart. Az övé lesz India. Hihetetlen hatalma lesz! *És az övé lesz Jaszaman!*

Érezte, hogy talpra segítik, és felnézett apja könnyes szemébe: – Atyám! – kiáltott fel, és megcsókolta Akbárt.

– Szeretett fiam, Saiko Baba – felelte a nagymogul, és megcsókolta a fiát. – Allah hozott a házamban: Menj, üdvözöld anyádat és a család többi tagját.

A herceg mosolyogva, illedelmes meghajlással búcsúzott el az apjától. Szeretetteljesen üdvözölte az anyját. Jaszaman megpillantása felvidította, beszédessé tette. Végigcsókolta a nénjeit, üdvözölte Nur Dzszahant és második fia feleségét, majd két legidősebb nővérét.

– Szálím! – Valaki türelmetlenül rángatta a ruhaujját.

– Aram-Banu, kedvesem! Napról napra szebb leszel – bókölt Waqi úrhölgy leányának, majd finoman lefejtette magáról a beléje kapaszkodó ujjakat.

Aram-Banu boldog mosollyal nyugtázta a hízelgését.

– És ki a gyönyörű társnőtök, kedveseim? – ugratta őket Szálím.

– Szálím! Hát nem ismered fel a kis hűgunkat, Jasza-mant? – kuncogott mit sem sejtve Aram-Banu.

– Ez nem lehet az én majmocskám – színlelt meglepetést Szálím. – Az én Jaszamanom egy csúf kis béka volt, amikor utoljára találkoztunk.

– Gazfickó! Soha életemben nem voltam csúnya –háborodott fel Jaszaman. –

Még azt is mondták, hogy szokatlanul szép kisbaba voltam!

– Akiből hiú fiatal lány lett – ugratta a bátyja.

– *Szálím!* – Jaszaman toppantott brokátcipős lábával. – Hát így üdvözlös két év után, bátyám?

– Nem! – kiáltotta Szálím, és a karjába kapta. – Én így üdvözöllek, Jaszamanom! – Szája villámgyorsan a lányéra tapadt, nyelve hihetetlen érzékiséggel az ajkai közé furakodott. Aztán elengedte a húgát. Mindez olyan gyorsan történt, hogy Jaszaman még abban sem volt biztos, nem képzelte-e csupán ölelésének illetlen szenvedélyét. Jaszaman idegesen felnevetett, és igyekezett elúzni a hirtelen támadt, kellemetlen érzést. – Én is örülök, hogy látlak, bátyám – mondta erőltetett mosollyal.

– Ha lehet, még szebb lettél, húgom – mondta meleg tekintettel Szálím. De nem is, a tekintete egyenesen tüzes volt! – Látom, jól tesz a házasság – folytatta. – Ezek szerint a férjed jó szerető?

Jaszaman kínosnak érezte a szavait és a mögöttük rejlő kétértelműséget. Bizonyosan nem képzelődik, gondolta, és életében először úgy érezte, hogy Szálím sarokba szorította. – Nagyon boldog vagyok – jelentette ki mereven.

– Szereted? – próbálkozott tovább Szálím.

– Igen, szeretem, bátyám. – Kezdte zaklatásnak érezni ezt a beszélgetést.

– És hol van ez a kasmíri hercegecske? Szívesen találkoznék vele, Jaszaman, és majd én eldöntöm, ő-e a megfelelő férfi számodra, és alkalmas-e arra, hogy tartományaimat a nevében kormányozza.

Jaszaman türkizkék szeme dühösen villant. – *A te tartományaidat?* – kérdezte halkan. – Apánk még a trónján ül, bátyám. Nem pusztá árnyék, vagy talán megint egy kis lázadás törőd a fejed, mialatt éppen apánk trónra lépésének ötvenedik évfordulóját ünnepeljük? – kirántotta a kezét a férfi markából.

– A hirtelen haragúak nagy szenvedélyre képesek – mormolta a férfi.

– Szavaid felettébb illetlenek, *bátyám* – mondta Jaszaman, és elfordult tőle.

A férfi megmarkolta húga meztelen vállát, mivel Jaszaman a hőség miatt nem viselt kabátot. A férfi ujjai fájdalmasan mélyedtek hamvas bőrébe. – Szeretnék megismerkedni a férjeddal, húgom – mondta.

Jaszaman nem nézett rá, hanem lehajtott fejjel kérdezte: — Mit akarsz tőlem, Szálím?

– Hogy megoszd velem a trónt, amikor majd az enyém lesz, Jaszaman. Tudod, hogy mindig is ezt akartam.

– De én a testvéred vagyok, Szálím. A férjem mellett a helyem – felelte csendesen Jaszaman, és maga sem hitte, hogy ezt hallja.

– *Kívánlak!* – vágta oda sürgetően Szálím. Jaszaman kénytelen volt ránézni, és lelke mélyéig megrázta a vágy, ami Szálím szeméből sütött. – *Szálím!* –

ismételte. – *A testvéred vagyok!*

– Az ókori Egyiptomban a királyi testvérek egymás között házasodtak – mondta. – Hát már elfelejtetted, mit meséltem neked, amikor még kicsi voltál, szeretett Jaszamanom?

Jaszaman hirtelen ellágyult, mert azt gondolta, hogy Szálím szeretetére hivatkozva megértetheti vele, mennyire helytelen a szenvedélye. – Én már nem vagyok gyerek, Szálím. Mindketten tudjuk, hogy amit javasolsz, az a természet ellen való bűn. Szó sem lehet arról, amit akarsz. Verd ki a fejedből, könyörgök. Nézd apánkat! Bár nehezemre esik kimondani, haldoklik. Nemsokára te leszel a nagymogul. Férjem és én hűségesen fogjuk kormányozni nevedben a mi gyönyörű Kasmírunkat. – Megnyugtatóan simogatta meg a bátyja arcát. – Gyere, bátyám, ismerkedj meg Dzsamal kánnal. Biztosíthatlak, hogy megkedveled. És meg is bízatsz benne. Gyere!

Jaszaman kézen fogta, és odavezette, ahol a férje testvéreivel s apjával beszélgetett, akiket szintén meghívtak Akbár ünnepségére.

Juszeif kán és két idősebb fia meghajolt Szálím herceg előtt, aki udvariasan biccentett feléjük.

– Bátyám, ez a férjem, Dzsamal kán. – Jaszaman a fiatalabbik férfihoz fordult. – Uram, ez az én nagyon szeretett bátyám, Szálím, akiről oly gyakran beszéltem.

Dzsamal kán udvariasan meghajolt a sógora előtt, aki egy nap majd a hűbérura lesz. – Boldog vagyok, nagyuram, hogy végre személyesen is találkozhatunk. Fogadd hűbéreskümet, melyhez Allahot hívom tanúként.

Szálím keserű féltékenységet érzett a csinos, udvarias, illedelmes fiatalember láttán, aki ellopta tőle Jaszaman szívét. Most azonnal eltaposta volna, de nem volt ostoba; szája szívélyes mosolyra húzódott, kezét nyújtott a kasmíri hercegnek. – Kedves öcsém – mondta –, én örülök, hogy végre találkozhattam azzal az emberrel, aki olyan boldoggá teszi a majmocskámat. Örömmel elfogadom hűbéresküdet, és ígérem, hogy amit atyám elrendel, az úgy lesz, amíg csak élek.

A két férfi kezét rázott, és Juszeif kán szívből örvendezett a hallottakon. Juszeif kán boldogan mosolygott a hercegre, három fiára és az imádni való hercegnőre, aki lehetővé tette, hogy Kasmír ismét a családjáé legyen, de nem látta, milyen keserű pillantást vált két idősebb fia. Szálím azonban felfigyelt rá, és elégedett mosollyal nyugtázta.

– Szálím bátyád nagyon szívélyesen bánt velem – jegyezte meg Dzsamal kán a feleségének, amikor aznap késő este visszatértek a lakosztályukba. Egy ösztönös belső hang mégis azt súgta, legyen óvatos. Ettől a kényelmetlen érzéstől képtelen volt szabadulni.

– Szálímmal nehéz kijönni, sokszor még azoknak is, akiket kedvel – mondta elgondolkodva Jaszaman. – A bátyám, és én szeretem, de sohasem szabad teljesen megbíznod benne.

– Nem rajongsz érte úgy, ahogy atyád házának többi asszonya – jegyezte meg Dzsamal kán. – Vajon miért?

– Szeretem a bátyámat, de tudom, hogy ő sem különbözik más férfiaktól – mondta óvatosan megválogatva a szavait Jaszaman.

– Látod, ebben tévedsz, jázminvirágom – felelte Dzsamal kán. – Egy nap hatalmas királyságot örököl, és kezében tartja majd mindannyiunk életét, Ó, nem, ő egyáltalán nem olyan, mint a többi férfi.

– Untat ez a téma – simította végig férje meztelen mellét Jaszaman. Az éjszaka a kora tavasz ellenére is tikkasztó volt; Jaszaman csak egy könnyű köntöst viselt, s alatta meztelen volt, Dzsamal kán pedig csupán ágyékkötőt hagyott magán, miután a díszruháját levetette. – Meleg van idebent. Menjünk ki a teraszra. Ott talán fúj egy kis szél a folyó felől.

Jaszaman talpa alatt meleg volt a kő. Ledobta fátyolszövet köntösét, és felsóhajtott: – Hogy gyűlölöm ezt a korán beköszöntő hőséget! Errefelé párás a meleg, nem olyan, mint otthon, Kasmírban. El tudod képzelni, milyen lesz itt két hónap múlva? Elviselhetetlen.

Allahra! Ilyen gyönyörű nőt még életében nem látott, gondolta Dzsamal kán. Sok szép nő van itt Agrában is, de egyik sem ér fel Jaszaman Kama Begummal. Érezte, hogy ágyéka megfeszül a vágtyól.

Jaszaman a fejével körözött, hogy ellazítsa vállát, nyakát. A melle izgatóan domborodott, s a férfi megadta magát a vágynak: átölelte asszonya derekát, sötét fejét lehajtotta, és nyelvvel Jaszaman mellbimbóját kezdte nyalogatni.

Jaszaman felsóhajtott, kezével a férfi vállának támaszkodott, az élvezettől ívben hajlott a háta.

– Csábító vagy – mormolta a férfi, és az asszony halkán felnevetett.

– Inkább ne csábítsalak, uram? – ingerkedett vele.

A férfi apró harapásokkal csókolta a mellét, és Jaszaman felsikkantott, amikor Dzsamal letérdelt elé. – Az enyém vagy, asszony! – dörmögte, s ajkát az asszony puha hasára tapasztotta.

Jaszaman megborzongott, és eltűnődött, vajon minden asszony így élvezi-e férje szerelmét, ahogy ő élvezi Dzsamallal a szeretkezést. A szenvedély mindig csak hevesebben ég? Milyen ártatlan is volt a házasságkötése előtt! A Szálímmal töltött néhány órán kívül semmiféle tapasztalata sem volt. A Vánkos-könyv mit sem mond egy asszonynak a valóságról. Akárhányszor szeretkeznek is, mindig tanul valami újat.

A férfi keze Jaszaman fenekére siklott, s azzal játszott, miközben közelebb

húzta magához. Arcát Jaszaman hasához dörgölte, s orrával is finoman megbökdöste. Jaszaman ösztönösen helyzetet változtatott, s kissé szétterpesztette a lábát. A férfi lejjebb hajolt, s két ujjával óvatosan széthúzta a rózsás szeméremajkakát. Jaszaman ismét megborzongott a kéjes várakozástól, miközben a férfi nyelvének hegye rálelt az érzékeny kis kincsére, melyet Jaszaman pompás szeméremdombja rejtett el a szeme elől.

– Óóó...! – sóhajtott fel kéjesen Jaszaman, és ismét megfeszült a teste.

A férfi nyelve sóváran gyötörni kezdte a gyönyör apró gömbjét, és hamar eljuttatta Jaszamant a csúcra, mely után a lányon meleg elégedettség ömlött el. A férfi boldogan felkacagott. – Ó, te mohó perszóna, te! Miért nem vársz soha?

Az asszony a vállát markolta, és így válaszolt: – Kaphatok még, uram?

– Annyi gyönyört és kéjt, amennyit csak akarsz, jázminvirágom – jelentette ki a férfi nagyvonalúan.

– Kelj fel, Dzsamal! – parancsolt rá türelmetlenül az asszony. – Most rajtam a sor, hogy elüssem mohó étvágyad, hogy aztán kedvünkre lubickolhassunk az élvezet tengerében!

A férfi felállt, és egy pillanatra karjába kapta a lányt. Csókban forrtak össze, amitől szinte már fáj az ajkuk. Azután Jaszaman térdre ereszkedett a férje előtt, akinek lingája hatalmasra duzzadva ágaskodott előtte.

– Ó, ez a rossz fiú éppen olyan izgatott, mint társnője! – mondta játékos feddéssel a hangjában. Egyik kezével megmarkolta férje lingáját, a másikkal Dzsamal feszes fenekét simogatta, majd nyelvével körkörösén simogatni kezdte Dzsamal férfiaságának rubinpiros hegyét. –Hmmm – mormolta, majd szájába vette férje lingáját.

A szinte fájdalmas gyönyörtől Dzsamal teste megfeszült. Oly mérhetetlen magasságokba repítette Jaszaman, hogy ha nem lett volna biztos abban, hogy szűz volt, amikor elvette, azt hitte volna, hogy egy rendkívül tapasztalt kurtizánnal van dolga. De Jaszaman szűz volt, akinek csillapíthatatlan volt a szexuális étvágya, és egyformán értett az érzéki örömök adásához-kapásához. Alig akadt valami, amit ne élvezett volna vagy ne akart volna kipróbálni. Amikor Jaszaman nyelve és szája már robbanásig feszítette, felnyögött. A vulkán kráterében lehet ilyen, gondolta, mint Jaszaman szájában. A nyelve, mint a selymes lávafolyam, forgott és vonaglott körülötte. Amikor úgy érezte, rögtön szétröbben, kezével megragadta Jaszaman sötét haját, és összeszorított fogai közt szűrve a szót, azért könyörgött, hogy hagyja abba ezt a csodálatos kínzást.

Sóvár vágya kódén át Jaszaman kénytelen-kelletlen engedelmeskedett. A férfi lehajolt, talpra segítette, és most mélyen egymás szemébe néztek. Az első

pillanattól fogva megvolt köztük ez a néma párbeszéd. Dzsamal kán karjába kapta a feleségét, és a széles selyemheverőre fektette. Jaszaman kitérte felé a karját, és a férfi átölelte.

A terasztól nem messze egy kis torony magasodott, ahonnan naponta ötször Akbár udvarának mohamedán papjai a hívőket imádságra szólították. A toronyban Szálím állt, és a vendégház teraszát nézte. A sötétben senki sem látta, ő viszont megfigyelhette a szerelmeseket a fal áttört mintáján keresztül. Arca elsötétült a kéjvágytól. Dzsamal feneké megfeszült, majd elernyed, miközben lingája egyre gyorsabban mozgott Jaszaman jónijában. Szálím félig lehunyta a szemét, és sógora helyébe képzelte magát. Jaszaman jónija forró lehet és feszes, de bizonyosan ugyanúgy befogadná hatalmas lingáját, ahogy most a férjéét magába szívja.

Dzsamal magja előntötte asszonya méhét, és gyönyörük boldogságában egyszerre kacagtak fel, majd a gondos szolgálk által már korábban odakészített illatos vízbe mártott kendőkkel letisztogatták egymást. De a szerelemmel még nem teltek be: hamarosan ismét csókolgatni, cirógatni kezdték egymást, egyre nagyobb hévvel, mialatt a toronyban álló férfi tanúja volt mély s egyre tüzezebb vágyuknak. Szálím lenyúlt, és simogatni kezdte a saját lingáját, úgy felajzotta a látvány.

Dzsamal kán most hanyatt feküdt a heverőn, és Szálím feszülten figyelte, ahogy húga ismét feltüzezi férje, vágyát; Jaszaman sötét haja befedte férje ágyékát, miközben nyelvével és szájával ismét harcra készre tette annak lingáját. Amikor elérkezettnek látta az időt, Jaszaman lovagló ülésben férje lingája fölé guggolt, majd apránként, kínzó lassúsággal ráereszkedett, mialatt erős combjai közé szorította férje keskeny csipőjét, hogy mindkettőjüket egyensúlyban tartsa. Azután két kezével megtámaszkodott, és lassan fel s alá kezdett mozogni férje lingáján, gyönyörű arcán a felajzott vágy csábító kifejezése ült. Hátravetette a fejét, és Szálím látta, hogy ajka szétnyílt, szeme félig lehunyva. A csendes éjszakában az is felhallatszott, hogy aprókat nyögdecsel. Dzsamal kán felnyúlt, és játszadozni kezdett felesége telt kebleivel, ahogy Jaszaman le-fel mozgott rajta. Jaszaman nem sokkal később összecsukszott rajta, miután ismét elérte gyönyöre csúcspontját.

Mindenre képes, gondolta Szálím, amit feltételezett róla. Jaszaman tökéletes társa lesz a szerelmi játékokban. Alig várta, hogy az övé legyen, mégsem neheztelt azért, hogy Jaszaman most ifjú sógoraé. Egy szűz rendszerint nagyon unalmas. Dzsamal kánnak köszönhetően Jaszaman tapasztaltabban kerül a birtokába. Visszanézett a teraszra, és észrevette, hogy Jaszamant ugyan kielégítette legutóbbi szerelmeskedésük, de Dzsamal kánt még nem.

Szálím lingája feszesen meredt az elébe táruuló látványtól. Jaszaman

megfordult, és kezére támaszkodva felemelte tomporát, hogy ura kedvét töltsse. Dzsamal kán a felesége mögé térdelt, két kézzel megmarkolta a csípőjét, majd egy erős lökéssel behatolt tüzes jónijába. Szálím hallotta, hogy húga felkiált, de gyönyörében, nem fájalmában. Az ő lingája is forró volt a kezében, mert a szeme előtt lejátszódo erotikus jelenet úgy felizgatta, mint még soha semmi.

Szálím egy percig azt hitte, sógora pihen, de amikor jobban odanézett, a holdfényben kivette, hogy Dzsamal kán apró és gyors lökésekkel mozog Jaszaman jónijában. Az idősebb herceg helyeslőleg bólintott, s magában elismeréssel adózott sógora szerelmi tehetségének. Tudja, hogyan „forgassa a kardját”, gondolta.

– Iiigen – sziszegte kéjesen Szálím, amikor Dzsamal kán ráhajolt Jaszaman hátára, és megragadta a melleit.

Jaszaman nyöszörögni kezdett, mert feltüzelt vágya enyhülés után sóvárgott. Kecsesen ívelt hátát lejjebb engedte, és tomporát egyre gyorsabb ritmusban mozgatta, ahogy kábító gyönyörök a csúcspont felé röpítette mindkettőjüket.

– Kérlek!

Szálím tisztán hallotta Jaszaman hangját még a rejtkehelyéről is.

– *Kérlek!*

Dzsamal kán egyre vadabban és gyorsabban mozgott Jaszamanban. A keze ismét a felesége csípőjére csúszott, ahogy Jaszaman vágytól égő testében mind mélyebbre hatolt. Azután egyszerre érték a mennybe, s egyszerre kiáltottak fel. A bíbor félhomályban Szálím herceg, apja trónjának örököse, a falra locsolta magját, mely kis tócsába gyűlt kunkori orrú papucsá előtt a kőpadlón. Közönyös pillantást vetett rá, majd utoljára lenézett a teraszra, ahol a szerelmesek kimerülten heverték és szenderegtek egymás karjában.

– Élvezd csak, amíg teheted, Dzsamal sógorom – mormolta maga elé Szálím. – Sokáig már nem lesz a tiéd. – Azután hangtalanul és titokban – úgy, ahogy jött – elhagyta a tornyot, és visszament saját palotájába.

Néhány nappal később az agrai erődben, a Meghallgatások Termében megtartották Akbár trónra lépésének ötvenedik évfordulója alkalmából a nagy ünnepséget. Aki csak tehetett, Agrába jött, és ha megengedhette magának, ha nem, ajándékot hozott a császárnak. Sokukat magasabb rangra emelték, kitüntették, magasabb hivatalokba nevezték ki, vagy még nagyobb területek fölötti uralmat adtak a kezükbe. A kitüntetettek közül senki sem hiányzott az ünnepségről, mert mindenkit előre értesítettek.

Először az ajándékokat adták át. Amint azt Jaszaman gonoszokdva megjósolta a férjének, valóban rengeteg elefántot ajándékoztak Akbárnak. Szálím egy pompás harci elefánttal ajándékozta meg az apját, Danijal herceg, a testvére, két nőtény elefántot és egy harci hím elefántot küldött neki. Danijal

maga távol maradt az ünnepegről, mert amíg a testvére ott tartózkodott, nem óhajtott Agrába utazni.

Jaszaman büszkén páváskodott nőrokonai előtt, amikor férje a Vulár Kék nevű zafirt átadta Akbárnak.

Ezután következtek a kitüntetések, melyeket Akbár hatalmas birodalma igazgatásához nélkülözhetetlen, hű és nagy becsben tartott közhivatalnokainak adományozott. Dzsamal Daria kánt élete végéig Kasmír kormányzójává tette, a kán pedig a nyilvánosság előtt hű-béresküt tett Akbárnak és Szálím hercegnek.

Juszef kánt majd szétvetette a büszkeség, de két idősebb fia nyíltan bosszankodott Dzsamal sikerén. Ez fel is tűnt Szálímnak, és néhány nap múlva titokban magához hívatta Jakub és Haider kánokat. A két kasmíri herceg félve tett eleget Szálím felszólításának, amit nem utasíthattak vissza.

Amint megpillantotta őket, Szálím tudta, hogy megtalálta sógora eltávolításának eszközeit. – Üljetek le – mondta az előtte álló két férfinak. – Természetesen bort isztok. – Abból a különösen finom óborból töltött nekik, amit Európából hozatott, és amelybe előzőleg nagyon erős kábítószert kevert.

– A próféta tiltja a bor élvezetét – szenteskedett Jakub kán.

– Nem a tiltott gyönyör-e a legédesebb mindig? –kérdezett vissza Szálím herceg, majd felemelte a serlegét. – Kasmír új kormányzójára igyunk! – javasolta, és szélesen rámosolygott a testvérekre, akik vonakodva hörpintettek italukból.

– Úgy látom, nem örültök, hogy öcséteket apám kinevezte Kasmír kormányzójává.

A két herceg nem szólt semmit.

– Hát nem könnyebbség, hogy ismét családotok tagja uralkodik azon a földön, mely őseiteké volt számos nemzedék óta?

– Én vagyok apám örököse! – fakadt ki végre dühösen Jakub kán. – A nagymogul engem kellett volna hogy Kasmír élére kinevezzen!

– Ostoba vagy, Jakub kán – felelte hűvösen Szálím. –Emlékszem rád, amikor atyám udvarába jöttél. Gyáva voltál és nagyképű. Miért nevezne ki apám kormányzónak? Nem bízhat benned.

– Azóta már bizonyítottam – mormolta durcásan Jakub kán.

– Mivel? – gúnyolódott Szálím. – Azzal talán, hogy palotádban asszonyaiddal hemperegtél, és többet nem lázadtál?

– Én vagyok apám elsőszülöttje – füstölgött Jakub kán. – Nekem kellett volna tegnap Kasmírt visszakapnom, és nem Dzsamalnak!

Szálím kacagásban tört ki. – Ez a legnagyobb gyengeséged, Jakub kán. Leküzdhetetlen büszkeséged miatt lázadtál akkor is, amikor biztos volt a bukás. Vajon leküzd-e ismét, vagy hasznomra lehettek netán?

– Mit akarsz tőlünk, nagyuram? – Az addig szótlán Haider kán egy kicsit túl mohón vágott közbe.

Szálím töprengve figyelte. Lehet, hogy kettejük közül ő a bölcsebb? – Ugye, becsvágyó vagy, Haider kán?

– Annak kell lennem, uram. Középső' fiú vagyok. És

la középső fiúknak kevés marad, ha nem ragadják meg a lehetőségeket – hangzott az őszinte válasz.

Szálím bólintott. – És mit szeretnél tőlem, Haider kán?

– Hadvezérséget a jövőendő nagymogul hadseregében – felelte nyíltan Haider kán.

– És mit tennél ezért, Haider kán? – kérdezte Szálím herceg. Bár nem kellett kérdeznie, hiszen tudta.

– Amit csak nagyuram parancsol – hangzott az előre megjósolható válasz. Haider kán elmosolyodott, kivillantak erős, fehér fogai.

Szálím sötét pillantása Jakub kánra siklott. – És te, szegény kitagadott barátom, te mit tennél, hogy visz-szanyerd Kasmírt magadnak és utánad következő fiaidnak és unokáidnak?

– *Bármit!* – kiáltotta Jakub kán. – Bármit, amit kívánsz tőlem.

– Megölnéd Dzsamal kánt? – kérdezte Szálím csendesen. – Megölnéd a tulajdon húsod és véred, Jakub kán, hogy visszaszerezd jogos örököd?

– Igen! De miért?

– Atyám és én sok kérdésben nem egyezünk, és én többször lázadtam ellene – magyarázta Szálím, titokban tartva valódi indokát. – Nyílt titok, hogy Akbár haldoklik. Már eddig is több kötelezettségét átruházta rám. Én nem Dzsamal kánt jelöltem volna kormányzónak.

– Hát kit? – kérdezte Jakub kán.

– Téged – válaszolta ügyesen Szálím. – Én is apám legidősebb fia vagyok. Ellentéteink miatt apám nemrégiben azzal fenyegetett, kitagad. Megértem az érzéseidet. Nem akarom, hogy a sógorom legyen Kasmír kormányzója. Én téged akarlak.

– Akkor miért nem ültetsz a nagymogul halála után Dzsamal kán helyére? – kérdezte gyanakodva Jakub kán.

– Apám megpecsételte öcséd sorsát, amikor élete végéig Kasmír kormányzójává tette. Ezen a halála után sem tudok változtatni. Nem tehetek mást, mint hogy megöletem Dzsamal kánt – magyarázta ésszerűen Szálím.

– Miért nem bízol meg egy bérgyilkost? – kérdezte Haider kán.

– Egy bérgyilkos később elárulna – felelte csendesen Szálím –, de Kasmír új kormányzója és egyik leghatalmasabb hadvezérem soha nem árulna el, ugye, Haider kán?

– A lányt is akarom – jelentette ki Jakub kán.

– *A lányt?* – értetlenkedett Szálím.

– A testvéredet, Jaszaman Kama Begumot – magyarázta Jakub kán.

– Elvennéd feleségül? – kérdezte Szálím, és megpróbálta leküzdeni haragját.

Ez a bolond tényleg azt hiszi, hogy neki adja Jaszamant? Jakub kán választótló Szálímot csaknem megütötte a guta, de túl sok forgott kockán, ezért hihetetlen akaraterővel megőrizte a nyugalját.

– Négy feleségem van. Nem származna előnyöm abból, ha valamelyiküktől elválnék – mondta Jakub kán. – Mindegyik fiút szült nekem. Nem, a testvéredet túszként tartanám, hogy ne veszítsem el a jóakarodat. Ágyasom lesz a hárememben. De megígérem, hogy jól fogok bánni vele.

– Természetesen – bólogatott Szálím. – Azt hiszem, Jaszamannak sem lenne kifogása az ellen, hogy Kasmírban maradjon. Szeret ott élni. Rendben van, Jakub kán, legyen a húgom az ágyasod, de lásd be, nem adhatom neked addig, amíg apám meg nem hal. Addig nem áll hatalmamban. És különben is időt kell hagynunk, hogy meggyászolja a férjét, hiszen ez így illendő. Fiatal, és azt hiszi, szerelmes. A lányok mindig így érzik, ha ügyes lingájú férfival akadnak össze. – Kuncogott, aztán hirtelen elkomolyodott. – Tehát megegyeztünk? Mielőbb megöliték Dzsamal kánt?

– Igen, nagyuram.

– Van egy ötletem – vetette fel Szálím. – Intézzétek úgy, hogy balesetnek tűnjék. Keressétek meg az öcséteket, és menjetek el vele megnézni a császár elefántjait. Dél körül, a hőség miatt a gondozók ritkán tartózkodnak ott. Üssétek le Dzsamal kánt, és dobjátok az állatok közé. Ha tehetetlen teste láttán mégsem esnének pánikba, akkor dühítsétek fel őket, hogy agyontaposás. Amikor megtalálják majd, azt hiszik, szörnyű baleset történt.

Jakub kán bólintott. – Igen – értett egyet. – Ügyes javaslat, uram. Mennyi idő múlva nevezel ki Kasmír kormányzójává?

– Légy türelmes, Jakub kán. Dzsamal kán halála nagy bánatot okoz majd. Húgom, a felesége eleinte nagyon bánatos lesz, és a tragédia esetleg apám egészségét is megrendíti. De bízz bennem, barátom. Az adósod leszek. Nem árulhatlak el. Amint apám hajlandó hallgatni a józan észre, újból felvetem a neved. Bízz bennem.

– Bízom benned, uram! – fogadkozott Haider kán.

– Ha elárulsz, Szálím Mohamed, valami módon megfizetek árulásodért, még ha a pokolból is kell kiszállnom! – mondta Jakub kán halkán.

– Megkapod, ami megillet, Jakub kán, esküszöm – vigyorgott szélesen Szálím.

A két testvér titokban távozott, ahogy jöttek, és Szálím tovább szövögette a

terveit. Hamarosan minden az övé lesz, amit akar. Ő lesz a nagymogul, és Jaszaman vele lesz, hogy megossa vele az életét és győzelmeit. Csak még egy kis türelemre lesz szüksége.

7

Dzsamal Daria kán, Kasmír újonnan kinevezett kormányzója meghalt. Az elefántistállóban találtak rá: egy megvadult, nemrég megellett nőstény taposta halálra. Először arra gondoltak, hogy a kíváncsi fiatalember túl közel merészkedett a kiselefánhoz, és a gyermekét védő anya ezért támadt rá.

A császárt egy izgatott gondozó tájékoztatta a rettenetes tragédiáról. Akbár mentateát szürcsölgetett Rugáija Begum társaságában, amikor a gondozót elé kísérték.

A gondozó közölte a rossz hírt, majd látva, hogy egyedül vannak, hirtelen kibökte: – Nem baleset történt, nagyuram! Mindent láttam!

A nagymogul összeresztette a szemét, mert nem volt benne biztos, jól hallotta-e. – *Mi? Mit mondtál?*

– Nem baleset történt – ismételte meg a kényelmetlenül térdeplő gondozó.

– Magyarázd meg! De ha nem az igazságot mondod, kivágatom a nyelvedet – förmedt rá dühösen Akbár.

– Dzsamal herceg délben érkezett két bátyja kíséretében az istállókhöz, nagyuram. Erre a nőstényre külön is felhívtam a figyelmüket, mert épp ma reggel ellett. Azután elmentem vízért. Amikor néhány perc múlva visszajöttem, Jakub kán és Haider kán éppen áttemették az eszméletlen Dzsamal herceg tehetetlen testét a nőstény elefánt rekeszébe. Az állat egészen megvadult a félelemtől, és hangosan trombitált. – A gondozó szégyenkezve hajtotta le a fejét. – Megrémültem, nagyuram. Tudom, rájuk kellett volna kiáltanom, de amikor megláttam, mit művelnek, megijedtem. Egyszerű szegény ember vagyok. A szörnyű tettért engem okoltak volna, s mivel gazdagok és befolyásosak, nekik hittek volna. Egyébként sem értem oda időben, hogy megakadályozzam őket. Félttem, ha meglátnak, engem is megölnek.

Amint behajították a herceget a nőstény elefánhoz, segítségért kezdtek kiabálni, mintha baleset történt volna. Én is odaszaladtam, hogy lássam, megmenthetem-e még Dzsamal herceget. De sajnos, a rémült anyaelefánt már rátaposott a fejére. Nem tehettem mást, mint hogy téged értesítsek, nagyuram, és irgalmadra bízom magam – fejezte be a gondozó, majd teljes hosszában elterült ura előtt.

– Menj vissza az istállóba, jó szolgám – parancsolta Akbár. – Senkinek se szólj egy szót sem arról, amit láttál vagy amit tudsz, mert ezzel magadat sodornád veszélybe. Majd én igazságot teszek. Akik ezért a tettért felelősek, még ebben az órában életükkel fizetnek majd ezért a rémségért. Ha Dzsamal

kán testvérei azt képzelték, hogy Kasmírban a helyére ülhetnek, hiába követték el ezt a gyilkosságot.

Rugáija Begum halkán felsírt, de Akbár oda sem figyelt rá, csak az őrt szólította: – Keresd meg Juszeif kán fiait, Jakub és Haider kánokat, és vezesd elélem őket minél gyorsabban és feltűnés nélkül! Küldj el valakit a leányoméért, Jaszaman Kama Beguméért is. Őt is kéretem. Az őrség kapitánya meghajolt és elsietett.

– Mit mondjunk majd neki? – zokogott fel Rugáija Begum. – Ez megöli a gyermekemet! Teljes szívéből szereti a férjét. Soha többé nem lesz más férfi az életében!

– Meg kell tudnia az igazságot, drága feleségem – válaszolta Akbár –, még ha az nagy fájdalmat okoz is. Jaszaman a leányom. Erős, akárcsak én. Azt akarom, hogy itt legyen, amikor a gyilkosokat elélem vezetik, hogy saját fülével hallja e szörnyű tett magyarázatát. Több van emögött, hidd el. Érzem!

– Szálím áll mögötte! – fakadt ki keserűen Rugáija Begum. – Ő és senki más. Most is ugyanúgy vágyik Jaszamanra, mint azelőtt. Tudja, hogy hamarosan övé lesz a trón. Igyekszik egyengetni az utat, hogy Jasza-mant is megszerezze. De ezt nem engedhetjük, uram!

– Ne mondj ilyet, asszony! – sápadt el Akbár. – Szálím tisztában van vele, hogy a hűgával folytatott szerelmi viszony Allah és ember elleni véték. Természetellenest csak nem követ el!

– Mikor akadályozta meg Szálím herceget Allah vagy akár Akbár abban, hogy megszerezze, amit akar? – csattant fel Rugáija Begum. – Már gyermekkorában észre kellett volna vened, hogy alkalmatlan az uralkodásra, ehelyett megtetted örökösödnek!

Néhány percig szótlánul ültek egymás mellett, aztán nyílt az ajtó, és belépett Jaszaman. Aranyszállal átszőtt halványkék szarít viselt, sötét hajában gyöngyök fénylettek. Végtelenül boldognak látszott.

– Hívatnál, atyám? – kérdezte, majd odalépett Akbár-hoz, és megcsókolta.

Akbár odahúzta kettejük közé. – Rettenetes hírem van, leányom. Nem hallgathatom el, mert semmivel sem enyhíthetem a csapást, amit most reád mérek. Dzsamal kán meghalt. – A császár erősebben ölelte magához a lányát, hogy ezzel is vigasztalni próbálja.

– Hogyan? – Jaszaman hangja távoli volt, érzelmek nélküli.

– Úgy tűnik, meggyilkolták, gyermekem – közölte Akbár, majd elmesélte mindazt, amit a gondozó elmondott.

– Miért, apám? – Jaszamanon jeges rémület lett úrrá. Mintha fagy borzongatná. Hogy Dzsamal meghalt volna? De hiszen az lehetetlen! Igen ám, de miért hazudnának neki?

– Megparancsoltam, hogy Jakub és Haider kánokat azonnal hozzák elé, leányom – hallotta most Akbár hangját. – Mielőtt meghalnának, majd elmondják, miért tették.

Ismét csend támadt a teremben. Jaszaman megpróbálta megemészteni, amit az apjától hallott, de még most sem hitt neki. Mintha iszonyatos rémálomban lenne, melyből képtelen felébredni, bár biztos benne, hogy ha végre felriad, Dzsamal ott lesz mellette.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és az örök Jakub kánt és Haider kánt kísérték be; a testvérek hangosan tiltakoztak az őket tért méltánytalanság ellen.

– Küldjete be két némat, azután mindenki elmehet. Csak te maradj! – parancsolta az őrség kapitányának Akbár. Amikor a két néma megérkezett, becsukták mögöttük az ajtót. Akbár kemény pillantást vetett Juszeff kán két életben maradt fiára, majd azonnal a lényegre tért: – Miért öltétek meg az öcséteket, Dzsamalt? Egyik kasmíri herceg sem felelt.

– Az elefántgondozó látott benneteket. Azután felkeresett engem – mondta csendesen a nagymogul. – Még egyszer kérdem: miért öltétek meg a testvéreteket?

Jakub kán az öccsére nézett, és megvonta a vállát. Mindkét férfi tisztában volt azzal, hogy a némák a császár hóhérai. Hiábavaló lenne az összeesküvés tényét tagadni; lehet, hogy Szálím árulta el őket? Talán azzal, hogy bevallják az igazat, megmenekülhetnek. Akbár híres az igazságosságáról. – A fiad, Szálím, Kasmír kormányzását ígérte nekem, és a húgát, Jaszaman Kama Begumot ágyasomul. Haider testvéremnek magas katonai rangot – válaszolta Jakub kán.

– Ti kerestétek fel a kérésetekkel, vagy ő hívatott benneteket? – kérdezte a töretlenül reménykedő Akbár.

– Kora reggel magához hívatott bennünket, nagyuram – mondta Jakub kán. – Nem tettünk volna ilyet, ha valaki, akinek nagy hatalma van, nem kecsgetet magas jutalommal.

Akbár bólintott. Jakub kán igazat beszél, gondolta. Ez a férfi végrehajtó, nem kitervelő. – Nyomorult életetekre esküsztek? – kérdezte még egyszer a két testvért.

Azok bólintottak, s Jakub kán még ezt is hozzátette: – Utolsó lélegzetünkkel megesküszünk rá, nagyuram – mert belátta, hogy megpecsételődött a sorsa: túl későn eszmélt rá, hogy a császár mellett a sógornője, Jaszaman Kama Begum ül.

Akbár mélyet sóhajtott, majd az őrség kapitányára villant a tekintete. A kapitány szótlánul intett a némáknak, akik hihetetlen gyorsasággal – mielőtt még azok felfoghatták volna, mi történik velük – zsinórral megfojtották a két

herceget, majd a kapitány újabb intésére kivonszolták az élettelen testeket, hogy azonnal el is temessék őket. A császár, a felesége és a leánya ismét magukra maradtak. A kapitányt nem kellett titoktartásra inteni: egész életét a mogulok udvarában élte le, és tudta, hogy nemsokára Szálím lesz az uralkodó.

– Hazudtak! – tört ki Jaszaman. – *Hazudtak!*

– Nem. – Akbár nehéz szívvel mondott ellent. – Az *igazat* mondták, rózsabimbóm.

– Szálím sosem bántana így – suttogetta Jaszaman, és hangja megremegett a rátörő' érzésektől. – Nem bántana, tudom! Hiszen szeret!

– Igen, szeret, lányom, de nem úgy, ahogy egy testvér szereti a hűgát – magyarázta Akbár. – Úgy szeret és kíván, mint egy férfi egy gyönyörű nőt. Azt hiszem, ezt te is tudad, de nem merted beismerni magad előtt.

– A tizenharmadik születésnapom éjszakáján megpróbált elcsábítani – suttogetta Jaszaman az apjának. – Helytelennek tartottam, de mégis... – A hangja elhalt.

– Tudom – mondta halkán Akbár.

– Hogyan? – Jaszaman orcája most is égett rövid, de annál perzselőbb együttlétük emlékeitől.

– Adáli is ott volt. Az elmúlt években feltűnt neki, milyen tüzes pillantásokat vet rád a bátyád. Mint kiderült, joggal kezdett rá gyanakodni – mondta a császár. – Ne feledd, Adáli feltétlenül megbízható. Évekkel ezelőtt ígéretet tett Kandrának, hogy megvéd minden gonoszsággal szemben. És ezt az ígéretét komolyan is vette, lányom.

Jaszaman bólintott. – Ezért adtatok hozzá ilyen sietve Dzsamalhoz? – kérdezte az apját.

– Igen. Anyáddal meg akartunk védeni, Jaszaman. Azt hittük, a házasság minden gondunkat megoldja majd.

De míg a szavait hallgatta, Jaszaman előtt világossá vált minden: szeretett férjét, Dzsamalt, szeretett bátyja parancsára ölték meg, aki most arra készül... mire is? Ha jól érti, arra, hogy magáévá tegye, de miféle szerepet szán neki egyébként az életében? Világéletében szerette Szálímot, de ez a szeretet most gyűlöletté keseredett. Olyan mélységes gyűlöletet érzett, amilyen nagy Szálím szerelme volt iránta.

– Ha meglátom, megölöm – mondta jeges hangon. A szívét megölték, és egy kő maradt a helyén.

– Arról szó sem lehet – csitította Akbár. – Nem teheted.

– Mivel bünteted meg, apám? – kérdezte kemény hangon Jaszaman. – Kusraut vagy Kuramot teszed meg örökösödül? Megfojtatod, mint ezt a két szerencsétlen tányérnyalóját? Nem! Lassú halált kell halnia! Azt akarom, hogy

szenvedjen!

– Kusrau ingatag természet – mondta lassan Akbár. – Kuram pedig még csak tizennégy éves.

– Tizennégy voltál, amikor nagyapád, Humajun meghalt – emlékeztette Jaszaman. – Nagybátyáiddal, unokatestvéreiddel és bátyáiddal kellett megküzdened, hogy megtarthatd a trónod.

– Más idők jártak akkoriban – tiltakozott Akbár. – Nem volt még ekkora a birodalmam. Sajnos, ágyékomból egyetlen uralkodásra alkalmas fiú született: a bátyád, Szálím.

– És Danijal? – szegezte neki a kérdést dühösen Jaszaman.

– Danijal nem alkalmas az uralkodásra, mert túlságosan is rabja lett a bornak, leányom. Nem, Szálím India egyedüli reménye. A nép fél tőle, és tiszteli.

– De meddig tiszteli majd, ha tudomására jut: vérfertőzést készül elkövetni a hűgával? – kérdezte keserűen Jaszaman. – Azt mondd, nem élsz már soká, apám. Hogy fogsz megvédeni a bátyámtól? Inkább megölöm magam, semhogy hagyjam, hogy megerőszkoljon! És ha mégis megteszi, akkor őt is megölöm!

– Hallgass, lányom! – rivallt rá élesen Rugáija Begum, és apa meg lánya elképedve kapták fel a fejüket. – Egy szót se többet a gyilkolásról! Szorult helyzetünkben csak egyetlen kiút van, de nem szabad Szálím tudtára adnunk, hogy csalárd árulásáról tudomást szereztünk. Atyádnak igaza van, Jaszaman. Egy ember követheti csak a trónon: Szálím. Ez vitathatatlan tény. Tégy vagy mondj bármit, ezen nem lehet változtatni.

Hidd el nekem, ha mondom, hogy senki sem sietne a segítségedre, ha Szálím vérfertőző kapcsolatra kényszerítene. Ezért hát meg kell hogy mentsünk Szálímtól és Szálímot is saját magától. És ennek egy módja van csak: el kell hagynod Indiát.

– *Indiát?* – *Jaszaman* elszörnyedt. – Hova mehetnék, Mama Begum?

– Kandra hazájába, a másik nagyanyádhoz. Ez az egyetlen hely, ahol biztonságban lehetsz. Bátyád nem tudja majd, hol vagy, és ezért nem is érhet el.

– De hát nem hagyhatom el Indiát! Ez a hazám.

– Igen! – kiáltott fel Akbár, mint akit váratlan megvilágosodás ér. – Igen, Rugáija, drága feleségem, ez az egyedüli kiút! Nem is tudom, nekem miért nem jutott eszembe! *Anglia!* Ott biztonságban leszel, szeretett leányom. És Kandra családja biztosan megvéd majd.

– Nem voltál ennyire biztos ebben, amikor megengedted, hogy nélkülem térjen vissza a hazájába – emlékeztette Jaszaman.

– Akkor még nem ismertem őket, de az évek során a másik nagyanyád rendszeresen írt nekem. Igen erkölcsös és józan ésszel megáldott asszonynak

ismertem meg. Nem utasítja vissza, hogy menedéket nyújtson neked.

– Igen, levelezett veled, de te nem leveleztél vele! Mit gondol majd, ha váratlanul megjelenek előtte?

– Megbeszéljük majd Cullen atyával – javasolta Akbár. – Ő közülük való, európai. Tudni fogja a választ, de ezzel együtt úgy hiszem, Anglia nyújthat csak menedéket neked, Jaszaman.

De mielőtt folytathatták volna a beszélgetést, Jaszaman kétrét görnyedt, és hangosan feljajdult a fájdalomtól.

– Mi történt, leányom? – rémült meg Rugáija Begum. Jaszaman némán felnézett, a tekintete fájdalomról árulkodott. – Azt hiszem, gyermeket várok – sikerült kinyögnie.

Akbár felállt, az ajtóhoz sietett, kinyitotta, és a kint álló őrnök odakiáltotta: – Azonnal hívd ide Julianna úrhölgyet! Most azonnal! – Amikor visszafordult, Rugáija Begum már átölelte Jaszamant.

Jaszaman lehunyta a szemét, és nagyon sápadt volt. Homlokán, felső ajkán apró izzadságcseppek gyöngyöztek.

Csendben ültek, míg ki nem nyílt az ajtó, és Julianna Bourbon be nem sietett. – Mi történt? – Amint megpillantotta Jaszamant, letérdelt mellé, és kérdő pillantást vetett Rugáija Begumra.

– Lehet, hogy gyermeket vár – mondta Rugáija Begum az orvosnőnek.

– Már nem – mutatott Julianna Bourbon a Jaszaman ruháját szennyező vérré.

– Sajnálom, hercegnő – mondta Jaszamannak, akinek szeme e szavak hallatán tágra nyílt. – Mikor volt az utolsó elgyengülésed?

– Nyolc-kilenc hete – mormolta elgyengülten Jaszaman.

– Minden rendben lesz, gyermekem – biztosította a lányt Julianna Bourbon. – Fiatal vagy és egészséges. Sokszor teherbe eshetsz.

Jaszaman vad zokogásban tört ki.

– Dzsamal kánt ma meggyilkolták – magyarázta Akbár az orvosnőnek.

– Nos, akkor emiatt következett be ez a sajnálatos esemény. A szörnyű megrázkódtatás néha okozhat ilyet, és a hercegnő nagyon fiatal. Hadd hívassam a szolgákat egy hordággal. Azonnali kezelésre van szüksége.

– Vitesd az erődben lévő lakosztályomba – utasította Rugáija Begum. – De előtte nem tudnál valami csillapítószerrel adni neki? Az adott körülmények között nem szeretnék nyilvános botrányt.

– Természetesen. Adj egy kis vizet, úrnőm – mondta az orvosnő, és kivett egy aranyozott pirulát az övében lógó zacskóból. Finoman Jaszaman ajkai közé erőltette, a zokogó lány pedig fuldokolva lenyelte, amikor Rugáija Begum vizet töltött a szájába. Jaszaman végül nagyot nyelt, és néhány pillanat múlva zokogása alábbhagyott. A lány mély álomba zuhant.

Két szolga jelent meg a hordággal, és gyöngéden ráemelték az ifjú hercegnőt.

– Vigyétek leányomat az anyja lakosztályába – parancsolta Akbár. – Te is menj velük – mondta a feleségének, és Rugáija Begum meg az orvosnő elindultak Jaszaman után. Amint kiléptek az ajtón, Akbár így szólt az őrhöz: – Keresd meg Cullen atyát, és küldd ide hozzám!

Amikor a pap megérkezett, Akbár mindent elmondott neki, majd e szavakkal fejezte be: – Tudom, hogy tisztában vagy velem, miért adtuk férjhez Jaszamant olyan gyorsan, atyám. Most azonban a tervünk, hogy Jaszamant megmentsük Szálimtól, Szálimot pedig átkos vágától, balul sült el.

– Mit tegyünk, nagyuram?

– Rugáija Begummal már megvitattuk, atyám. Jasza-mannak el kell hagynia Indiát. Ez az egyetlen lehetőség. Angliába kell mennie, Kandra családjához. Természetesen azt szeretném, ha elkísérnéd. Vajon az egyház megengedi-e, hogy elhagyd az országot?

– A helyem a hercegnő mellett van, nagyuram – válaszolta a pap. – A püspököm arra utasított, hogy mindig velem maradjak. Ha Angliába megy, akkor követnem kell.

– Hát ennyire érdekl az egyházat egyetlen lélek boldogulása, hogy papot rendel mellé? – tűnődött fennhangon Akbár.

Cullen Butler halkán felnevetett. – Mint papot küldtek hozzá, de nem mint a jezsuita rend tagját. Igen meglepett, bár hálás is voltam érte, hogy sohasem kérdőjelezted meg az egyház döntését.

A nagymogul keményen ránézett a kellemes arcú papra, miközben ráébredt szavai jelentőségére. – *Ki vagy valójában?* – kérdezte végül csendesen. – És hogy kerültél ide?

– A párizsi jezsuitákon keresztül jutott el hozzám a kérésed. A jezsuita rend egy magas rangú papja, Bearach O'Dowd avatkozott közbe. Hallott a kívánságodról, és értesítette gyermekkori jó barátját, egy ír püspököt, aki azután a nővérét értesítette. Így kerültem én Indiába, s nem egy jezsuita. Ezzel az ír püspökkel te is találkoztál egyszer. A neve Michael O'Malley. A nővére Jaszaman Kama Begum másik nagyanyja, Lady de Marisco. Én, nagyuram, az unokaöccsük vagyok.

– Ha téled is értesült Jaszaman fejlődéséről, Cullen atya, akkor miért ostromolt engem a leveleivel? – érdeklődött kíváncsian a nagymogul.

– Nagynéném ezzel akarta személyesen tudtadra adni, hogy törődik az unokájával – mondta a pap.

Akbár felsóhajtott. – Azt hiszem, haragudnom kellene, hogy Lady de Marisco keze ilyen messzire elér. Nagy hatalmú asszony lehet. Miért nem

szóltál hamarabb, Cullen atya, hogy vér szerinti rokona vagy a leányomnak? Talán attól féltél, elküldelek?

– Ez a lehetőség is megfordult a fejemben, nagyuram. Nem azért küldtek, hogy kémkedjem, hanem hogy vigyázzak fiatal rokonomra. Ha ismernéd a néném, megértenéd, de nem szeretném, ha pontatlan képet alkotnál róla. Lady de Marisco saját erejéből lett gazdag, büszke, makacs és határozott. A legerősebb és talán a legnemesebb asszony, akit valaha ismertem.

– Szívesen fogadja-e majd a leányomat? És mi a helyzet Jaszaman anyjával, Kandrával? Nem emlékszem a másik nevére. A szívemben és az elmémben mindig is Kandra volt – mondta a császár.

– A hercegnő anyját Velvetnek hívják, és az unokatestvérem. Én csak hírből ismerem. A hercegnőt nagyanyjához, a nénémhez viszem Angliába. Velvet messze északon, egy másik országban él, amit Skóciának hívnak, bár most, hogy a skót király örökölte Anglia trónját is, bizonyos, hogy a két országot egyesíteni fogják.

– Leányom anyjának vannak-e még gyermekei?

– Öt fiút szült a férjének – mondta Cullen Butler.

– Öt fiút! – csodálkozott el Akbár. – És hány évesek, atyám?

– A legidősebb tizenkettő, azt hiszem, a legkisebb pedig öt. És Velvet férjének viszonyából még van egy mostohalányuk is. A lány kicsit idősebb a hercegnőnél, és bizonyára jó testvére lesz. Lady de Marisco azonban minden bizonnyal maga mellett akarja tartani a hercegnőt – mondta a pap. – Szép és gazdag fiatal özvegyként Jaszaman jobb eséllyel mehet férjhez nagyanyja házából, mint anyja skóciai otthonából. Skóciában többé már nincs udvartartás.

Akbár bólintott. – Igen – mondta. – Azt akarom, hogy az én Jaszamanom ismét férjhez menjen és boldog legyen, atyám. Egy tisztességes férfi szerelme hozzásegítheti, hogy elégedettséget és boldogságot találjon új életében. És gyermekeket is. – A nagymogul mélyet sóhajtott.

– A hercegnő biztonságban lesz édesanyja családjánál, nagyuram, erre megesküszöm! – mondta Cullen Butler őszintén a császárnak.

– A leányom nem földönfutóként érkezik majd Angliába – közölte Akbár. – Nénéd hajói évente egyszer, nyár közepén érkeznek Kambajba, és Jaszaman, valamint a vagyona az egyikén teszi meg a visszafelé vezető utat. Aranyat, ékszereket, fűszereket és selymeket küldök vele. Királynőként élhet, akinek született ezen a földön. Előkészületeinket azonban titokban kell tartanunk. Csak Jaszaman, az anyja, Adáli, te meg én tudhatunk a tervekről. Ha Szálím hercegnek a fülébe jut, megakadályozza Jaszaman utazását. És én nem léphetek közbe. Hatalmasabb már nálam, és én haldoklom.

– Megéred-e leányod elutazását, nagyuram? – tette fel a kérdést keresetlen

őszinteséggel a pap. – A parthoz több hétig tart az út. Egy ilyen hosszú karaván biztosan felhívja magára a figyelmet.

– Ugye, van egy ügynökötök Kambajban? – tudakolta Akbár.

– Igen. Ő is közülünk való. – Butler atya elmosolyodott. – Merő véletlenségből a hercegnő egyik unokatestvére, a neve Alain O'Flaherty; Lady de Marisco legidősebb fiának, Ewan O'Flahertynek a harmadik fia. Őt éve vezeti kambaji lerakatunkat.

Akbár akaratlanul is felnevetett. – Nénéd rendkívül bölcs asszony, atyám. Felteszem, ez az unokája is egy fiatalabb fiú, akinek lehetőséget adott, hogy Indiába jöve megalapozza a szerencséjét.

– Pontosan, nagyuram! A családtagokban meg lehet bízni, és az ifjú Alain e szempontból is jó választás volt – mondta a pap. – Jaszamanról természetesen nem tud, de amint Kambajba érünk, mindent elmagyarázok neki. Az időzítés nagyon fontos. Augusztus vége előtt el kell indulnunk Angliába, különben elmulasztjuk a kedvező szeleket. Az út öt-hat hónapig tart, uram, de szárazföldön veszélyesebb lenne, és legalább két évig tartana.

– Még ma küldj egy hírnököt hozzá, atyám. Az én egyik emberemet adom mellé az útra. Annyit mondj csak, hogy a következő néhány hétben Angliába szánt áru érkezik Agrából. És azt is tedd hozzá, hogy nyár közepén magad is odautazol, és értesited a továbbiakról.

– Hogyan gondoskodsz leányod biztonságáról, nagyuram?

– Jaszamanra az anyja vigyáz majd. Szálím nem tudja megjósolni, meddig gyászol egy asszony. És a leányom gyásza igen mély lesz. A mohamedán hit szerint Dzsamal testét haladéktalanul el kell temetnünk, de a szívet kivetetem, hogy Kasmírban temethessük el. Ha itt lesz az ideje, hogy Jaszaman Kambajba utazzon, utazásáról egy kis csellel tereljük el a figyelmet. Ugyanabban az időben egy másik karaván indul majd Kasmírba, mely Dzsamal kán szívet viszi. Gondoskodunk róla, hogy úgy tűnjék, mintha a gyászoló özvegy is elkísérné. Szálím nem mer tiltakozni az ellen, hogy egy feleség is elkísérje férje maradványait utolsó útjára. Számára az a fő, hogy mindig tudja, hol van Jaszaman, hogy bármikor elérhesse.

A pap bólintott. – Olyan ravaszul szövöd a terveid, mint a néném – mondta mosolyogva. – Hidd el, jó emberekhez küldöd a leányod, uram. Angol családja szeretni és dédelgetni fogja a hercegnőt. Védelmazik egymást. A hercegnőnek nem lesz könnyű dolga, nagyuram, de erős asszony, mint az anyja, mint Rugáija Begum, az asszony, aki felnevelte, és mint két nagyanyja, a szent emlékü Mariam Makani és nagynéném, Skye. Bizz bennem. Túl fogja élni.

Az elkövetkezendő nehéz napokban a pap szavai tartották a lelket Akbárban. Azután, hogy Jaszaman az első percekben szabadjára engedte könnyeit, száraz

szemmel, magát megkeményítve gyászolta férjét és gyermekét. Senkivel sem beszélt a tragédiáról, még a családjától is elzárkózott, és éjjel, amikor magában volt, és senki sem látta mély bánatát, keserű könnyeket hullatott.

Juszeif kánt porig sújtotta fia halála, de még inkább a tudat, hogy Dzsamal kánt saját bátyjai ölték meg. Akbár nem árulta el, miféle szerepet játszott Szálím Dzsamal halálában. Szálím vitathatatlanul az örököse, és a meglévők mellé nem kell még több ellenséget szereznie. Juszeif kán elhagyni készült a császár szolgálatát, hogy Kasmírba utazzon, és gondoskodik megmaradt családjáról, azaz két idősebb fia feleségeiről és gyermekeiről.

– Helyeslem gyors igazságszolgáltatásodat, nagyuram – mondta Akbárnak –, még ha ez megfosztott is mindhárom fiamtól. Unokáimat majd arra nevelem, hogy hűségesek legyenek hozzád és választott örökösiedhez.

Akbár szomorúan bólintott, hiszen nem szívesen engedte el, de tudta, hogy jobb így: Jaszaman ne kötődjek semmivel Kasmírhoz.

A császár hamarosan hírért vette, hogy legfiatalabb fia, Danijal, 1605. március 11-én Burhanpurban meghalt, éppen azon a napon, amikor Akbár uralkodásának ötvenedik évfordulóját ünnepelte. A család meggyászolta Danijalt, aki elbűvölő fiatalember volt, de Szálím, bár szomorú volt, titkon örült is. Legkisebb fia halála súlyosan megrendítette Akbár egészségét, és Szálím tudta, hogy apjának már nincs sok hátra. Ha pedig uralomra kerül, senki sem szólhat bele, mit tesz Jaszamannal.

Már hetek óta nem látta, mert – mint kiderült – Ja-szaman gyermeket várt, amikor Dzsamal kánra lesújtott a végzet. Jaszaman elvetélt, és csak lassan gyógyult fel, Rugáija Begum legalábbis ezt állította. Szálímnak meg sem fordult a fejében a lehetőség, hogy a húga esetleg terhes, amikor férje megöletését megparancsolta, de jobb így, gondolta, hogy a gyermek sincs az útjában. Nincs szüksége a húga szívét rabul ejtő kasmíri hercegre emlékeztető kölyökre. Jaszaman majd csak elfelejti Dzsamal kánt, gondolta Szálím, mert a szívében nem marad hely másnak, csak neki.

Ahogy közeledett a nyár, Szálím herceg megtudta, hogy a húga elkíséri férje szívét Kasmírba. Helyes – gondolta. – Ezzel egyszer s mindenkorra lezárul ez az ügy. Jaszaman itt lesz, ahol bármikor hozzáférhetek, amikor csak akarok.

Húga utazását a Hold-ünnepséget követő reggelre tervezték, és Szálím még aznap este fel akarta keresni. Jaszaman hallotta, hogy a városban egész nap zajosan ünnepelnek. Fizikailag már teljesen felépült, sőt hetek óta jól érezte magát. Holnap indul arra a hosszú utazásra, amely messzire viszi otthonától, mindentől és mindenkitől, akit valaha ismert. Keserűség és harag támadt a szívében, amikor üzenetet kapott, hogy Szálím bátyja szeretné felkeresni.

– De én nem akarom látni, Mama Begum! Hogyan nézhetnék a szemébe

anélkül, hogy ne akarjam megölni? *Gyűlölöm Szálímot!*

– Hallgass rám, Jaszaman – csitította Rugájja Begum a lányát. – Ha szabad utat engedsz a haragodnak, tálcán nyújtod Szálímnak azt, amit megtagadni szeretnél tőle: a feletted aratott győzelmét. Szívesebben látna holtan, mint boldogan más férfi karjában. Menekülj el tőle! Ezzel arra kényszeríted, hogy nélküled élje le az életét, miközben tudja, hogy más mellett vagy boldog, és hogy helyette a menekülést választottad. *Elhagytad őt.* Ez nem öli meg azonnal, de élete utolsó percéig gyötrelmes kínokat okoz majd neki. Ennél jobban nem állhatnál bosszút rajta, gyermekem.

– Gyere velem! – unszolta Jaszaman az anyját.

– Nem tehetem, gyermekem. Öreg vagyok már az utazáshoz. Atyádnak egyébként is nagyobb szüksége van rám, mint valaha.

Jaszaman halkán sírt anyja karjában. – Elviselhetetlennek érzem, hogy nem látlak többé, Mama Begum – mondta. – Ezt is a bátyámnak köszönhetem, hogy Allah küldje pokolra fekete lelkét! Könyörgök, ne kényszeríts arra, hogy fogadnom kelljen!

– Jaszaman! Ne hagyd, hogy érzéseid meggátoljanak kötelességed teljesítésében – róttá meg gyöngéden Rugájja Begum. – Atyád, Adáli, Cullen atya és én minden erőnkkel azon voltunk, hogy biztosítsuk menekülésedet. Ha most elküldöd a bátyádat, felébred a gyanúja. Ne tedd ezt, kérlek!

Jaszaman felsóhajtott, aztán elhúzódott az anyjától, és így szólt: – Egyedül kell fogadnom, nehogy bármit is megsejtsen. – De amikor Rugájja Begum aggodalmas pillantását látta, sietett megnyugtanni: – Már nem vagyok az a gyermek, akit a bátyám két évvel ezelőtt megpróbált elcsábítani, Mama Begum. Biztos vagyok benne, hogy sóvárgása ellenére sem fog most erőszakoskodni velem.

– Rendben van, leányom – egyezett bele az asszony. – Tégy, ahogy jónak látod. Én azonban itt maradok, hogy üdvözöljem Szálímot, amikor megérkezik, különben még furcsállani fogja a távollétem.

Így amikor Szálím aznap este megérkezett, Rugájja Begum udvarias meghajlással köszöntötte: – Légy üdvözölve, unokaöcsém – mondta.

– Kedves néném! De jó; hogy újra látlak! – felelte a férfi, és szeretetteljesen megcsókolta. – Hogy van Jaszaman?

– Ezt tőle kérdezd, kedves fiam – felelte Rugájja Begum. – A kertben van, élvezi a rózsák illatát és a nyári holdfény ősi szépségét. Magatokra hagylak benneteket. De ne maradj sokáig, Szálím. Jaszaman holnap reggel hosszú útra indul, de ha ezen túlesett, bezár maga mögött egy ajtót, és talán majd egy új nyílik ki előtte. Az élet már csak ilyen, nem igaz? – Arcon csókolta unokaöccsét, majd mosolyogva magára hagyta.

Szálím a lótuszvirágos medence mellett talált rá a testvérére. Jaszaman halványlila pamutszárit viselt, sötét haja kibontva omlott a hátára. Szálím nagyot nyelt. Korai lenne még közelednie hozzá, pedig nála kívánatosabb nővel még nem találkozott. Ékszerek nélkül, egyszerű öltözkéiben is szebb volt, mint bármely más nő.

– Jaszaman – nyögte ki, amikor végre meg tudott szólalni.

Jaszaman feltekintett, és egy pillanat törtrészéig megfejthetetlen pillantással nézett rá, majd rámosolygott Szálímról. – Szálím, kedves bátyám! Milyen jó újra látni téged! Ugye, tudod, hogy beteg voltam?

Ellenállhatatlan volt. Szálím mellé ült és átölelte. – Tudom, majmocskára, és én veled sírtam – mondta, s hangjában mély együttlérés csengett.

Hazug, gondolta Jaszaman, de olvadékony pillantást vetett Szálímról. – Hiányoztál, bátyám. Tudod, most már senkim sincs rajtad kívül. A férjem meghalt, gyermekünket elvesztettem. Egyedül vagyok, Szálím.

– Amíg én élek, soha nem leszel egyedül, Jaszaman! – esküdözött Szálím. – Muszáj visszatérned Kasmírba, szeretett testvérem?

– Sajnos igen, drága bátyám. Dzsamal jó volt hozzám, és én a magam módján szerettem. Hazaviszem a szívét arra a földre, melyet úgy szerettem, és tisztelettel eltemetem ott. Utána sejtelmem sincs, mi lesz velem – sóhajtott fel szomorúan. – Te is tudod, hogy apánk haldoklik. Mégis szívesebben maradnék Kasmírban, mert elbűvölnek tavai és hegyei, az a sok virág és a kikericsmezők. Emlékszel a kikericsmezőkre, Szálím?

A férfi karja szorosabban ölelte Jaszamant, másik kezével simogatni kezdte a lány arcát. Szálím valóban emlékezett a bűvöletes illatú mezőkre. – Jaszaman – lehelte, és futó csókot lehelt a lány ajkára. Amikor Jaszaman nem tiltakozott, Szálím erősebben csókolta; felajzotta, hogy a húga kissé szétnyitja az ajkát. A keze, mellyel eddig lágyan simogatta Jaszaman arcát, most lejjebb csúszott, és cirógatni kezdte a lány telt kebleit. – Édes kis húgom – mormolta Jaszaman fülébe, s mivel nehezebbre esett visszatartania magát, önkéntelenül is fájdalmat okozott a lánynak, ahogy a mellbimbóit morzsolgatta. – Soha nem leszel egyedül, Jaszaman. Emlékszel az ókori Egyiptom uralkodóira, majmocskám? Amikor majd eleget tettél Dzsamal kán iránti kötelezettségeidnek, visszatérsz hozzám, és sorsunk egybefonódik majd. Ha annyira szereted Kasmírt, építetek ott neked egy kertet, ahová csak te meg én léphetünk majd be. Salimárnak fogom hívni, a szerelem kertjének. Az idők végezetéig tanúskodik majd Szálím Jaszaman iránti vágyáról és odaadásáról. Örülsz-e majd ennek?

– Igen – válaszolta a lány, és színlelt szerénységgel lesütötte a szemét. – Azt hiszem, mindvégig neked volt igazad, bátyám. Sorsunk úgy rendelte, hogy másra se tudjunk gondolni, csak egymásra.

– És visszatérsz hozzám jövő tavasszal, húgom?

– Amint eltemettem Dzsamal kán szívét, visszatérek hozzád, Szálím. De előbb apánknak van rám szüksége, bátyám – mondta halkán, és megpróbált nyugalmat erőltetni magára a férfi gyűlöletes ölelésében. Soha nem sejtethi meg, valójában mit érez iránta, gondolta.

– Soha senkit nem szerettem úgy, ahogy téged szeretlek, Jaszaman – mondta a férfi szenvedélyesen. –Együttlétünkhöz foghatót még nem ismert a történelem. De visszatartom addig irántad érzett vágyam, amíg fel nem építem a kertünket.

Ott egyesülünk majd, és gyermekeink ezer nemzedéken át uralkodnak majd Indián, gondolta magában diadalittasan a férfi.

– *Szálími* – Jaszaman elhúzódott tőle, a hangja gyöngéden rendreutasító volt.

– Nem bírlak követni. Én is szeretlek, bátyám, de nem vagyok biztos benne, hogy meg tudok békélni azzal, amit ez a szerelem kettőnk közt jelent.

De a lány pirulása, illendő tartózkodása ahelyett, hogy lehütötte volna, csak tovább csigázta a férfi vágyát. Megragadta Jaszaman kezét, és hevesen dobogó szívére szorította. – Majd én meggyőzlek, imádot Jaszamanom, hogy amire mi vágyunk, az helyes és jó – jelentette ki forrón. – Hogy is lehetne helytelen a szerelem, amit egymás iránt érzünk?

Jaszaman eltolta magától, és felállt. – Menedd kell, kedves bátyám. Nagyon későre jár. Napkelte előtt Kasmírba kell indulnom.

A férfi is felállt, magához rántotta Jaszamant, lenézett rá, majd erősen szájon csókolta. – *Ezt ne feledd*, és amíg újra nem találkozunk, azt se felejtsd el, milyen odaadóan szeretlek, egyetlenem – suttogta. Azután elengedte a lányt, és a kerten át kisetett a házból.

Rugájja Begum aggódva nézett fel, amikor leánya belépett a hálószobájába. – Elment?

Jaszaman bólintott. – Igen. Abban a hiszemben, hogy gyakorlatilag megnyert magának, s miután lezártam életemnek azt a fejezetét, amelyet Dzsamallal töltöttem, visszatérek hozzá. – Rugájja Begum karjába vetette magát. – Hagytam, hogy megcsókoljon és a mellemet simogassa, Mama Begum. De most legalább azt hiszi, hogy a markában tart.

Rugájja Begum szorosán magához ölelte a leányát, és gyöngéden simogatta sötét haját. Néhány röpké óra múlva örökre elválnak útjaik, és soha többé nem tarthatja gyermekét a karjában. Próbálta visszatartani a könnyeit. Szegény Jaszaman még nehezebb helyzetben van. Egész eddigi életét, szeretteit el kell hagynia. És mindezt Szálímnak köszönhetik. Rugájja úgy érezte, ezt sosem bocsátja meg neki. – Én is gyűlölöm Szálímot, gyermekem – ismerte be halkán.

A két nő egy darabig még együtt maradt. Azután Jaszaman elment fürödni és az útra készülödni. A nagymogul udvarában élő több ezer nő között sikerült találni egy fiatal néma lányt, aki halványan emlékeztetett Jaszamanra. Messziről bárki azt hihette, hogy a hercegnőt látja. A karavánt egy hűséges fiatal kasmíri kapitány vezette, akit azzal bíztak meg, hogy hazavigye Dzsamál kán szívét az apjához, Juszeif kánhoz, hogy az eltemethesse. A néma rabszolgánőnek szabadságot és testi fogyatékoságát ellensúlyozó hozományt adnak; Juszeif kánra bízzák majd azzal a meghagyással, hogy jó férjet keressen számára. Akbár ezt az utasítást adta a kapitánynak.

Mire Szálím felfedezi, hogy a húga eltűnt, Indiában már csak két ember lesz, aki Jaszaman hollétéről tud: az apja és Rugájija Begum. Akbár – meglehet – addigra már nem is fog élni, Rugájija Begumból pedig sem kínzással, sem halálos fenyegetéssel nem lehet kihúzni leánya tartózkodási helyét. Szálím, ezt mindannyian tudták, soha nem merne a nagynénje ellen támadni, hiszen Rugájija Begum az anyja legjobb barátnője, és az udvarban is mindenki szereti. Rugájija Begum békében élheti majd le hátralévő éveit.

Úgy volt, hogy Jaszaman karavánja nem a császári erődből, hanem a város széléről indul majd, néhány órával napkelte előtt. Állig felfegyverzett katonák kísérik, és gyorsan fognak haladni. Akbár a leghűségesebb embereit rendelte Jaszaman mellé. Kapitányuknak csak annyit mondott, hogy egy fontos személyt kell gyorsan és biztonságosan Kambajba juttatniuk.

Semmi sem utal majd arra, hogy egy királyi hercegnőt kísér a karaván. Jaszamanhoz a szolgálói közül csak hárman álltak közel: két szolgálóleánya, Rohána és To-ramalli, valamint főintézője, Adáli. Egyikük sem egyezett bele, hogy Jaszaman otthagya őket, jóllehet Jaszaman mindegyiküknek felajánlotta a szabadságot, a két csinos és még fiatal lánynak a házassághoz szükséges hozományt, Adálinak pedig egy pénzösszeget, amivel saját üzletet nyithatott volna. De mindhárman visszautasították.

– Rendben van – egyezett bele Jaszaman. – Velem jöhettek, de nem rabszolgaként, hanem mint felszabadított szolgálaim. Ha bármikor ki akartok lépni a szolgálatomból, csak kérnetek kell. Akkor kaptok tőlem egy szép kerek summát addigi hűséges szolgálatotok fejében. E naptól fogva évente megkapjátok a béretek, s mellette fizetem a ruházkodásokat, szállásotokat és ellátásotokat. Beleegyeztek? – Mindhárman térdre hullva mondtak neki köszönetet.

Adáli előbb a férfiruhába öltözött két szolgálót kísérelte a karaván indulási helyére, majd visszatért úrnőjéért és a papért. Akbár kisurrant a palotájából, és egy föld alatti folyosón átment a felesége palotájába. Rugájija Begum és Akbár most mondtak utoljára búcsút Jaszamannak.

– Mit mondhatnék, Jaszaman, amit még nem tudsz? – kérdezte Akbár legfiatalabb gyermekét. – Segít-e, ha újra elmondom, te vagy a kedvenc gyermekem? Ó, Jaszaman, mennyire szeretlek! Sose feledd, hogy abból a nagy szerelemből születél, amelyet Kandrával egymás iránt éreztünk. Csak imádkozhatok, hogy úgy fogadjon a szívébe, ahogy én fogadtam őt az enyémbé, amikor rémülten és magányosan India földjére érkezett. Mondd meg neki... hogy soha nem felejtettem el, amit egykor egymás iránt éreztünk, és hogy az emléket magammal viszem a sírba is. Mielőtt elérnéd ezt az Angliát, leányom, ahová küldelek, én már halott leszek, de hogy biztos légy abban, hogy követtem őseimet, Rugáija Begum elküldi neked ezt a jelet – azzal leakasztott nyakából egy fekete gyöngysort, és átadta az idősebb asszonynak.

– Tudom, hogy mennem kell, és mégsem akarok elhagyni benneteket – mondta Jaszaman. – De Szálím iránti gyűlöletem oly nagy, hogy nem merek maradni, mert attól félek, megölöm, vagy megpróbálom letaszítani a trónról. Nem akarok fájdalmat okozni neked, papa. Tudom, hogy mindezek ellenére is szereted a te Saiko Babádat. Ha itt maradnék, kénytelen lennék választani kettőnk között.

– A pap, az unokatestvéred azt mondja, hogy Kandra családja örömmel és szeretettel vár, Jaszaman. – Megölelte a leányát, és homlokon csókolta. – Menj Isten segédelmével, aki valamennyiünkre vigyáz, gyermekem.

Bárhogy igyekezett, Jaszaman elsírta magát, és csodálatosan fénylő türkizkék szemét apjára emelte. – Mindent megőrzök az emlékezetemben, atyám – mondta. –Hogy is felejtethném el, hogy a leányod vagyok?

Akbár halványan elmosolyodott, majd megpróbálta tréfával enyhíteni a pillanat fájdalmát. – Kötelességtudó lánynak csinos fiú vagy – mondta, mivel Jaszaman férfiruhát viselt, sötét haját pedig egy kis fehér turbán alá gyűrte.

Jaszaman az ajkába harapott, és gyorsan elfordult, nehogy megszegje a fogadalmát, hogy nem sír a szemük láttára. – Te vagy az egyetlen anyám, Mama Begum, és örökre szeretni foglak! Ne felejs el! – Jaszaman megölelte az idős asszonyt.

Megszakad a szívem, gondolta szomorúan Rugáija Begum, de azért bátran felelte: – Az az anya vagyok, akinek megadatott, hogy szépséges nővé válásodig nevelhetted. Teljes szívemből szeretlek, leányom, de Kandra az az anya, aki világra hozott. Sosem hittük volna, hogy egy nap megismered, de a sors másképp rendelte. Kandra intelligens, kedves, és éppen olyan szenvedélyes természet, mint te. Ne haragudj rá azért, mert sorsod elűzött Indiából. Ami történt, nem az ő hibája, és hála legyen Allahnak, hogy most Angliában van, melynek biztos révébe elküldhetünk most, Jaszaman. – Rugáija Begum gyöngéden megcsókolta a leányát, majd így folytatta: – Menj most.

Soha ne nézz vissza, Jaszaman. Mindig előre nézz, ahogy telnek az évek. Emlékeinkben örömünket lelhetjük, de élni kell az életünket, mert ez Allah akarata. Ezt se feledd.

Adáli kivezette úrnőjét, és Akbár meg Rugájija Begum egyedül maradtak. Jaszaman nem látta, milyen szívbe markoló pillantással néz utána a nagymogul, és nem hallotta Rugájija Begum keserves zokogását sem.

Adáli és Jaszaman egy kis déli magánkapun keresztül hagyták el a Vörös erődöt; a kapuban az ör ittasan szunyókált. Cullen Butler már várta őket a lovakkal. Nyeregbe pattantak, és Agrából a külvárosba vágattak, ahol a karaván már várt rájuk.

A hold fényesen sütött, így a pap észrevette, hogy Jaszaman némán sír. – Jól érzed magad? – kérdezte végül.

Jaszaman nagyot nyelt, majd bólított. – Ha nem sírom ki magam, megőrülök – ismerte be. – Iszonyatos volt az elmúlt néhány óra.

– Azt szeretném, ha mostantól fogva angolul beszélnének – kérte a pap. – Szükséged van a gyakorlásra, és így legalább nem kell aggódnunk, hogy kihallgat-e bennünket valaki – magyarázta angolul.

– Rendben van, cousin – egyezett bele Jaszaman.

A pap rámosolygott, és Jaszaman arra gondolt, vajon a családja többi tagja is hasonlít-e Cullen Butlerrá. Hetekkel ezelőtt, amikor gyermeke elvesztése után lábadozott, felfedték előtte kettejük rokoni kapcsolatát. Akkor ezt kedvező előjelnek tekintette. Dzsamal és a kisbabájuk halálával elvesztett egy családot, hogy újat nyerjen Cullen Butler személyében, akit egész életében ismert.

Epségben megérkeztek Kambaj kikötővárosába, és a nagy meglepetésből lassan magához térő Alain O'Flaherty szeretettel üdvözölte újdonsült cousinját. Mivel több hete úton voltak, Jaszaman örült, hogy néhány napig pihenhet, míg az O'Malley-Small flotta érkezésére várnak.

Amikor unokatestvére észrevette, hogy a hercegnő nem találja a helyét, kirándulást szervezett Kambaj piacára. Amikor visszatértek a kikötőbe, az O'Malley-Small kereskedelmi flotta nyolc hajója már ott ringatózott a vízen. A flotta kapitánya Michael Small volt, aki Jaszaman meglepetésére tisztában volt a kilétével. Small kapitánynak Jaszaman nagybátyja, Murrough számolt be évekkal ezelőtt Jaszaman létezéséről, mert a titok túlságosan nyomta a lelkét. Murrough kapitány volt az – magyarázta Michael Small –, aki annak idején Velvetet hazahozta Indiából.

Jaszaman ingóságait elkezdték felhordani a hajókra. Mint a kapitány közölte, a *Cardiffi Rózsa* nevű hajón fog utazni. A kapitány saját kabinjait adta át királyi utasának és az öt szolgáló kíséretnek. A csupasz tengerészkabint most színes selyempárnák és csábos fátyolszövetek díszítették. Híraman, a papagáj

hangosan kiabált az ülőrúdján. Fou-fou és Dzsinn kényelmesen elnyúltak a párnáikon. Csak Jaszaman majma, Baba látszott boldogtalannak.

– Hagyd itt nálam – ajánlotta Alain. – Jó dolga lesz. Úgy láttam, szívesen játszik az irodám melletti udvar fáin. Még az is lehet, hogy talál magának egy nőtény majmot, aki öregkorára társa lesz – kacsintott az ügynök Jaszamanra.

Jaszaman felsóhajtott, de aztán beleegyezett. – Vidd csak, Alain, de ígérd meg, hogy jó leszel hozzá. És gondoskodj róla, hogy elég gyümölcsöt kapjon, helyes?

– Úgy bánok majd vele, mint a sajátommal.

Alain O'Flaherty Babával a vállán leszállt a hajóról; a majom izgatottan makogott, látszott, hogy megköny-nyebbült, amiért nem kell utaznia. Alain a rakpartról integetett, mialatt az O'Malley-Small flotta kihajózott a kikötőből.

Miután Michael Small kapitány a nyílt tengerre irányította a hajókat, a hajó korlátjánál álló utasához csatlakozott. Jaszaman szótlanul figyelte a szeme elől lassan eltűnő partot. *India*. A szülőföldje. Népének vére folyik az ereiben, melybe ugyanakkor angol vér is keveredik. Mindig is biztos volt abban, hogy kicsoda, és hova tartozik. De ez a bizonyosság most megrendült.

A kapitány hatalmas, durva tenyerébe fogta Jaszaman finom kis kezét, és így vizsgáltta: – Ne szomorkodj, gyermekem. Van egy mondás nálunk: amikor egy ajtó becsukódik, egy másik bizonyosan kinyílik. Annyi szép vár rád még az életben, Jaszaman. Ne keseredj el.

– Miközben várakozással nézek a jövő elé, kapitány, annyi mindenre kell emlékezniem. Soha nem felejtetem el Indiát.

– Nem is szabad! – erősítette meg a férfi. – Nem bizony, Jaszaman, nem szabad semmit sem elfelejteni, sem jót, sem rosszat. Tanulnod kell belőlük, kincsként kell őrizned őket, de soha nem szabad felejtened. És most, hogy életed egy fejezetét lezártad, Jaszaman Begum, máris kitárul egy másik ajtó, hogy belépj rajta. – Megszorította a lány kezét. – Veled leszek, és nemcsak én, hanem Adáli, Cullen Butler és a szolgálóid is. Ne félj, hercegnő.

Ne feledd, hogy a nagymogul leánya vagy, hallotta Rugáija Begum szavait. – Nem félek, Michael Small – mondta. – Ha szomorú vagyok is, hogy el kell hagynom az otthonom, másrésről örülök, hogy... anyám családjához mehetek Angliába.

– Bátor lány vagy, Jaszaman, de hiszen bátor asszonyok a felmenőid is.

– Nem Jaszaman, kapitány – felelte a lány, és egy utolsó pillantást vetett India eltűnő partjaira. – Jaszaman Kama Begumot magam mögött hagytam. Ha be kell lépni ebbe az új világba, legjobb, ha nem látszom másnak. E perctől kezdve Jasmine-nak hívj, ami nevem angol megfelelője. És angol szokás, azt hiszem, hogy vezetéknév is használnak... Mit gondolsz, nagy-szüleimnek

lenne-e kifogása az ellen, ha az ő vezetéknévüket használnám?

– Nem – felelte a kapitány csendesen –, azt hiszem, egyáltalán nem bánnák. Szerintem nagyon örülnének.

– Akkor ebben meg is egyeztünk – mosolyodott el a lány. – E naptól fogva Jasmine de Marisco vagyok, *de* –tette hozzá. – *azért mindig a nagymogul leánya maradok.*